6005

உ

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய பரமாத்மனே நம:

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

—: தமிழ் வசனம் :—

ஆறாவது ஸ்கந்தம்

மொழிபெயர்த்தவர் :

பண்டிட், ஆர். சிவராம சாஸ்திரிகள்

இஞ்சிக்கொல்லை

✻

ஸ்ரீ மஹாபாரதம் பிரஸ்

ஸ்ரீ வேத விநாயகர் தெரு

கும்பகோணம்

பதிப்புரிமை] [விலை ரூ. 1—4—0

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்			பக்கம்
1.	அஜாமிளர் உபாக்கியானம்	...	1
2.	அஜாமிளர் விஷ்ணுலோகஞ் சென்றது	...	9
3.	யமனுக்கும் தூதர்களுக்கும் ஸம்வாதம்	...	14
4.	தட்சருடைய வம்சம்	...	19
5.	தட்சர் நாரதரைச் சபித்தது	...	26
6.	தட்ச கன்னிகைகளின் வம்சம்	...	31
7.	விசுவரூபன் புரோகிதனாக இருந்தது	...	37
8.	நாராயண கவசம்	...	41
9.	விசுவரூப வதம்	..	48
10.	விருத்திராசுர யுத்தம் I	...	57
11.	விருத்திராசுர யுத்தம் II	...	61
12.	விருத்திர வதம்	...	65
13.	பிரம்மஹத்யா தோஷமுள்ள இந்திரன் விஷ்ணுவினால் காப்பாற்றப்பட்டது	...	69
14.	விருத்திரனுடைய வரலாறு	...	72
15.	சித்ரகேதுவுக்கு ஞானோபதேசம் செய்தது	...	79
16.	சித்ரகேதுவுக்கு நாரதர் வித்தையை உபதேசித்தது	...	83
17.	சித்ரகேது சாபத்தால் அசுர ஜன்மத்தை அடைந்தது	...	92
18.	மருத்துக்களின் உற்பத்தி	...	96
19.	பும்ஸவன விரதத்தின் சுரூபம்	...	105

உ

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

ஸ்கந்தம் 6

அத்தியாயம்—1

அஜாமிளர் உபாக்யானம்

அதனைக் கேட்ட பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் சுகரை நோக்கி, "ஓ பகவன் ! அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப் பிரம்மலோகத்தை அடைந்து, அந்த பிரம்மதேவருடன் மோக்ஷத்தை அடைவது, அதற்குக் காரணமாகிய நிவர்த்தி மார்க்கங்கள் ஆகிய இவைகள் உம்மால் சொல்லப்பட்டன. பிரகிருதி ஸம்பந்தம் அற்றுப்போகாததனால் அடிக்கடி தேகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதும், சுவர்க்கம் முதலிய சுகத்தைக் கொடுப்பதுமான பிரவர்த்தி மார்க்கத்தையும் சொன்னீர். (மூன்றாவது ஸ்கந்தத்தில்) அதர்மத்தாலுண்டாகிய பலவகை நரகங்களையும் சொன்னீர். ஸ்வாயம்புவ மனு முதல் மன்வந்தரத்தையும் நிரூபித்தீர். மேலும் பிரியவிருதர், உத்தானபாதர் இவர்களுடைய வம்சம், இவர்களுடைய சரிதம் ஆகியவைகளையும், த்வீபம், வர்ஷம், ஸமுத்ரம், மலை, நதி, மரங்கள், பூமண்டலம் இவைகளுடைய அளவு முதலியவைகளையும், ஜோதிச் சக்கரத்தையும் சொன்னீர் மிகுந்த பாக்யமுள்ளவரே ! நரகத்தை அடைந்த புருஷன் எதனைச் செய்தால் அந்த வேதனைகளை யடையாமல் சுகத்தை அடைவான் ? அதனைச் சொல்லவேண்டும்" என்றார்.

7—8. அதனைக் கேட்ட சுகர் "ஓ அரசனே ! மனத்தாலும், வாக்கினாலும், சரீரத்தாலும் செய்த பாபங்களுக்கு

அவைகளைக் கொண்டே எவன் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளவில்லையோ அவன் மரணமடைந்த பிறகு மேற் சொல்லிய நரகங்களை யடைந்து கடுமையான வேதனைகளை அனுபவிக்கிறான். ஆனதால் ரோகத்தின் காரணத்தை அறிந்த வைத்தியன் ரோகத்திற்குத் தக்கபடி வைத்தியம் செய்வதுபோல் பாபத்திற்குத் தக்கபடி மரணத்திற்கு முந் தியே பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ள யத்தனிக்கவேண்டும்" என்றார்.

9—10. அதனைக் கேட்ட அரசர் மகரிஷியை நோக்கி, "பாபிகள் கஷ்டப்படுவதைப் பார்ப்பதாலும், சாஸ்திரங்களில் கூறியதைப் படிப்பதாலும் பாபமானது 'கெடுதியைக் கொடுக்கும்' என்று தெரிந்துகொண்டும் புருஷன் பாபத்தைச் செய்கிறான்; அதற்குப் பிராயச்சித்தத்தை எப்படி அநுஷ்டிக்கலாம்? ஆதலால் பிராயச்சித்தத்தால் பாபம் எப்படி நிவர்த்தியாகும்? சில சமயம் பாபத்தில் பயந்து அதனைச் செய்யாமலிருக்கிறான். சில சமயம் அதனையே அதிகமாகச் செய்கிறான். ஆனதால் யானை ஸ்நானஞ்செய்வதுபோலப் பிராயச்சித்தம் வியர்த்தமானதென்று நினைக்கிறேன்" என்றார்.

11—20. அதனைக் கேட்ட சுகர், "பிராயச்சித்தமாகிய கர்மாவினால் பாப கர்மங்கள் பாக்கியன்னியில் நாசமடைகிறதில்லை. பிராயச்சித்தம் முதலியவைகள் அவித்வானுக்காக ஏற்பட்டவைகள். கர்மங்களை அடியோடு நாசம் பண்ணக் கூடிய பிராயச்சித்தம் ஞானம் ஒன்றுதான். நித்தியம் ஆரோக்கியமான அன்னத்தையே புசிக்கும் மனிதனுக்கு வியாதிகள் எப்படி உண்டாகிறதில்லையோ, அதுபோலவே நியமம் முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கும் புருஷன் தத்வஞானத்தை அடைகிறான். தர்மத்தை அறிந்த

ஸிரத்தையுள்ள புருஷர்கள் முக்காரணங்களாலுண்டான பாபங்களைத் தபஸினாலும், பிரம்மசர்யத்தாலும், தமத்தாலும், தியாகத்தாலும், ஸத்யத்தாலும், சௌசத்தாலும், யமத்தாலும், நியமத்தாலும் அக்னியானது புதரை எரிப்பது போல் எரிக்கிறார்கள். ஸ்ரீ பகவத்பக்தர்களான சிலர் சூரியன் பனியைப் போக்குவதுபோல பக்தியினாலேயே ஸகல பாபங்களையும் நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். கிருஷ்ணனிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்திய பகவத்பக்தர்களை ஸேவிப்பதால் எப்படி சுத்தர்களாக ஆகிறார்களோ, அப்படி தபஸ் முதலிய பிராயச்சித்தங்களால் பாபிகள் சுத்தர்களாக ஆகிறதில்லை. இந்தப் பக்தி மார்க்கமானது மிகவும் நல்லது. க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; பயமற்றது; ஏனென்றால் அந்த மார்க்கத்தை அடைந்தவர்கள் நல்ல சுபாவமுள்ளவர்களும், ஒன்றிலும் ஆசையில்லாதவர்களும், நாராயணனையே முக்கிய கதியாய் உள்ளவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். நாராயணனிடத்தில் பக்தியில்லாத பாபிகள் எவ்வளவு பிராயச்சித்தங்களை அனுஷ்டித்தாலும் அவைகள் பரிசுத்தியை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. கள் குடத்தை நதிகள் சுத்தப்படுத்துமா? எவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் மனத்தைச் செலுத்துகிறார்களோ, அவனுடைய குணங்களைச் சொல்லுவதில் ஆசையுடையவர்களோ, அவர்கள் யமனையும், யமபடர்களையும் சொப்பனத்திலும் பார்க்கமாட்டார்கள். இந்த விஷயத்தில் வெகுநாளைக்கு முன் யமதூதர்களுக்கும், விஷ்ணுதூதர்களுக்கும் நேர்ந்த ஸம்வாத ரூபமான ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன், கேளும்."

21—31. கந்யாகுப்ஜம் என்ற தேசத்தில் அஜாமிளர் என்ற ஒரு பிராம்மணர் இருந்தார். அவர் தாஸியினிடத்திலேயே ஆசையுள்ளவர்; நல்லொழுக்கமற்றவர்; தாஸியினுடைய சேர்க்கையால் நிந்திக்கப்பட்டவர்; மேலுமவர்

சொக்கட்டான் முதலிய சூதாட்டத்தாலும், வஞ்சனையினாலும் கீழான விருத்தியைச் செய்துகொண்டு குடும்பத்தைப் போஷித்து, மற்றப் பிராணிகளை உபத்திரவித்து வந்தார். இம்மாதிரி தாஸியின் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பாபத்தைச் செய்துகொண்டும், அவளுடைய புத்திரர்களைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்துக்கொண்டும் எண்பது வயதைக் கழித்தார். அவருக்குப் பத்து புத்திரர்களுண்டு. அதில் இளையவனாகிய குழந்தைக்கு நாராயணன் என்று பெயர். தாய் தகப்பனார்கள் அந்தக் குழந்தையினிடத்தில் மிகவும் பிரியம் வைத்திருந்தார்கள். அஜாமிளர் இனிமையாகப் பேசும் அந்தக் குழந்தையினிடத்தில் மிகுந்த பிரியமுள்ளவராகி அதனுடைய விளையாட்டைப் பார்த்து மிகவும் சந்தோஷித்தார். மேலும், அவர் போஜனம் செய்யும்போதும் பானம் செய்யும்போதும் அக்குழந்தையினிடத்திலிருக்கும் ஸ்நேகத்தால் அதற்கு ஆகாரம் முதலியவைகளைக் கொடுத்துச் சந்தோஷமடைவது வழக்கம். இம்மாதிரி விஷயங்களில் ஆசைகொண்டவராகி அவர் தமக்கு மரணகாலம் நெருங்கியதைத் தெரிந்துகொள்ளாமலிருந்தார். இப்படி அஞ்ஞானராகக் காலத்தைக் கழித்தும் அந்தப் பிராம்மணனுக்கு மரணகாலம் ஸமீபித்தது. அப்பொழுது நாராயணனென்ற தம்முடைய குழந்தையையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது பயங்கர ரூபமுள்ள மூன்று புருஷர்களைக் கண்டார். அவர்கள் பாசத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; அவர்கள் வக்ரமான மூக்குள்ளவர்கள்; அவர்களுடைய மயிர்கள் மேலே தூக்கிக்கொண்டிருந்தன; அவர்கள் இந்தப் பிராம்மணனை அழைத்துக்கொண்டு போகவந்த யமதூதர்கள்; அந்த ஸமயத்தில் தூரத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் நாராயணனென்ற குழந்தையைப் பார்த்து, 'ஓ, நாராயணா!' என்று உரக்க அழைத்தார். சாகுந்

தருணத்தில் அஜாமிளருடைய முகத்திலிருந்து நாராயணன் என்ற திவ்ய நாமம் வெளிப்பட்டதால் அப்பொழுது விஷ்ணுவின் பார்ஷதர்கள் அவ்விடம் வந்தார்கள். பின்னு மவர்கள் யம தூதர்களைத் தடுத்து அஜாமிளனை விடுவித்தார்கள்.

32—36. விஷ்ணு தூதர்களால் தடுக்கப்பட்ட யம தூதர்கள் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் யார்? தர்மராஜனுடைய உத்தரவிற்குத் தடைசெய்கிறீர்கள். எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? எதனால் இம்மாதிரி தடுக்கிறீர்கள்? நீங்கள் தேவர்களா அல்லது உபதேவர்களா? அல்லது சித்தர்களா? எல்லோரும் தாமரை இதழ்போன்ற கண்களுள்ளவர்களாக இருக்கிறீர்கள். பீதாம்பரத்தைத் தரிக்கின்றீர்கள்; கிரீடம், குண்டலம், தாமரைமலர் மாலை, வில், அம்பறாத்தூணி, கத்தி, கதை, சங்கம், சக்கரம், தாமரை மலர் இவைகளைத் தரிக்கின்றீர்கள்? நான்கு கைகளைத் தரிக்கிறீர்கள்? யௌவன வயதுள்ளவர்கள்; சரீர காந்தியால் இருட்டைப் போக்கடிக்கின்றீர்கள்; அப்படிப்பட்ட நீங்கள் தர்மராஜனுடைய தூதர்களான எங்களை ஏன் தடுக்கிறீர்கள்" என்று கேட்டார்கள்.

37—68. அதனைக் கேட்ட விஷ்ணு தூதர்கள் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் தர்மராஜனுடைய தூதர்களானால் தர்மத்தின் தத்வத்தையும், அதர்மத்தின் லக்ஷணத்தையும் சொல்லுங்கள். எந்தப் பிரகாரமாகச் சிட்சை செய்கிறது? அதற்கு விஷயம் யார்? எதைச் செய்தவர்கள் தண்டிக்கக் கூடியவர்கள்? எல்லோரும் தண்டிக்கக்கூடியவர்களா? அல்லது மனிதர்களுக்குள் சிலரா?" என்று மேகம்போல் கம்பீரமாகக் கேட்டார்கள். இதனைக் கேட்ட யமதூதர்கள் அவர்களை நோக்கி, "வேதத்தால் விதிக்கப்பட்டதே தர்மம்;

அதனால் விலக்கப்பட்டதே அதர்மம். வேதமென்பது ஸாக்ஷாத் நாராயணனே; தானாக உண்டானது ஒருவராலும் செய்யப்பட்டதல்ல. எவருடைய சுரூபத்தில் முக்குண சுரூபிகளான இந்தப் பிராணிகளும், குணங்களும் பிராம்மணன் முதலிய பெயர்களும், அத்யயனம் முதலிய கிரியைகளும், வர்ணாச்ரமங்களும் இருக்கின்றனவோ, அவரே நாராயணன். சூரியன், அக்னி, ஆகாசம், வாயு, ஹிருதயம், சந்திரன், சந்தியை, இரவு, பகல், திக்குகள், ஜலம், பூமி, காலம், கர்மம் இவைகள் ஜீவனால் செய்யப்படும் கர்மாகர்மத்திற்குச் சாட்சிகள். இவர்களால் அதர்மஞ் செய்தவனின்னானென்று தெரியவருகிறது. அவனே சிட்சைக்கு இடமாக ஆகிறான். மேலும், எல்லா மனிதர்களும் அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்குத் தக்கபடி சிட்சிக்கத் தகுந்தவர்களாக ஆகிறார்கள். கர்மங்களைச் செய்தவர்களுக்குக் குணங்களின் சேர்க்கை இருக்கிறது. தேகமுள்ளவன் கர்மத்தைச் செய்யாமலிருக்கமாட்டான். அதனால் சுகம், துக்கம் இரண்டும் உண்டாகின்றன. எவனால் தர்மமாவது, அதர்மமாவது எவ்வளவு செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ, அதன் பலனைப் பரலோகத்தில் அவனே அடைகிறான். ஓ தேவ சிரேஷ்டர்களே! இந்த லோகத்தில் ஜனங்கள் மூன்று வகைகளாகக் காணப்படுவதுபோல மறு லோகத்திலும் குண பேதத்தால் மூன்று வகையாக இருக்கிறார்களென்று ஊகிக்கிறோம். நடைபெறும் வஸந்தம் முதலிய ருதுக்கள் கடந்து சென்றது, வரப்போகிறது இவைகளின் புஷ்ப பலங்களைக் காட்டுகிறதோ, அதுபோல இந்த ஜன்மமானது முன் ஜன்மம், வரும் ஜன்மம் ஆகிய இவைகளுடைய தர்மம் அதர்மம் இவைகளைக் காட்டுகிறது. மேலும் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவான் தன் மனத்தாலேயே ஜீவனுடைய முந்திய ரூபத்தைத் தெரிந்து

கொண்டு, பிந்தி அவனுக்குத் தகுதியான தேகத்தைப் பற்றி யோஜிக்கிறார். அவர் உற்பத்தியற்ற பகவானல்லவா? அஞ்ஞானி எப்படித் தமோகுணமுள்ளவனாகி வியக்தத் தத்வத்தையே உபாஸிக்கிறானோ, அப்படி ஜீவன் முன் ஜன்மத்திய ஞாபகமில்லாதவனாகி முன் ஜன்மத்தையாவது, பின் ஜன்மத்தையாவது அறிகிறதில்லை. மேலும், ஜீவன் ஐந்து கர்மேந்திரியங்களால் அதன் விஷயங்களையும், ஐந்து ஞானேந்திரியங்களைக்கொண்டு சப்தம் முதலிய ஐந்து விஷயங்களையும் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். பின்னும் அந்த ஜீவன் தானே பதினாறு உபாதிகளுள்ளவனானாலும் ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள் இவைகளுடைய விஷயங்கள் ஆகியவைகளைத் தான் பதினேழாவதாக இருந்து அனுபவிக்கிறான். பதினாறு கலைகளுள்ள லிங்க சரீரமானது ஜீவனிடத்தில் சந்தோஷம், துக்கம், பயம் இவைகளைக் கொடுக்கும் ஸம்ஸாரத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. தேகமுடைய ஜீவன் காமம், க்ரோதம் இவைகளுக்கு வசப்பட்டிருப்பதுமல்லாமல் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பமில்லாதவனாக இருந்தும் குளவியானது தன்னைச் சுற்றிக் கூட்டைக் கட்டிக்கொண்டு வெளிவரும் உபாயத்தை அறியாதிருப்பதுபோலக் கர்மங்களைச்செய்து அதனால் மோஹத்தை அடைகிறான். லோகத்தில் ஒருவனும் கண நேரங்கூட கர்மத்தைச் செய்யாமலிக்கிறதில்லை. ஆனால் முன் ஜன்மத்திய ஸம்ஸ்காரத்திற்குத் தக்கபடி இயற்கையான குணங்களால் தர்மத்தையாவது, அதர்மத்தையாவது தானாகச் செய்கிறான். மேலும், புருஷன் தாய்தகப்பனார்களுக்குத் தக்கபடி தங்களுடைய கர்மத்தால் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மசரீரத்தை அடைகிறான். புருஷனுக்குப் பிரகிருதியின் சம்பந்தத்தால் இம்மாதிரியான கெடுதி உண்டாகிறது. ஈசுவரனை **உபாஸிப்பதால் அந்த ஸம்ஸாரமானது நாசமடைகிறது.**

இந்தப் பிராமணன் வேதாத்தியயனஞ் செய்தவன்; நல்லொழுக்கம், நற்குணங்கள் இவைகளுள்ளவன்; விரதங்களை அனுஷ்டித்தவன்; மிருதுவான சுபாவமுள்ளவன்; சாந்தன்; உண்மையே பேசுகிறவன்; மந்திரங்களை அறிந்தவன்; சுத்தன்; குரு, அக்னி, அதிதி, பெரியோர்கள் இவர்களை உபாசிப்பவன்; அகங்காரமற்றவன்; ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் பிரீதியுள்ளவன்; ஸாது; சொற்பமாய்ப் பேசுகிறவன்; அசூயை இல்லாதவன்; இப்படிப்பட்ட இந்தப் பிராம்மணன் ஒரு நாள் தகப்பனுடைய உத்தரவின்பேரில் பழம், புஷ்பம், ஸமித், தர்ப்பங்கள் இவைகளைக் கொண்டுவருவதற்காக வனத்திற்குச் சென்றான். அவ்விடத்தில் ஸமித் முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பிவரும்பொழுது இழிகுலத்து ஒருவனைக் கண்டான். அவன் ஒரு தாஸியுடன் வெட்கமில்லாமல் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்தான். அந்தத் தாஸியானவள் கள்ளைக் குடித்து அதனால் சிவந்த கண்களுடனும், மயக்க வெறியுடனும் அந்த இழிகுலத்தோனைத் தன் கையால் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு இருந்தாள். அவனும் அவளோடு சிரித்துக்கொண்டும், பாடிக்கொண்டும் இருந்தான். அதனைக் கண்ட பிராம்மணன் மன்மத தாபங்கொண்டு தன் மனத்தைத் தன்னால் கூடியமட்டும் அடக்கியும் அடக்கமுடியாமல் அதிக தாபத்தை அடைந்தான். அவள் நிமித்தமாக மன்மத பிசாசம் பிடித்து, பிராமணன் விவேகமில்லாதவனாகி அவளையே மனத்தில் தியானஞ் செய்துகொண்டு தன்னுடைய தாமத்தை விட்டுவிட்டான். மேலும், தகப்பனார் சம்பாதித்த திரவியத்தால் அந்தத் தாஸியைச் சந்தோஷப்படுத்தினான். பின்னுமவன் தாஸியினுடைய கடைக்கண் பார்வைக்குச் சுவாதீனப்பட்டு நல்ல குலத்தில் பிறந்தவளும், யௌவன வயதை அடையாத

வளுமான தன்னுடைய மனைவியையும் விட்டுவிட்டான். அல்ப புத்தியுள்ள இவன் தாஸியின் குடும்பத்தைப் போஷிப்பதற்காக நியாயமாகவாவது, அநியாயமாகவாவது பலவிதமாகப் பணத்தைச் சம்பாதித்தான். இவன் சாஸ்திரத்தை விட்டு தனதிஷ்டப்படி, பெரியோர்களால் நிந்திக்கப் படும் நெறியை அனுஷ்டித்துவந்தபடியால் அவனுடைய ஆயுள் பாபமாகவும், அவன் புசிக்கும் அன்னம் முதலியவைகள் அசுத்தமாகவும் ஆயின. இதற்குத் தகுந்த பிராயச்சித்தத்தையும் இவன் செய்துகொள்ளவில்லை. ஆனதால் இவனை யமனுடைய சமீபம் கொண்டுபோகிறோம். யமனால் சிட்சிக்கப்பட்டு இவன் சுத்தனாகிவிடுவான்'' என்றார்கள்.

அத்தியாயம் 2

அஜாமிளர் விஷ்ணுலோகஞ் சென்றது

1—21. அதனைக் கேட்ட நியாயத்தையறிந்த விஷ்ணு தூதர்கள் யமதூதர்களை நோக்கி, ''தர்மத்தை அறிந்தவர்களுடைய ஸபையில் அதர்மம் நடக்கிறது. இது கஷ்டம். தண்டிக்கக்கூடாதவர்களான புண்யசாலிகளுக்கு வீணாகச் சிட்சை விதிக்கப்படுகிறது. எவர்கள் சகல பிரஜைகளையும் பிதாபோல் காப்பாற்றுகிறவர்களோ, சாதுக்களோ, சமமாகப் பார்ப்பவர்களோ, அவர்களிடத்திலும் பாறுதல் ஏற்படுமானால் யாரைப் பிரஜைகள் சரணமடைவார்கள்? லோகத்தில் மேலானவர்கள் எதனைச் செய்கிறார்களோ, அதனையே மற்றவர்களும் செய்கிறார்கள். மேலும், அவர்கள் எதனைப் பிரமாணமென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களோ, மற்றவர்களும் அதையே பிரமாணமென்று அனுசரிக்கிறார்கள். எவனுடைய மடியில் தலையை வைத்துக்கொண்டு தர்மம், அதர்மம் இவைகளை அறியாமல் லோகமானது,

பசுபோலக் கவலையற்றுத் தூங்குகிறதோ, பிராணிகளால் விரும்பக்கூடியவனும், தயவுள்ளவனுமாகிய அந்தப் புருஷன் தம்மிடம் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பதும், விவேகமற்றதுமான லோகத்தை வஞ்சிக்கலாமா? இந்த அஜாமிளன் புத்ரனைக் கூப்பிடும் வியாஜமாகவாவது பகவானுடைய திவ்ய நாமத்தை உச்சரித்தான். இது கோடி ஜன்மத்தில் செய்த பாபங்களை நிவர்த்திக்கக்கூடிய பிராயச்சித்தம். நாராயண என்ற நான்கு அக்ஷரத்தை எவன் உச்சரிக்கிறானோ, அவன் எவ்வளவு பாபம் செய்தவனானாலும் அவன் பாபியல்ல. எல்லா பாபத்திற்கும் இது பிராயச்சித்தமாக ஆகிவிடுகிறது. திருடுவது, கள் குடிப்பது, மித்ரனுக்கு துரோகஞ்செய்வது, பிராம்மணனைக் கொல்வது, ஆசாரியர் பத்னியைக் கூடுவது, ஸ்திரீ, அரசன், பிதா ஆகிய இவர்களைக் கொல்வது முதலிய எந்த பாபஞ் செய்திருந்தாலும் அந்த பாபிகளுக்கு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் நாமத்தை உச்சரிப்பதும் அதனால் பகவானிடத்தில் புத்தியைச் செலுத்துவதுமே மேலான பிராயச்சித்தம். பாபியானவன் மநு முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்ட பிராயச்சித்தங்களை அநுஷ்டித்தாலும், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் நாமங்களை உச்சரிப்பதாகிய பிராயச்சித்தத்தால் சுத்தியடைவதுபோல் ஆகிறதில்லை. அது உத்தம சுலோகனாகிய பகவானுடைய குணங்களை ஞாபகப்படுத்துகிறது. சாந்திராயணம் முதலிய பிராயச்சித்தத்தை அநுஷ்டித்தாலும் திரும்பவும் மனதானது கெட்ட மார்க்கத்தில் பிரவிர்த்திக்கிறது. ஆதலால் பகவானுடைய நாமங்களை உச்சரிப்பதே மேலான பிராயச்சித்தம். அதுவே சித்தத்தைச் சுத்தி செய்கிறது. அதனால் இந்தப் பிராம்மணன் சாகுந் தருணத்தில் பகவானுடைய நாமத்தை உச்சரித்ததால் ஸகல பாபங்களுக்கும் பிராயச்சித்தத்தை அநுஷ்டித்தவனாக ஆகிறான். **ஆகையால் இவனை நீங்கள் கொண்டுபோகவேண்டாம்.**

மேலும், 'ஸங்கேதத்தாலாவது, பரிகாஸமாகவாவது, பேசின வார்த்தையைப் பூர்த்திசெய்வதற்காகவாவது பகவானுடைய நாமத்தை உச்சரித்தால் அது ஸகல பாபத்தையும் நிவர்த்திக்கிறது' என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். மேலும், உயரமான இடத்திலிருந்து கீழே விழும்போதும், வழியில் தடுக்கும்பொழுதும், சரீரத்தில் உபத்ரவத்தை அடைந்தபொழுதும், ஸர்ப்பம் முதலியவை கடித்தபொழுதும், ஜ்வரம் முதலிய தாபத்தை அடைந்தபொழுதும், தடி முதலியவைகளாலடிக்கப்பட்டபொழுதும், விவசமாக ஹரியென்று எவன் சொல்லுகிறானோ, அவன் யாதனையை அடையத் தக்கவனல்ல. புத்திசாலியான மநு முதலியவர்கள் மேலான பாபங்களுக்குக் கடினமான பிராயச்சித்தங்களையும், அற்பமான பாபங்களுக்கு லகுவான பிராயச்சித்தங்களையும் யோஜித்து விதித்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பாபங்கள் தபஸினாலும், தானத்தாலும், விரதம் முதலியவைகளாலும் நசித்தாலும் அதன் வாஸனை நசிக்காததால் அதர்மத்திற்கு விதையாயிருக்கும் ஹிருதயம் சுத்தமாகிறதில்லை. அது பகவானுடைய பாத சேவையால்தான் சுத்தமாகிறது. மேலான வீரியமுள்ள மருந்தைத் தெரியாச் செயலாய் உபயோகிக்க ரோகிக்கு ரோகம் எப்படி நிவர்த்தியாகிறதோ, அதுபோலவே தெரிந்தாவது, தெரியாமலாவது பகவானுடைய நாமத்தை எவன் உச்சரிக்கிறானோ, அவனுடைய ஸகல பாபங்களாகிய கட்டைகளை நாமமாகிய அக்னி எரிக்கிறது. மந்திரத்தின் குணத்தை அறியாதவனானாலும் மனிதன் அதனை உச்சரிப்பதனால் அதன் பலனை அடைகிறானல்லவா? ஓ தூதர்களே! இந்த விஷயத்தில் உங்களுக்குச் சந்தேகமிருக்குமானால் உங்களுடைய யஜமானனாகிய யமனைக் கேளுங்கள். அவருக்குத் தர்மத்தின் ரகசியம் தெரியும்'' என்று சொன்னார்கள்.

21—50. இம்மாதிரி அந்த விஷ்ணு தூதர்கள் பாகவத தர்மத்தை நிச்சயித்துச் சொல்லி அந்தப் பிராமணனை யம பாசத்திலிருந்து விடுவித்தார்கள். விஷ்ணு தூதர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு யமதூதர்கள் யமனுடைய அருகில் சென்று நடந்த செய்தியைத் தெரிவித்தார்கள். யம பாசத்திலிருந்து விடுபட்ட பிராம்மணன் பயமில்லாதவனாகி விஷ்ணு தூதர்களை நமஸ்கரித்து ஏதனையோ சொல்ல ஆரம்பித்தான். அப்பொழுது அவர்கள் அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே மறைந்தார்கள். பிறகு அஜாமிளன் இரண்டு தூதர்களுடைய பேச்சு வார்த்தையையும், சுத்தமான பாகவத தர்மத்தையும், மூன்று குணங்களை ஆசிரயித்த யமதூதர்களால் சொல்லப்பட்ட தர்மத்தையும் கேட்டு பகவானுடைய சிறப்புக்களைச் சிரவணஞ் செய்தால் பகவானிடத்தில் பக்தியை அடைந்தான். மேலும், தான் செய்த பாபங்களை நினைத்து மிகவும் துக்கித்தான். "நான் அறியாத்தன்மையால் தாஸியினிடத்தில் ஆசை வைத்து அவளிடத்தில் புத்ரரூபியாக அவதரித்து மிகுந்த கஷ்டத்தை அடைந்தேன். பதிவிரதையான மனைவியை விட்டு கள் குடிக்கும் வேசியான இழிகுல மாதை அடைந்தேன். நான் பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்பட்டவன்: மிகுந்த பாபத்தைச் செய்தவன்; குலத்தைக் கெடுத்தவன்; என்னை நிந்திக்கவேண்டும். தாய் தகப்பனூர்கள் செய்த உபகாரத்தை நினையாமலும் வயது சென்றவர்களும், என்னைத் தவிர நாதனில்லாதவர்களும், பந்துக்களற்றவர்களும், துக்கிக்க கூடியவர்களுமான அவர்களைக் காப்பாற்றாமலிருந்தேன். ஆனதால் தர்மத்தைக் கெடுத்து, தனதிஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பவன் எந்த நரகத்தை அடைவானே, அந்த மிகக் கடுமையான நரகத்தை அடையப் போகிறேன். இப்பொழுது பாசத்தால் கட்டி என்னை இழுத்தவர்கள் எங்கே சென்றூர்

கள்? அவர்களிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றின நான்கு ஸித்தர்கள் எங்கே போனார்கள்? இது சொப்பனமா? அல்லது நேரில் பார்க்கப்பட்ட அற்புதமா? நான் இந்த ஜன்மத்தில் பாபியானாலும் சிறந்த தேவர்களைத் தரிசிக்கக்கூடிய புண்யத்தை முன்ஜன்மத்தில் செய்திருக்கிறேனென்று நினைக்கிறேன். இல்லாவிடில் தாஸியினிடம் ஆசைகொண்ட மிக்க பாபியான என்னுடைய நாக்கு ஸ்ரீ பகவானுடைய நாமத்தை உச்சரிக்குமா? பிராம்மண்யத்தை இழந்தவனும், வெட்கமில்லாவனும், பாபியுமாகிய எனக்கும் மங்களகரமாகிய நாராயண என்ற திவ்ய நாமத்திற்கும் எவ்வளவு தாரதம்யமிருக்கிறது. ஆனதால் திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தை அடையாமலிருக்கும்படி. சித்தம், இந்திரியம், பிராணன் இவைகளை அடக்கிக்கொண்டு முயற்சிக்கிறேன். அவித்யை, காமம், கர்மம் இவைகளால் ஏற்பட்ட பந்தத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் பிரியம், ஸ்நேகம், கருணை இவைகளை அடைகிறேன். எந்த மாயையினால் கிரீடாமிருகம்போல ஸ்திரீயுடன் கிரீடித்து அதமனானேனோ, அதிலிருந்து நிவர்த்தி அடைகிறேன். தேகம் முதலியவைகளில் என்னுடையதென்கிற அகங்காரத்தைவிட்டு, பகவானுடைய நாமபஜனம் முதலியவற்றால் சுத்தமான மனத்தை அவரிடம் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்" என்று நிர்வேதத்தை அடைந்து கங்காத்துவாரம் சென்றார். "ஓ மஹாராஜ! கொடிப்பொழுது ஸாதுக்களுடன் சேர்ந்ததால் அஜாமிளருக்கு இம்மாதிரியான புத்தியுண்டாயிற்று. பின்னுமவர் அங்கிருக்கும் தேவாலயத்தில் உட்கார்ந்து யோகத்தை அடைந்து, இந்திரியங்களிலிருந்து மனத்தை விலக்கி அநுபவ ரூபியான பரமாத்மாவிடத்தில் சேர்த்தார். அப்பொழுது, முந்தி பார்க்கப்பட்ட விஷ்ணு தூதர்களைத் தரிசித்து அவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தார். உடனே

கங்கையின் தீர்த்தத்தில் சரீரத்தைவிட்டு பார்ஷதர்களுடைய சுரூபத்தை அடைந்தார். பின்னுமவர் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் தூதர்களுடன் பொன் விமானத்தின் மீதேறிக்கொண்டு ஸ்ரீ நாராயணனிருக்குமிடஞ் சென்றார். அவர் ஸகல தர்மங்களைவிட்டுத் தாஸிக்குப் புருஷனாயிருந்து நிந்திக்கக்கூடிய கர்மத்தைச்செய்து பதிதராகவிருந்தும், பகவானுடைய நாமத்தை உச்சரித்தபடியால் சுத்தரானார். பகவானுடைய நாமத்தைச் சொல்லுவதைவிடக் கர்ம பந்தத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடிய மார்க்கம் வேறில்லை. அவர்களுடைய மனதானது ரஜோகுணத்தாலும், தமோ குணத்தாலும் கலங்கி, திரும்பவும் கர்மத்தில் பிரவர்த்திக்கிறதில்லை. எவன் மிகவும் இரகசியமும், பாபத்தைப் போக்கக்கூடியதுமான இந்த இதிஹாஸத்தைச் சிரத்தையுடனும், பக்தியுடனும் கேட்கிறானோ, சொல்லுகிறானோ அவன் நரகத்தை அடைகிறதில்லை. யமபடர்களால் பார்க்கப்படுகிறதும் இல்லை. அவன் பாபியானாலும் விஷ்ணு லோகத்தில் வசிக்கிறான். பிள்ளையினுடைய பெயராகிய நாராயணனென்ற சப்தத்தைச் சாகுந் தருணத்தில் உச்சரித்த அஜாமிளரும் முக்தியடைந்தார். சிரத்தையுடன் பகவானுடைய நாமத்தை உச்சரித்தவர்கள் முக்தியடைவார்களென்பதில் என்ன சந்தேகம்?"

அத்தியாயம் 3

யமனுக்கும் தூதர்களுக்கும் ஸம்வாதம்

1—2. அதனைக் கேட்ட அரசர் மகரிஷியை நோக்கி, "இந்த தூதர்கள் யமனுக்கு அடங்கினவர்களாகவிருப்பதால் எல்லாருக்கும் அதிபதியான தர்மராஜன், விஷ்ணு தூதர்களால் தம்முடைய கட்டளை நிறைவேறாததை அவர்கள் முகமாய்க் கேட்டு எதனைச் செய்தார்? யமனுடைய ஆஞ்ஞை

யானது ஓரிடத்திலும் அவமானம் அடைந்ததாகக் கேள்விப் பட்டதில்லை. இந்தச் சந்தேகத்தை நிவர்த்திக்க உம்மைத் தவிர வேறொருவராலும் முடியாது என்று நினைக்கிறேன்" என்று கூறினார்.

3—10. அதனைக் கேட்ட மகரிஷி அவனை நோக்கி, "ஓ மஹாராஜ! விஷ்ணு தூதர்களால் யமபடர்களுடைய முயற்சி தடைப்பட்டு அவர்கள் ஸம்யமனீபட்டணஞ்சென்று யமனிடம் பின்வருமாறு தெரிவிக்கலானார்கள்: ஓ பிரபுவே! மூவகையான கர்மத்தைச் செய்யும் ஜனங்களுக்கு அதன் பலனைக் கொடுப்பவர்களான அதிபதிகளாக (சாஸ்தாவாக விளங்குபவர்கள்) எவ்வளவு பேர்களிருக்கிறார்கள்? ஜனங்களைச் சிக்ஷிப்பவர்கள் வெகு பேர்களிருப்பார்களானால் யாருக்கு துக்கமும், சுகமும் உண்டாகும்? யாருக்கு அவைகள் கிடைக்கா? கர்மத்தைச் செய்யும் அநேக ஜனங்களைச் சிக்ஷிப்பவர்கள் அநேகர்களானால் சக்ரவர்த்திக்குட்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு அந்த அதிகாரம் எப்படி உபசாரமாத்திரமோ, சுதந்திரமில்லையோ, அப்படி உபசாரமாத்திரமாகிறது. ஆனதால் ஸகல லோகங்களுக்கும் சாஸ்தாவாக விளங்குபவர் நீர் ஒருவரே. மேலும், நீர் மனிதர்களால் செய்யப்படும் புண்ய பாபங்களைச் சொல்பவர்; அப்படிப் பட்ட உம்முடைய ஆஜ்ஞைக்கு அற்புதமான சரீரமுள்ள நான்கு சித்தர்கள் அவமானஞ் செய்தார்கள். உம்முடைய உத்தரவின்படி மிக்க பாபியான ஒருவனை நாங்கள் இவ்விடம் அழைத்துவரும்பொழுது அவர்கள் எங்களுடைய பாசங்களை அறுத்து அவனைப் பலாத்காரமாக விடுவித்தார்கள். அந்தப் பாபியானவன் மரணகாலத்தில் நாராயணா என்று சொன்னான்; உடனே 'பயப்படாதே' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவர்கள் வந்தார்கள், அவர்கள் எவர்கள்? சொல்லக்கூடுமானால் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார்கள்.

11—30. அதனைக் கேட்ட யமன் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு தூதர்களை நோக்கி, 'ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான ஜகத்திற்கு அதிபதியாக எனக்கும் மேலானவர் ஒருவரிருக்கிறார். இந்த ஜகத்தானது வஸ்திரத்தில் நூல்கள்போல் அவரிடத்தில் ஓதமாகவும், பிரோதமாகவு மிருக்கிறது; அவருடைய அம்சத்தாலேயே இந்த ஜகத் உண்டாகிறது; காப்பாற்றப் படுகிறது; நாசமடைகிறது; மூக்குக் கயிற்றினால் கட்டப் பட்ட விருஷபம்போல் உலகமானது அவருக்குச் சுவாதீனமாக இருக்கிறது. அவர் பசுக்களைத் தாம்பினால் கட்டுவது போல் ஜனங்களைப் பிராம்மணன் முதலிய பெயர்களால் கட்டுகிறார். அவைகளால் கட்டப்பட்ட எல்லா ஜனங்களும் அவருக்கு வசப்பட்டு கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். நான், மஹேந்த்ரன், நிருதி, வருணன், ஸோமன், அக்னி, ஈசானன், வாயு, சூரியன், பிர்ம்மதேவர், ஆதித்யன், விச்வேதேவர்கள், வசுக்கள், ஸாத்தியர்கள், மருத் கணங்கள் ஸித்தர்கள், பிருகு முதலிய மற்ற பிரஜாபதிகள் ஆகிய எல்லோரும் ரஜோ குணம், தமோ குணம் ஆகிய இவைகளுடைய சம்பந்தமற்றவர்கள்; ஸத்வ குணத்தையே முக்கியமாயுடையவர்கள்; அவர்களாலேயே அந்தப் பகவானுடைய அபிப்பிராயம், நடை ஆகிய இவைகள் அறியமுடியாதவை. மற்றவர்களால் அறியப்படுமா? அவர் இந்திரியங்களுக்கும், ஹிருதயத்திற்கும், பிராணனுக்கும், வாக்குக்கும் புலப்படுகிறதில்லை. மேலுமவர் ஜீவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்; ரூபங்களால் சக்ஷுஸைப் பார்க்கமுடியுமா? (பிரமாணத்திற்குப் பரமாத்மா விஷயமாகிறதில்லையென்று கருத்து). அந்தப் பகவான் ஸ்வதந்திரர்; எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதி; மாயைக்கு அதிபதி; மஹாத்மா; பரன்; அவருடைய தூதர்கள் அழகான சுவ

ரூபங்களுள்ளவர்களாகி அவருடைய சுரூபம், குணம், சுபாவம் ஆகிய இவைகளை அடைந்து சஞ்சரிக்கிறார்கள். அந்த விஷ்ணு தூதர்கள் தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்கள்; அவர்களுடைய சுரூபம் பார்க்கமுடியாதது; அவர்கள் விஷ்ணு பக்தர்களைச் சத்ருக்களிடமிருந்தும், என்னிடமிருந்தும், அக்னி முதலியவைகளிடமிருந்தும் காப்பாற்றுகிறார்கள். பகவானால் ஏற்படுததப்பட்ட தர்மத்தை ரிஷிகளும், தேவர்களும் அறியார்கள். அசுரர்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும், வித்யாதரர்களுக்கும், சாரணர்களுக்கும் எப்படித் தெரியும்? பிர்ம்மதேவர், நாரதர், பரமசிவன், ஸநத் குமாரர்கள், கபிலர், மநு, பிரகலாதர், ஜனகர், பீஷ்மர், பலி, வியாஸர், நான் ஆகிய இவர்களுக்கு பாகவத தர்மம் தெரியும். அது ரகஸியமானது; சுத்தமானது; அதனைத் தெரிந்துகொள்வது மிகவும் கஷ்டம். அதனைத் தெரிந்துகொண்டால் மோட்சத்தை அடைவான். ஸ்ரீ பகவானுடைய திவ்ய நாமங்களை உச்சரிப்பது முதலியவைகளால் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்வதே மேலான தர்மமெனப்படுகிறது. "ஓ தூதர்களே! பகவானுடைய நாமத்தின் மகிமையைப் பாருங்கள். அதனை உச்சரித்த மாத்திரத்தில் அஜாமிளனும் யமபாசத்திலிருந்து விடுபட்டான். ஆனதால் பகவானுடைய குணங்களையும், சரிதங்களையும் சொல்வது மனிதர்களுடைய பாபத்தை நிவர்த்திக்கப் போதுமானதாகிறது. மிக்க பாபியான அஜாமிளர் சாகுந் தருணத்தில் நாராயணா என்று புத்திரனை அழைத்ததால் முக்தி அடைந்தார். ஜனங்கள் மாயையால் மோஹமடைந்தவர்களாகிப் பெரும்பாலும் இந்த தர்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை. மதுபோலவும், புஷ்பம் போலவும் அழகான வேதத்தில் சொல்லிய யாகத்தில் சிரத்தையுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். புத்திசாலிகள் இதனை

நன்றாக யோசித்து அனந்தனாகிய பகவானிடத்தில் மூன்று கரணங்களையும் ஸமர்ப்பிக்கிறார்கள். அவர்கள் என்னுடைய சிட்சையை அடையமாட்டார்கள். அவர்களுக்குப் பாபமிருந்தாலும் பகவானுடைய நாமத்தை யுச்சரிப்பதினாலேயே அது நசிக்கிறது. மேலும் எவர்கள் பகவானையே சரணமடைந்தவர்களோ, ஸாதுக்களோ, எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்ப்பவர்களோ அவர்களைத் தேவர்களும், ஸித்தர்களும் தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் கதாயுதத்தால் காப்பாற்றப்பட்ட அவர்களிடம் நீங்கள் போகவேண்டாம்; அவர்களுக்கு நாம் அதிபதியல்ல; காலமும் அதிபதியல்ல. மேலும் எவர்கள், ஆசைகளையொழித்த பரமஹம்ஸர்களால் அநுபவிக்கப்பட்ட பகவானுடைய பாதாரவிந்த மது ரஸத்தில் ஆசைப்படாமல் நரகத்திற்குக் காரணமான ஸம்ஸாரத்தில் ஆசைப்படுகிறார்களோ, அந்த அஸத்துக்களை நீங்கள் என்னிடம் அழைத்து வாருங்கள்; எவர்களுடைய நாக்கு பகவானுடைய திவ்ய நாமங்களைச் சொல்லவில்லையோ, எவர்களுடைய மனதானது பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானிக்கவில்லையோ, எவர்களுடைய தலையானது ஒரு தடவையாவது பகவானை நமஸ்கரிக்கவில்லையோ, அந்த அஸத்துக்களான ஜனங்களைக் கொண்டுவாருங்கள். அந்த மஹா புருஷனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். அறியாத்தன்மையுள்ளவர்களான தூதர்களால் செய்யப்பட்ட அபராதத்தைப் புராண புருஷராகிய பகவான் சகித்துக்கொள்ளட்டும்; அஞ்சலி செய்கிறோம்" என்றார்.

31—35. ஓ பரீக்ஷித்து மஹாராஜனே! மஹான்களுக்கும் ஜகத்திற்கும் மங்களகரமான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் திவ்ய நாமங்களை யுச்சரிப்பதே மேலான பிராயச்சித்தமென்று தெரிந்துகொள்ளும். மஹாவிஷ்ணுவின் மேலான சரிதங்களைச் சொல்பவர்களுக்கும், கேட்பவர்களுக்கும்

அவரிடத்தில் பக்தியுண்டாகிறது. அதனால் புருஷன் சுத்தியை அடைவதுபோல் விரதம் முதலியவைகளால் சுத்தனாகிறதில்லை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தத்தின் மதுவைப் பானஞ்செய்தவன், திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தை விரும்பமாட்டான். அதன் ரஸத்தை அறியாதவன் பாப நிவர்த்திக்காகப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்கிறான் (அது யானையின் ஸ்நானம் போலாகிறது). இம்மாதிரி யமபடர்கள் தங்களுடைய யஜமானனாகிய யமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு பகவானுடைய மகாத்மியத்தை நினைத்து ஆச்சரியப் பட்டு அதுமுதல் பகவத் பக்தர்களைப் பார்ப்பதற்கும் பய முள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். இந்த ரகசியமான இதிஹாஸத்தை அகஸ்திய பகவான் மலய பர்வதத்திலிருந்து பகவானைப் பூஜித்துக்கொண்டே சொன்னார்.

அத்தியாயம் 4

தட்சருடைய வம்சம்

1—2. அதனைக்கேட்ட அரசன் மஹரிஷியை நோக்கி, "தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்கள், நாகங்கள், மிருகங்கள், பறவைகள் ஆகிய இவைகளுடைய (ஸ்வாயம்புவ மன்வந்தரத்தில் நடந்த) வரலாற்றைச் சுருக்கமாகச் சொன்னீர். பகவான் எந்தச் சக்தியால், எந்தப் பிரகாரமாக சிருஷ்டித்தாரோ, அதை விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

3—16. ஓ சௌனகாதி மகரிஷிகளே! அதனைக் கேட்ட வியாஸ புத்திரரும், மகா யோகியுமான சுகர் கேள்வியைப்பற்றிச் சிலாகித்துப் பின்வருமாறு விடை கூறினார்: "எப்பொழுது பிரசேதஸ்ஸின் புத்திரர்களான பிராசீன

பர்ஹிஸ்ஸுக்கள் சமுத்திரத்திலிருந்து கிளம்பி பூமியில் மரங்கள் நெருக்கமாக முளைத்திருப்பதைக் கண்டார்களோ, அப்பொழுது அவர்கள் மரங்களிடத்தில் கோபங்கொண்டார்கள். மேலுமவர்கள் மரங்களை எரிப்பதற்காக முகத்திலிருந்து வாயுவையும், அக்னியையும் உண்டுபண்ணினார்கள். அவைகளால் மரங்கள் எரிக்கப்பட்டன. அதனைப் பார்த்த ஸோமராஜன் அவர்களுடைய கோபத்தைத் தணிப்பதற்காகப் பிராசீன பர்ஹிஸ்ஸுக்களை நோக்கி, "ஓ மிகுந்த பாக்யமுள்ளவர்களே! நீங்கள் உலகத்தை விருத்தி செய்யும் பிரஜாபதிகள்; தீனங்களான மரங்களை எரிக்க வேண்டாம். பிரம்மதேவனுக்குப் பதியும், நாசமில்லாதவருமான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் மரங்களையும், ஓஷதிகளையும், பக்ஷ்யத்தையும், அன்னத்தையும் முன்பு உண்டு பண்ணினார். சஞ்சரிக்கும் பிராணிகளுக்கு அசையாப் பொருள்களும், காலால் நடப்பவைகளுக்குக் காலில்லாதவைகளும், கையில்லாதவைகள் கையுள்ளவைகளுக்கும், இரண்டு கால் பிராணிகளுக்கு நாற்கால் பிராணிகளும் ஆகாரங்களாக இருக்கின்றன. தேவதேவராகிய உங்களுடைய தகப்பனார் பிரஜைகளை சிருஷ்டிக்கும்படி உங்களுக்கு உத்தரவு செய்திருக்கிறார். அப்படியிருக்க மரங்களை எரிக்க விரும்புவது உசிதமா? உங்களுடைய முன்னோர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட மார்க்கத்தை அநுசரியுங்கள். கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ளுங்கள். குழந்தைகளுக்குத் தாய் தகப்பனார்களே பந்துக்கள், கண்களுக்கு இமைகளே பந்து. ஸ்திரீகளுக்கு பர்த்தாவே பந்து. பிரஜைகளுக்கு அரசனே பந்து. பிரமச்சாரி முதலியவர்களுக்கு கிருகஸ்தாச்ரமத்திலிருப்பவன் பந்து. அஞ்ஞர்களுக்கு வித்வான் பந்து. ஸகல பிராணிகளிடத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு அந்தர்யாமியாக இருக்கிறார். ஆனதால்

எல்லாவற்றையும் அந்தப் பகவானுக்கே பார்க்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வதால் உங்களிடத்தில் பகவான் சந்தோஷிப்பார். எவன் சரீரத்தில் உண்டான கோபத்தை ஆத்ம விசாரத்தால் அடக்கிக்கொள்கிறானோ, அவன் முக்குணங்களைத் தாண்டுகிறான். மரங்களை எரித்தது போதும்; மற்றவைகளுக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். விருட்சங்களின் பெண்ணாகிய இந்தக் கன்னிகையை விவாகஞ் செய்துகொள்ளுங்கள்'' என்று சொல்லி அந்தப் பெண்ணை அவர்களுக்குக் கல்யாணஞ் செய்வித்து, தமதிஷ்டப்படி சென்றார். அவர்களும் அந்தப் பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார்கள்.

17—22. அந்த பெண்ணினிடத்தில் அவர்களுக்கு தட்சர் பிறந்தார். அவருடைய சிருஷ்டியால் உலகம் பூர்ணமாயிற்று. பெண்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரான தட்சர் தேஜஸ்ஸாலும், மனத்தாலும் பிராணிகளைச் சிருஷ்டித்தார். அதனைச் சொல்லுகிறேன்; கவனமாகக் கேளும். அந்த தட்சர் தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்கள், ஆகாயம், பூமி, ஜலம் இவைகளில் வாழும் பிராணிகள் ஆகிய இவைகளை மனத்தாலேயே சிருஷ்டித்தார். அதனாலும் பிரஜைகள் அதிகமாக விருத்தியாகவில்லை. அப்பொழுது விந்திய பர்வதஞ் சென்று கடுமையான தவம் செய்தார். அவ்விடத்தில் அகமர்ஷணம் என்ற சிறந்த தீர்த்தமொன்றிருக்கிறது. அதில் ஒவ்வொரு காலங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து, தபஸ் செய்து அதனால் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை சந்தோஷப்படுத்தினார். மேலுமவர், ஹம்ஸ குஹ்யம் என்ற ஸ்தோத்திரத்தால் பகவானைத் துதித்தார். அதனால் தட்சரிடம் பகவான் சந்தோஷமடைந்தார். அந்த ஸ்தோத்திரத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறேன்.

ஹம்ஸ குஹ்யம்

23—34. எல்லாருக்கும் மேலானவரும், அமோகமான சித்சக்தியுள்ளவரும், ஜீவனுக்கும், மாயைக்கும் பந்துவும், குணங்களையே தத்வமாக நினைத்தவர்களால் பார்க்கமுடியாத ஸ்வரூபமுள்ளவரும், அகங்காரமற்றவரும், தாமாகப் பிரகாசிப்பவருமான புருஷனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். மேலும் குணமானது குணமுள்ளதை எப்படித் தெரிந்துகொள்கிறதில்லையோ, அப்படி ஜீவன் தன்னுடைய சரீரத்திலேயே வசித்து இந்திரியங்களைப் பிரவர்த்திக்கச் செய்வது முதலிய உதவி செய்துகொண்டிருக்கும் தோழனாகிய பரமாத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை. (திருஷ்டாவானவர் திருச்யமாக ஆகிறதில்லை என்று கருத்து.) அப்படிப்பட்ட பரமேச்வரனுக்கு நமஸ்காரம். (குணமானது ஜடமாகையால் அது குணியைத் தெரிந்து கொள்ளாமலிருப்பது நியாயம். ஜீவன் சேதனனாகையால் அவனால் பரமாத்மா ஏன் அறியப்படவில்லை என்றால்) தேகம், பிராணன்கள், இந்திரியங்கள், அந்தக்கரணம், பூதங்கள், தன்மாத்திரைகள் ஆகிய இவைகள் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தையும், இந்திரியங்களையும், அபிமானி தேவதைகளையும் தெரிந்துகொள்ளச் சக்தியற்றவைகள். ஜீவன் அவைகளையும், அவைகளுக்குக் காரணங்களாகிய குணங்களையும் அறியக்கூடிய சக்தியுள்ளவன். ஆனாலும் எந்த ஸர்வஜ்ஞராகிய புருஷனை அறியமாட்டானோ, அந்த அனந்தரைத் துதிக்கிறேன். நாமங்களையும், ரூபங்களையும் பிரகாசப்படுத்தும் மனமானது எப்பொழுது வியவகாரமற்றிருக்குமோ, திருச்யத்தின் நினைவானது எப்பொழுது நாசமடையுமோ, அப்பொழுது சுத்தமான மனத்தில் எவர் நிஜரூபத்துடன் பிரகாசிக்கிறாரோ, அந்த ஹம்ஸருக்கு

நமஸ்காரம். இருபத்தேழு தத்வங்களால் மறைக்கப்பட்டவரும், ஹிருதயத்தில் தியானத்தால் நிலைக்கச் செய்யப்பட்டவருமான எந்தப் பகவானை, வித்வான்கள் பதினைந்து ஸாமிதேனிமந்திரங்களால் பிரகாசிக்கக்கூடியதும், கட்டையில் மறைந்திருப்பதுமான அக்னியைக் கடைந்து எடுப்பது போலத் தெரிந்துகொள்கிறார்களோ, நிரூபிக்கமுடியாத மாயா சக்தியுள்ளவரும், ஜகத் சுரூபியும் சகல நாமங்களுள்ளவரும் சகல விசேஷங்களுள்ள மாயை அற்றவராகையால் கேவல சுகானுபவ சுரூபியுமான அந்தப் பகவான் என்னிடம் தயைசெய்யட்டும். எது வாக்கினால் சொல்லப்பட்டதோ, எது புத்தியால் நிரூபிக்கப்பட்டதோ, எது இந்திரியங்களாலும், மனத்தாலும் நிரூபிக்கப்பட்டதோ அது பகவானுடைய சுயப்பிரகாச ரூபமாக ஆகிறதில்லை. ஏனென்றால், அது குணங்களுடைய உற்பத்தி, நாசம் ஆகிய இவைகளால் ஏற்பட்டது. மேலும் புருஷன் எதில், எதனிடமிருந்து, எதைக்கொண்டு, எதற்கு, எதற்காக, எதைச் செய்கிறானோ, செய்விக்கிறானோ அதற்குக் காரணமும், பிர்மமா முதலிய மேலானவர்களுக்கும் காரணமும், எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியதும, ஸஜாதீயமற்றதும், ஒன்றாயும் இருப்பதே பிர்மம். அந்த பிர்மமத்தினுடைய சக்திகளே வாதிகளுடைய விவாதத்திற்குக் காரணங்களாக இருக்கின்றன. அவைகளே அடிக்கடி வித்வான்களுக்கும் மோஹத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. அளவற்ற குணங்களுள்ள அந்த மஹாபுருஷனுக்கு நமஸ்காரம். மேலும் யோக சாஸ்திரம் பரமாத்மாவிற்கு அவயவங்களுண்டென்றும், ஞான சாஸ்திரம் பரமாத்மா அவயவங்களற்றவரென்றும விருத்தமாகச் சொல்லுகின்றன. ஆனாலும் இவ்விரண்டு சாஸ்திரங்களுக்கு ஸமமும், மேலானதும், அநுகூலமும், பூர்ணமுமானதே பிர்மம். அவருக்கு நமஸ்காரம். பகவான் நாமரூபங்களற்ற

வரானாலும் தம்மைச் சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்று வதற்காக அவதாரங்களைச் செய்து நாமங்களையும் அடைகிறார். அந்தப் பகவான் என்னிடம் ஸந்தோஷமடையட்டும். வாயுவானது பூமியின் குணமாகிய கந்தத்தை அடைந்து பல வகையாகத் தோன்றுவதுபோல எந்தப் பகவான் பிரகிருதி சம்பந்தத்தாலேற்பட்ட உபாஸனா மார்க்கங்களால் அந்த அந்த வாஸனைக்குத் தக்கபடி அந்தர்யாமியாகவிருந்து அவரவர்கள் விரும்பிய பலனைக் கொடுக்கிறாரோ, அப்படிப் பட்ட ஈச்வரன் என்னுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யட்டும்.

35—41. அந்த அகமர்ஷணமென்ற தீர்த்தத்தில் மேற்சொல்லிய மந்திரங்களால் பகவான் துதிக்கப்பட்டு அவ்விடத்தில் தட்சருக்குத் தரிசனங்கொடுத்தார். அப்பொழுது பகவான் கருடன்மீது பிரகாசித்திருந்தார். அவர் எட்டுக் கைகளுடையவர்; சங்கம், சக்ரம், கத்தி, கேடகம், பாணம், வில், பாசம், கதாயுதம் ஆகிய இவைகளைத் தரித்திருந்தார்; மேலுமவர் பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவர்; மேகம்போல் கருத்த திருமேனியுள்ளவர்; பிரஸன்ன முகமுள்ளவர்; வனமாலையைத் தரித்தவர்; ஸ்ரீவத்ஸம், கௌஸ்துபம் இவைகளுள்ளவர்; உத்தமமான கிரீடம், வளை, மகரகுண்டலம் ஆகிய இவைகளால் பிரகாசிப்பவர்; காஞ்சீ, தோள்வளை, மோதிரம், வளை, பாதஸரம் இவைகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டவர்; அவருடைய ரூபமானது மூவுலகத்தையும் மோகிக்கச்செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. மேலும் நாரதர், நந்தர் முதலிய பார்ஷதர்களும் அவருடனிருந்தார்கள்; ஸித்தர்களும், கந்தர்வர்களும், சாரணர்களும் அவரைத் துதித்தார்கள்; மிகவும் அற்புதமான அந்த சுரூபத்தைக் கண்ட தட்சர் பயப்படாமல் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்தார்.

ஆனாலும் அவர் மலையாறுகளால் நிறைந்த நதிகள்போல் ஆனந்தத்தால் பூரணராகிப் பேச முடியாதவராகவிருந்தார்.

42—54. ஸகல பிராணிகளுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்தவராகிய பகவான் பக்தராகிய பிரஜாபதியை நோக்கி, "பிரசேதஸ்ஸின் குலத்தில் பிறந்த ஓ மிகுந்த பாக்ய முள்ளவரே! தபஸின் ஸித்தியை அடைந்தீர்; சிரத்தை யுடன் என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினீர்; பிராணிகள் விருத்தியடைய வேண்டுமென்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயம். உம்முடைய தபஸானது லோகத்தை விருத்தி செய்யக்கூடியதாகையால் உம்மிடத்தில் நான் சந்தோஷமடைந்தேன். ஜனங்களை ஸிருஷ்டிக்கக்கூடிய பிரம்மதேவர், பரமசிவன், நீர், மநுக்கள், தேவ சிரேஷ்டர்கள் ஆகிய எல்லாரும் என்னுடைய விபூதிகளேயாம். யமம், நியமம் முதலியவைகளுடன் கூடிய ஸந்தியாவந்தனமாகிய தபஸே ஹிருதயம். வித்யையே தேஹம். தியானம் முதலிய கிரியைகளே ஸ்வரூபம். யாகங்களே அங்கங்கள். தர்மமே ஆத்மா. தேவர்களே பிராணன்கள். இந்த ஜகத் உண்டாகிறதற்கு முந்தி நான் மாத்திரம் இருந்தேன். கிராஹ்யமாவது, கிராஹகமாவது ஒன்றுமில்லை. இந்திரிய வியாபாரங்கள் சைதன்னிய மாத்திரமாக இருந்தபடியால் தூங்கினவைபோலிருந்தன. அளவற்ற குணமுள்ள என்னிடத்திலிருந்து மாயையும், அதனிடமிருந்து பிரம்மாண்டமும், அப்படியே பிரம்ம தேவரும் உண்டானார்கள். அந்த பிரம்மதேவர் மேலான வீரியத்துடன் ஸகல லோகத்தையும் ஸிருஷ்டிக்கும் விஷயத்தில் முயற்சிகொண்டு தம்மை ஸமர்த்தனாக நினைத்தார். அப்பொழுது நான் அவரைக் கடுமையான தபஸைச் செய்யும்படி ஆஞ்ஞாபித்தேன். அவர் தபஸ் செய்து பிரஜாபதிகளான உங்களை முதலில் ஸிருஷ்டித்தார். பஞ்சஜனர் என்ற பிரஜாபதியினுடைய புத்ரியான அஸிக்நீ

என்பவளை நீர் கலியாணம் செய்துகொள்ளும். அவளிடத்தில் நீர் பல பிரஜைகளை உண்டுபண்ணுவீர். உமக்குப் பிறபட்ட பிரஜைகளும் என்னுடைய மாயையின் மகிமையால் மகளிருடன் சேர்ந்து கிரீடித்து, பிரஜைகளை உண்டுபண்ணுவதுடன் என்னுடைய ஆஞ்ஞையைப் பரி பாலிப்பார்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு, தட்சர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே பகவான் மறைந்தார். அது அவருக்குக் கனவு போலிருந்தது.

அத்தியாயம் 5

தட்சர் நாரதரைச் சபித்தது

1—9. விஷ்ணுமாயையால் மோஹித்த அந்தத் தட்சர் அஸிக்நி என்பவளிடத்தில் ஹர்யச்வ என்ற பெயருள்ள பதினாயிரம் புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார். அந்தப் புத்திரர்கள் எல்லோரும் ஒரே மாதிரியான சுபாவமுள்ளவர்கள். அவர்களைப் பார்த்துத் தட்சர் பிரஜைகளை சிருஷ்டிக்கும்படி ஏவினார். அதனைக் கேட்ட அவர்கள் மேற்குத் திக்கை நோக்கிச் சென்று ஸிந்து, சமுத்திரம் இவைகளுடைய சங்கமத்தில் இருக்கும் நாராயண தீர்த்தத்தை அடைந் தார்கள். அதில் ஸ்நானஞ் செய்ததால் அவர்களுடைய மன மானது சுத்தமாயிற்று; முக்தி மார்க்கத்தில் ஆசை உண்டா யிற்று; ஆனாலும் அவர்கள் பிரஜைகளை விருத்திசெய்யும் படி பிதாவினால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டபடியால் மிகவும் கடுமை யாகத் தபஸ் செய்தார்கள். தேவரிஷியாகிய நாரதர் அவர் களை நோக்கி, "ஓ ஹர்யச்வர்களே! நீங்கள் அஞ்ஞானிகள்; பூமியின் எல்லையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் ஜனங்களை எப்படி சிருஷ்டிக்கப் போகிறீர்கள். மேலும், நீங்கள் ஒரே மனிதனுள்ள ராஜ்ஜியத்தையும், உட்பிரவேசித்தவன் வெளி

வரமுடியாத பிலத்தையும், பலவகையான மாதர்களையும், விபசாரியின் பர்த்தாவாகிய புருஷனையும், இரண்டு பக்கமும் பிரவகிக்கும் நதியையும், இருபத்தைந்து பிராணிகளுடைய கிரகத்தையும், பலவகையான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் ஹம்ஸத்தையும், கத்தியினாலும், வஜ்ஜிரத்தாலும் செய்யப்பட்டதுபோல கூர்மையும், கொடியுமான சுத்திக்கொண்டிருக்கும் சக்கரத்தையும் தெரிந்து கொள்ளாமலும், பிதாவினுடைய ஆஞ்ஞையை தங்களுக்குத் தகுதியானதாகத் தெரிந்துகொள்ளாமலும் நீங்கள் பிரஜைகளை எப்படி சிருஷ்டிக்கப்போகிறீர்கள்" என்று வினவினார்.

10—21. அதனைச் செவியுற்ற ஹர்யச்வர்கள் நாரதருடைய மறைவான வார்த்தையை இயற்கையான தங்களுடைய புத்தியினால் யோஜிக்கலானார்கள். எப்படியென்றால், "பூமியென்பது ஜீவன் என்ற லிங்க சரீரம். அதனால் ஆத்மாவுக்குப் பந்தமுண்டாகிறது. அதனுடைய நாசத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் மோட்சத்திற்கு உபயோகமில்லாத கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதாலென்ன பிரயோஜனம்? மேலும் ஈசுவரன் ஒருவரே; எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சியாயிருப்பவர்; அவர் தம்மையே ஆதாரமாகக்கொண்டவர்; பரன்; நித்யமுக்தர்; அவரைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அவரிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்படாத கர்மங்களால் என்ன பிரயோஜனம்? புருஷன் எதை அடைந்தால் திரும்பிவரமாட்டானோ, அந்த பிரம்மஜோதிஸ்ஸை அறியாதவனுக்கு மற்ற கர்மங்களாலென்ன பிரயோஜனம்? தன்னுடைய புத்தியானது விபசாரியான ஸ்திரீபோலப் பலவகையாகவும் ரஜஸ், தமஸ் முதலிய குணங்களுள்ளதாகவும் இருக்கிறது. அம்மாதிரியான புத்தியைவிட்டு விவேகத்தை அடையாதவனுக்கு அநித்யமான கர்மங்களாலென்ன பிர

யோஜனம்? மேலும், அந்தக் கெட்ட புத்தியின் சபலத்தால் சுதந்திரமற்று, சுக துக்கங்களை யடைந்து விபசாரியான மனைவியுள்ள புருஷன்போல ஜீவனிருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாதவனுக்கு அவிவேகத்தாலேற்படும் கர்மங்களாலென்ன பிரயோஜனம்? ஸ்ருஷ்டி, நாசம் இவைகளைச்செய்யக்கூடியதும், அகங்காரம் முதலியவைகளைக் கொண்டு வெளிவரமுடியாமல் தடுப்பதுமான மாயையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அதனால் மோகித்திருப்பவனுக்கு மாயையால் ஏற்படுங் கர்மங்களாலென்ன பிரயோஜனம்? இருபத்தைந்து தத்துவங்களுக்கும் புருஷனே அற்புதமான கண்ணாடியாயிருக்கிறான். அந்த ஆத்ம தத்வத்தை அறியாதவனுக்கு மித்யையான சுதந்தரத்தைக்கொண்டு செய்யப்படுங் கர்மங்களாலென்ன பிரயோஜனம்? ஈச்வரனை நிரூபிப்பதும், பந்தம் மோட்சம் இவைகளைக் காண்பிப்பதுமான சாஸ்திரத்தைவிட்டு ஏகாந்தமான பதத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் செய்யப்படும் பகிர்முகங்களான கர்மங்களால் என்ன பிரயோசனம்? மிகக் கடுமையான காலசக்ரமானது ஜகத்தை இழுத்துக்கொண்டு ஸ்வதந்திரமாகச் சுற்றுகிறது. அதனைத் தெரிந்துகொள்ளாதவனுக்குக் கிராம்ய கர்மங்களாலென்ன பிரயோஜனம்? (சாஸ்திரத்தினுடைய) பிதாவினுடைய ஆஞ்ஞையின் உண்மையான கருத்தையறியாமல் பிரவிருத்தி மார்க்கத்தில் விசுவாசமுள்ள புருஷன் ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகளை எப்படி ஆரம்பிப்பான்?" என்று ஹர்யச்வர்கள் எல்லோரும் ஒரே புத்தியுள்ளவர்களாக நாரதருடைய உபதேச வார்த்தைகளுக்கு உண்மையான அர்த்தம் இதுதானென்று தெரிந்துகொண்டு நாரதரைப் பிரதட்சணஞ்செய்து எந்த மார்க்கத்தை அடைந்தால் திரும்பவும் ஜன்மத்தை அடையாமலிருக்கலாமோ, அந்த மார்க்கத்தை அடைந்தார்கள்.

22—33. நாரதரும் நாதப்பிரயழுத்தில் நேரில் பார்க்கப்பட்ட ஸ்ரீ பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தில தம்முடைய மனத்தை வைத்து லோக சஞ்சாரஞ்செய்தார். பிறகு தட்சப்பிரஜாபதி நாரதரால் தமமுடைய புத்திரர்கள் மோட்சத்தை அடைந்தார்களென்பதைக் கேள்விப்பட்டு புத்திரர்களுடைய நாசத்தால மிகவும் வருத்தப்பட்டார் புத்திரர்கள் நல்ல சுபாவமுள்ளவர்களாகையால் அவர்களுடைய நாசம் மிகுந்த துக்கத்தை உண்டுபண்ணிற்று. அப்பொழுது பிரம்மதேவர் தட்சரை ஸமாதானம்செய்ய அவர் அஸிக்னி என்னும் தம்முடைய பத்னியினிடத்தில சபளாச்வர்கள் என்ற ஆயிரம் புத்திரர்களைப் பெற்றார். அவர்களும் பிதாவின் ஆஞ்ஞையின்படி தபசுக்காக முன்னோர்கள் ஸித்தியடைந்த நாராயண தீர்த்தம் சென்றார்கள். பின்னுமவர்கள் அந்தத் தீர்த்தத்தில் நீராடி அதனால் சுத்த சித்தர்களாகி, பிரணவத்தை ஜபித்துக்கொண்டு கடுந்தபஸ் செய்தார்கள். பின்னுமவர்கள் சில மாதங்கள் ஜலத்தைப் புஜித்துக்கொண்டும, சில காலம் காற்றைப் புஜித்துக்கொண்டும், 'மஹாத்மாவும், சுத்தமான ஸத்வ குணத்திற்கு ஆச்ரயரும், பரம ஹம்ஸரும், பூர்ணருமாகிய நாராயணருக்கு நமஸ்காரம்' என்ற மந்திரத்தை ஜபஞ்செய்துகொண்டு விஷ்ணுவை ஆராதித்தார்கள். அந்தத் தருணத்திலும் நாரத மகரிஷி அவ்விடம் வந்து பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க முயன்றுகொண்டிருக்கும சபளாச்வர்களை நோக்கி முன்போலவே கூடமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, 'ஓ தட்ச புத்திரர்களே! நான் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள். உங்களுடைய மூத்த சகோதரர்கள் சென்ற மார்க்கத்தை நீங்களும அடையவேண்டும். நீங்கள் சகோதரர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்கள்; எவன் ஜேஷ்டனுடைய மார்க்கத்தை அனுஷ்டிக்கிறானோ, அந்தப் புண்ணிய பந்துவாகிய

புருஷன் மருத்துக்களுடன் சந்தோஷப்படுகிறான்' என்று சொல்லி நன்மையளிக்கும் தரிசனமுள்ள நாரதர் தமது இஷ்டப்படி சென்றார். அந்த சபளாச்வர்களும் நாரதருடைய உபதேசத்தால் ஹர்யச்வர்களுடைய மார்க்கத்தை அடைந்தார்கள். க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஆத்ம மார்க்கத்தை அடைந்த அவர்கள், சென்ற இராத்திரிபோல இன்னமும் திரும்பி வரவில்லை.

34—43. இப்படி இருக்கும்போது தட்சருக்குச் சில அபசகுனங்கள் நேர்ந்தன. அவற்றைக் கண்ட தட்சர் புத்ரர்களைப்பற்றி விசாரிக்க, ஹர்யச்வர்களைப்போல் இவர்களையும் நாரதரே மரிக்கச் செய்தாரென்பதைக் கேள்விப்பட்டு, புத்திர சோகத்தால் மோஹமடைந்து நாரதரிடம் கோபித்துக்கொண்டு உதடுகள் துடிக்க, "ஓ அஸாதுவே! ஸாதுப்போல் வேஷங்கொண்டு என்னுடைய குழந்தைகளுக்கு சந்நியாசிகளுடைய மார்க்கத்தைக் காண்பித்துக் கெடுதலைச் செய்தீர். அவர்கள் மூன்று வகையான கடன்களை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளாதவர்கள்; கர்மங்களை விசாரிக்காதவர்கள்; அப்படிப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு இந்த லோகத்திலும், பரலோகத்திலும் க்ஷேமத்திற்கு இடையூற்றைச் செய்தீர். நீர் இம்மாதிரி குழந்தைகளுடைய புத்தியை மாற்றி வெட்கமில்லாமல் பார்ஷதர்களுக்குள் ஒருவராகச் சஞ்சரிக்கிறீர்; நீர் குற்றமற்றவர்களிடத்தில் விரோதத்தைச் செய்பவர்; விசுவாஸத்தைக் கெடுப்பவர்; உம்மைத் தவிர மற்ற பாகவதர்கள் பிராணிகளுக்கு அனுக்கிரகத்தையே செய்வார்கள். இம்மாதிரியான உபதேசத்தால் புருஷனுக்கு வைராக்கியம் உண்டாகிறதில்லை. புருஷன் விஷயங்களை அனுபவித்து அவைகளைத் துச்சங்களென்று வைராக்கியத்தை அடைவது போல இம்மாதிரி புத்தியை மாற்றிவிடுவதால் வைராக்கியம் உண்டாகிறதில்லை. ஸாதுக்களும், கிரகஸ்தர்களுமான

எங்களுக்கு உம்மால் செய்யப்பட்ட அபராதமானது சகிக்க முடியாததாயினும் நான் பொறுத்துக்கொண்டேன். ஓ புத்திரர்களை நாசஞ்செய்தவரே! என்னுடைய புத்திரர்களுக்கு இரண்டு லோகத்திலும் இடமில்லாமல் நீர் செய்ததனால் உமக்கும் ஓரிடத்திலும் நிலையான இருப்பிடமில்லாமல் நீர் எப்பொழுதும் சுற்றிக்கொண்டே இருக்கக்கடவீர்" என்று சொன்னார்.

44. அதனைக்கேட்ட ஸாதுக்களில் சிறந்தவராகிய நாரதர் அந்தச் சாபத்தை அங்கீகரித்தார். பதில் சாபங்கொடுக்கத் திறமையுள்ளவராயினும் நாரதர் அதனைப் பொறுத்துக்கொண்டாரென்பதே அவருடைய ஸாதுக்குணத்தைக் காட்டியது.

அத்தியாயம் 6

தட்ச கன்னிகைகளின் வம்சம்

1—22. பிறகு தட்சர் பிரம்மதேவரால் ஸமாதானப்படுத்தப்பட்டு அஸிக்நியினிடத்தில் அறுபது பெண்களைப் பெற்றார். அவர்கள் தகப்பனாரிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்கள். அந்தப் பெண்களில் பத்துப் பெண்களைத் தர்மனுக்கும், பதின்மூன்று பெண்களைக் காச்யபருக்கும், இருபத்தேழு பெண்களைச் சந்திரனுக்கும், பூதம், அங்கிரஸ், கிருசாச்வர் இவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனி இரண்டு பெண்களையும், தார்ட்சியரென்ற பெயருடைய காச்யபருக்கே நாலு பெண்களையும் கொடுத்தார். அந்தப் பெண்களுடைய புத்திரன், பௌத்திரன் முதலியவர்களால் மூவுலகமும் பூர்ணமாயிற்று. அந்தப் பெண்கள், அவர்களுடைய குழந்தைகள் ஆகிய இவர்களுடைய நாமதேயங்களைச் சொல்லு

கிறேன், கேளும். பானு, லம்பா, ககுப், ஜாமி, விச்வா, ஸாத்யா, மருத்வதீ, வஸு, முகூர்த்தா, ஸங்கல்பா என்ற பத்துப் பெண்களும் தர்மனுடைய பத்தினிகள். பானுவி னுடைய புத்திரன் வேதரிஷபன். அவனுடைய புத்திரன் இந்திரஸேனன். லம்பையினுடைய புத்திரன் வித்யோதன். அவனுடைய புத்திரர்கள் மேகங்கள். ககுப் என்பவளுடைய புத்திரன் ஸங்கடன். அவனுடைய புத்திரன் கீகடன். அவனிடத்திலிருந்து பூமியிலிருக்கும் துர்க்கங்களுக்கு அபிமானிகளான தேவதைகள் உண்டாயின. ஜாமியி னுடைய புத்திரன் ஸ்வர்கன். அவனுடைய புத்திரன் நந்தி. விச்வையினுடைய புத்திரர்கள் விச்வேதேவர்கள். அவர்கள் அபுத்திரர்கள். ஸாத்யையினுடைய புத்திரர்கள் ஸாத்யர்கள். அவர்களுடைய புத்திரன் அர்த்தஸித்தி. மருத்வான், ஜயந்தனென்ற இருவர்களும் மருத்வதியின் புத்திரர்கள். ஜயந்தனென்பவன் பகவானுடைய அம்சம். அவனையே உபேந்திரனென்றும் சொல்லுகிறார்கள். முகூர்த்தத்திற்கு அபிமானிகளான தேவகணங்கள் முகூர்த்தை என்பவளின் புத்திரர்கள். அவர்கள் பிராணிகளுக்கு அந்த அந்தக் காலத்திற்குத் தக்கபடி பலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். ஸங்கல்பை என்பவளின் புத்திரன் ஸங்கல்பன். அவனுடைய புத்திரன் காமன். வஸு என்பவளின் புத்திரர்கள் த்ரோணன், பிராணன், துருவன், அர்க்கன், அக்னி, தோஷன், விபாவஸு என்ற எட்டு வஸுக்கள். த்ரோணனுக்கு அபிமதி என்ற மனைவியிடத்தில் ஹர்ஷம், சோகம், பயம் முதலிய புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். பிராணனுக்கு ஊர்-ஜஸ்வதி என்பவளிடத்தில் ஆயுஸ், புரோஜவன் என்ற இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். துருவனுடைய பத்னி யாகிய தரணி என்பவளிடத்தில் பலவகையான பட்டணங்கள் (பட்டணத்துக்கு அபிமானியான தேவதைகள்) பிறந்தன

அர்க்கனுக்கு வாஸனை என்பவளிடத்தில் தர்ஷம் முதலிய புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அக்னிக்கு வஸோர்தாரை என்பவளிடத்தில் திரவிணகன் முதலியவர்களும், கிருத்திகா நட்சத்திரங்களுக்குப் புத்திரரான ஸ்கந்தரும் புத்திரர்கள். தோஷனுக்கு சர்வரி என்பவளிடத்தில் சிம்சுமாரனென்று ஒரு புத்திரனுண்டானார். அவர் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சம். வஸ்து என்பவருக்கு அங்கிரஸ் என்பவளிடத்தில் விசுவகர்மா என்ற புத்திரர் பிறந்தார். அவர் சில்பங்களுக்கு ஆசாரியர். அந்த விசுவகர்மாவுக்கு சாட்சுஷமனு புத்திரர். மனுவிற்கு ஸாத்யர்கள் புத்திரர்கள். விபாவஸுவிற்கு உஷை என்பவளிடத்தில் வியுஷ்டி, ரோசிஸ், ஆதபன் இவர்கள் உண்டானார்கள். ஆதபனிடத்திலிருந்து ஐந்து யாமங்களுள்ள பகல் உண்டாயிற்று. அந்தப் பகலில் பிராணிகள் தங்கள் தங்கள் காரியத்தைச் செய்கிறார்கள். பூதனுடைய பத்னியாகிய சுருபை என்பவள் கோடிக்கணக்கான ருத்ரர்களை உண்டுபண்ணினாள். ரைவதன், அஜன், பவன, பீமன், வாமன், உக்ரன், விருஷாகபி, அஜைகபாத், அஹிர்புத்நயன், பகுரூபன், மஹான் என்றவர்கள் ருத்ரருடைய பார்ஷதர்கள்; மற்றவர்கள் கோரஸ்வரூபமுள்ள பிரேதங்களும், விநாயகங்களுமாம். அங்கிரஸ் என்னும் பிரஜாபதியின் பத்னியான ஸ்வதா என்பவள் பிதிருக்களை உண்டுபண்ணினாள். அந்த அங்கிரஸின் இரண்டாவது பத்னியான ஸதியென்பவள் அதர்வாங்கிரஸ் என்ற வேதத்தைப் புத்திரனாக அடைந்தாள். கிருசாச்வர் அர்ச்சிஸ் என்பவளிடத்தில் தூம்ரகேசனையும், திஷணை என்பவளிடத்தில் வேதசிரஸ், தேவலன், வயுனன், மனு என்பவர்களையும் உண்டுபண்ணினார். தார்ட்சயன் விநதையிடத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின்

வாகனமாகிய கருடனையும், சூரியனுக்கு ஸாரதியாகிய அருணனையும், கர்துரு என்பவளிடத்தில் அநேக நாகங்களையும், பதங்கி என்பவளிடத்தில் பறவைகளையும், யாமினி என்பவளிடத்தில் சலபங்களையும் (வெட்டுக்கிளி முதலியவைகளை) உண்டுபண்ணினார்.

23—24. கிருத்திகை முதலிய நட்சத்திரங்கள் சந்திரனுடைய பத்தினிகள். அந்தச் சந்திரன் தட்சருடைய சாபத்தால் க்ஷயரோகத்தை அடைந்தான். அந்த ஸ்திரீகளிடத்தில் அவனுக்குப் புத்திரனும் பிறக்கவில்லை. திரும்பவும் அந்தச் சந்திரன் தட்சரைப் பிரார்த்தித்து அவருடைய அனுக்கிரகத்தால் கலைகளை அடைந்தான். காச்யபருடைய பத்தினிகளுடைய பெயர்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். அந்தப் பெயர்கள் லோகத்திற்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவைகள். அவர்களாலேயே இந்த ஜகத் உண்டுபண்ணப் பட்டது. அவர்கள் அதிதி, திதி, தநு, காஷ்டா, அரிஷ்டா, ஸுரஸா, இளா, முனி, குரோதவசா, தாம்ரா, ஸுரபி, ஸரமா, திமி என்ற பெயருள்ளவர்களாம். ஜல ஜந்துக்கள் யாவும் திமியினிடத்திலிருந்து உண்டானவைகள். மிருகங்கள் ஸரமையின் புத்திரர்கள். எருமைகளும், பசுக்களும், இரட்டைக்குளப்புள்ள மற்றவைகளும் ஸுரபியின் புத்திரர்கள். பருந்து, கழுகு முதலியவைகள் தாம்ரையின் புத்திரர்கள். அப்ஸரஸுக்கள் முனியின் புத்திரர்கள். ஸர்ப்பங்கள் குரோதவசையின் புத்திரர்கள். விருட்சங்கள் யாவும் இளை யென்பவளிடத்திலிருந்து உண்டானவைகள். யாதுதானர்கள் ஸுரஸையின் புத்திரர்கள். கந்தர்வர்கள் அரிஷ்டையின் புத்திரர்கள். இரட்டைக் குளம்பில்லாத பிராணிகள் காஷ்டையிடத்திலிருந்து உண்டானவைகள். தநுவிற்கு அறுபத்தோரு புத்திரர்களானாலும் அவர்களுக்

குள் முக்யமானவைகளைச் சொல்லுகிறேன். துவிமூர்த்தா, சம்பரன், அரிஷ்டன், ஹயக்ரீவன், விபாவஸு, அயோமுகன், சங்குசிரஸ், ஸ்வர்பானு, கபிலன், அருணி, புலோமா, விருஷபர்வா, ஏகசக்ரன், அனுதாபகன், தூம்ரகேசன், விரூபாக்ஷன், விப்ரசித்தி, துர்ஜயன் என்றவர்கள் முக்கியர்கள். ஸ்வர்பானுவின் புத்திரியாகிய ஸுப்ரபை என்பவளை நமுசி என்பவர் விவாகஞ் செய்துகொண்டார். விருஷபர்வாவின் புத்திரியான சர்மிஷ்டை என்பவளை நகுஷருடைய புத்திரரான யயாதி விவாகம் பண்ணிக்கொண்டார். வைச்வானரனென்ற தனுவினுடைய புத்திரனுக்கு உபதானவி, ஹயசிரஸ், புலோமா, காலகா என்று நான்கு புத்திரிகள். அவர்களில் உபதானவி என்பவளை ஹிரண்யாட்சனும், ஹயசிரஸ் என்பவளைக் கிருது என்பவனும் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார்கள். புலோமா, காலகை என்ற இரண்டு பெண்களையும் பிரம்மதேவருடைய தூண்டுதலால் கச்யபர் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார். அந்தப் புலோமையினுடைய புத்திரர்களும், காலகையினுடைய புத்திரர்களுமான அறுபதினாயிரம் புத்திரர்களும் யாகம் முதலிய கர்மங்களைக் கெடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை உம்முடைய பிதாவுக்குப் பிதாவும், இந்திரனுக்குப் பிரியத்தைச் செய்பவருமாகிய அர்ஜுனன் கொன்றார். விப்ரசித்தி என்பவன் ஸிம்ஹிகையினிடத்தில் நூற்றொரு புத்திரர்களைப் பெற்றான். அவர்களுக்குள் மூத்தவன் ராகு. மற்றவர்கள் கேது முதலியவர்கள். இவர் கிரகமாயிருக்குந்தன்மையை அடைந்தவர்கள். அதிதியின் வம்சத்தைக் கிரமமாகச் சொல்லுகிறேன். அந்த வம்சத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் தம்முடைய அம்சமாக அவதரித்தார். அதிதிக்கு விவஸ்வான், அர்யமா,

பூஷா, த்வஷ்டா, ஸவிதா, பகா, தாதா, விதாதா, வருணன், மித்ரன், சக்ரன், உருக்ரமன் என்ற புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். விவஸ்வானுடைய பத்னியாகிய ஸம்ஞ்ஞை யென்பவள் ச்ராத்ததேவன், மனு, யமன் என்ற புத்திரர்களையும், யமீ என்ற பெண்ணையும் உண்டுபண்ணினுள். அவளே பூமியில் படபையாக ஆகி அச்வினி தேவர்களை உண்டுபண்ணினுள். சாயையென்ற மற்றொரு பத்தினியானவள் சனைச்சரன், ஸாவர்ணிமனு, தபதியென்ற பெண் ஆகிய இவர்களை உண்டு பண்ணினுள். அந்தப் பெண் ஸம்வரணனைக் கணவனுக அடைந்தவள். அர்யமா என்பவனுடைய பத்தினியாகிய மாதிருகா என்பவள் சர்ஷணிகள் என்ற புத்திரர்களைப் பெற்றுள். அவர்களிடத்திலிருந்து மனுஷ்ய ஜாதியானது பிரம்மதேவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. பூஷா என்பவர் அபுத்ரர். மாவைப் புசிப்பவர்; அவருக்குப் பற்களில்லை; தக்ஷ யாகத்தில் தக்ஷனிடத்தில் கோபித்த பரமசிவனைப் பார்த்துப் பற்கள் வெளியில் தெரியும்படி சிரித்தபடியால் அவருடைய பற்கள் உதிர்ந்துபோயின. த்வஷ்டாவின் பத்னியாகிய ரசனை யென்பவளுக்கு ஸந்நிவேசன் என்பவனும், பராக்ரமசாலியான விச்வரூபனும் புத்திரர்கள். ஒருக்கால் தேவர்கள் பிரகஸ்பதி பகவானை அலக்ஷியஞ் செய்ததால் அவர் அவர்களுக்கு புரோகிதராக இருக்கவில்லை; அந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் சத்ருக்களின் சகோதரியின் புத்திரனுனுை விச்வரூபனைப் புரோகிதராக இருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

அத்தியாயம் 7

விச்வரூபன் புரோகிதனாக இருந்தது

1. அதனைக் கேட்ட அரசர் மகரிஷியை நோக்கி, "தம்முடைய சிஷ்யர்களான தேவர்களைப் பிரகஸ்பதி பகவான் எதற்காகப் பரித்தியாகஞ் செய்தார்; தேவர்கள் என்ன அக்கிரமஞ் செய்தார்கள்; அதனைச் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்டார்.

2—19. அதனைக் கேட்ட சுகர், இந்திரன் மூன்று உலகங்களுக்கும் அதிபதியாயிருப்பதினால் கர்வங்கொண்டு நன்மார்க்கத்திலிருந்து தவறி மருத்துக்கள், வஸுக்கள், ருத்ரர்கள், ஆதித்யர்கள், மகரிஷிகள், விச்வேதேவர்கள், ஸாத்யர்கள், அச்வினி தேவர்கள், ஸித்தர்கள், சாரணர்கள், கந்தர்வர்கள், பிரம்மவாதிகளான முனிகள், வித்யாதரர்கள், அப்ஸரஸுக்கள், கின்னரர்கள், பதகர்கள், உரகர்கள் ஆகிய இவர்களால் சேவிக்கப்பட்டு ஸபையில் இந்திராணியுடன் ஆசனத்திலிருந்தார். அப்பொழுது தேவர்கள் சந்திர மண்டலம்போன்ற குடையாலும், சாமரம் முதலியவைக ளாலும் அவனை உபசரித்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் தேவர்களுக்கும், மகேந்திரனுக்கும் ஆசாரியராகிய பிரகஸ்பதி பகவான் அந்தச் சபைக்கு வந்தார். அவர் தேவர் களாலும், அசுரர்களாலும் வணங்கக்கூடியவர். அவரைப் பார்த்தும் மகேந்திரன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந் திருக்காமலும், எதிர்கொண்டழைக்காமலும், ஆசனங் கொடுக்காமலும், உபசரிக்காமலும் இருந்தார். அப்பொழுது அந்தப் பிரகஸ்பதி பகவான் சிஷ்யனுடைய அக்கிரமத்தைப் பார்த்து மௌனமாகத் தம்முடைய கிருகஞ் சென்றார். பிறகு மகேந்திரன் ஆசார்யனை அவமதித்தோமென்பதைத்

தெரிந்துகொண்டு சபையில் பின்வருமாறு தன்னை நிந்தித்துக்கொண்டார். "அற்ப புத்தியுள்ள நான் கெட்ட காரியத்தைச் செய்துவிட்டேன். ஐசுவரிய மதத்தால் ஆசாரியனை அவமதித்தேன். நான் தேவர்களுக்கு அதிபதியாக இருந்தும் அந்த ஐசுவரிய மதத்தால் அசுர சுபாவத்தை அடைந்தேன். ஆனதால் வித்வானாக இருப்பவன் ஐசுவரியத்தை விரும்புவானா? 'சிலர் சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் அரசன், வந்தவர்களை உபசரிப்பதற்காக எழுந்திருக்கக்கூடாது' என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் தர்மத்தை அறிந்தவர்களல்ல. அவர்கள் கெட்ட மார்க்கத்தை உபதேசிப்பவர்கள்; அவர்களுடைய வார்த்தையை எவர்கள் நம்புகிறார்களோ, அவர்கள் கற்களால் செய்யப்பட்ட ஓடத்தின்மீதேறியவர்கள்போலக் கெடுதியை அடைவார்கள். ஆனதால் கம்பீர புத்தியுள்ள ஆசாரியனாகிய பிரகஸ்பதி பகவானை நமஸ்கரித்து நல்ல வார்த்தை சொல்லுகிறேன்" என்று யோசித்துக்கொண்டு ஆசாரியனுடைய கிருகஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் பிரகஸ்பதி தம்முடைய மாயையால் மறைந்துவிட்டபடியால் மகேந்திரனுடைய கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. அதனைப்பற்றிப் பலவகையாக யோசித்தும் அவருடைய மனத்திற்கு சுகம் உண்டாகவில்லை. அதனைத் தெரிந்துகொண்டு அசுரர்கள் எல்லோரும் சுக்ராசாரியருடைய அனுமதியின்பேரில் மிக்க கர்வத்துடன் தேவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்ய முயன்று பாணங்களால் தேவர்களை அடித்தார்கள். அவைகளால் தேவர்களுடைய அவயவங்கள் வெட்டுப்பட்டு, தேவர்கள் தலைகுனிந்து மிகுந்த துக்கத்துடன் பிரம்மதேவரைச் சரணமடைந்தார்கள்.

20—26. அப்பொழுது பிரம்மதேவர் அசுரர்களால் பீடிக்கப்பட்ட தேவர்களை நோக்கி, "ஓ தேவ சிரேஷ்டர்

களே! நீங்கள் மிகவும் பாபமான காரியத்தைச் செய்தீர்கள். பிரம்மத்தை அறிந்தவரும், சாந்தருமான பிராம்மணனை ஐசுவரிய மதத்தால் லட்சியம் செய்யாமலிருந்தீர்கள். ஓ மஹேந்திர! குருவை அலட்சியம் செய்ததால் நீங்கள் குறைந்துபோனீர்கள். குறைந்திருந்த அசுரர்கள் சுக்ரா சாரியரை ஆராதித்து விருத்தியடைந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் குருவை அலட்சியம் செய்ததால் சத்துருக்களால் அபஜயப்பட்டீர்கள். சுக்ராசாரியரையே தெய்வமாகக் கொண்ட அசுரர்கள் என்னுடைய இடத்தையும் அபகரிப் பார்கள். பிறருக்குத் தெரியாத ஆலோசனையுள்ள சுக்ரா சாரியருடைய சிஷ்யர்கள் சுவர்க்கத்தை லட்சியஞ் செய்வார் களா? பிராம்மணனையும், ஸ்ரீமந் நாராயணனையும், பசுக் களையும் தெய்வமாகக் கொண்டவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் கெடுதி நேரிடாது. ஆனதால் நீங்கள் துவஷ்டாவின் புத்திரரும், இந்திரியங்களை ஜயித்தவருமான விச்வரூப ரென்ற பிராம்மணரைப் புரோகிதராக வைத்துக்கொள்ளுங் கள். அவரைப் பூசித்தீர்களானால் உங்களுக்கு க்ஷேமத் தைச் செய்வார். ஆனால், அவருக்கு அசுரர்களிடத்தில் விசுவாசமுண்டு; அதனை நீங்கள் சகித்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்று சொன்னார்.

27—34. அதனைக் கேட்ட தேவர்கள் கவலையற்று துவஷ்டாவின் புத்திரராகிய விச்வரூபரிடம் வந்து அவரை நோக்கி, "ஓ பிராம்மணோத்தம! உம்முடைய ஆச்ரமத் திற்கு நாங்கள் அதிதிகளாக வந்திருக்கிறோம். அதிதிகள் பிதிருக்களுக்குச் சமானர்களாகையால் எங்களுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றும். புத்திரர்கள் தாங்கள் புத்திர னுள்ளவர்களாயிருந்தாலும் பிதிருக்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதே அவர்களுக்கு மேலான தர்மம். அப்படியிருக்க

பிரம்மசாரிகள் விஷயத்தில் என்ன சந்தேகம்? ஆசாரியன் பிராம்மணனுக்கு ஸமானன். தகப்பன் பிரஜாபதிக்கு ஸமானன். ஸகோதரன் மஹேந்திரனுக்கு ஸமானன். தாய் பூமிக்கு ஸமானமானவள். ஸகோதரியானவள் தயையின் ஸ்வரூபமானவள். அதிதியானவள் தர்மத்தின் ஸ்வரூபம். அப்யாகதன் (எதிர்பாராமல் வந்தவன்) அக்னியின் ஸ்வரூபம். ஸகல பிராணிகளும் நாராயணனுடைய ஸ்வரூபம். ஆனதால் சத்ருக்களால் அவமதிக்கப்பட்டு உபத்திரவத்தை அடைந்த பித்ருக்களாகிய எங்களுடைய துக்கத்தைத் தபஸினால் நிவர்த்திக்கவேண்டும். பிரம்மத்தை அறிந்தவரும், பிராம்மணருமாகிய நீர் எங்களுக்குப் புரோஹிதராக இருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறோம். உம்முடைய தேஜஸால் சத்ருக்களை ஜயிக்க விரும்புகிறோம். ஆனால், நீர் எங்களைவிட வயதில் சிறியவரானாலும் உம்மை ஆசாரியராக வரித்து நாங்கள் நமஸ்கரிப்பது நியாய விரோதமல்ல. ஏனென்றால் நீர் வேதத்தை அறிந்தவரானகையாலும், மந்திரங்களை எங்களுக்கு உபதேசிப்பவரானகையாலும் இந்த விஷயத்தில் வயதில் முதிர்ந்தவர்கள் மூத்தோர்களல்ல" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

35—41. இதனைக் கேட்ட விச்வரூபர் தேவர்களை நோக்கிச் சிரித்துக்கொண்டு, "தர்மசாஸ்திரமுணர்ந்தவர்கள் புரோஹிதராக இருப்பதை நிந்திக்கிறார்கள். புரோஹிதராக இருப்பதால் பிரம்மதேஜஸ் குறைகிறது. ஆனாலும் லோகபாலர்களாகிய நீங்கள் யாசிக்கும்போது நான் அதனை எப்படிச் செய்யாமலிருப்பேன். உங்களுடைய வார்த்தையை அங்கீகரிப்பதே என்னுடைய வேலை. ஓ தேவர்களே! ஏழைகளுக்கு சிலம், உஞ்சம் (வயல் முதலியவைகளில் யஜமானன் தான்யங்களை எடுத்துப்போனபின்பு இறைந்

திருப்பதைப்பொறுக்கிக்கொள்வது ஸிலம். ஹட்டம் முதலிய இடங்களில் இறைந்து கிடக்கும் தான்யங்களை யெடுத்துக் கொள்வது உஞ்சம்) இவைகளே பணம். அவைகளைக் கொண்டு நற்காரியங்களை ஸாதுக்கள் செய்வார்கள். புரோகிதராக இருப்பது நிந்திக்கக்கூடியதாகையால் அதனால் அற்ப புத்தியுள்ளவன் சந்தோஷப்படுவான். அந்தக் கெட்ட காரியத்தை நான் எப்படிச் செய்வேன். ஆனாலும் பெரியோர்களான நீங்கள் கேட்டுக்கொள்வதால் அதனை எப்படித் தடுத்துச் சொல்வேன். உங்களுடைய காரியங்களைப் பிராணனைக் கொண்டும், அர்த்தத்தாலும் செய்கிறேன்" என்று சமாதானஞ்செய்து, மிகுந்த தபஸ்வியான விச்வரூபர் மிக்க முயற்சியுள்ளவராகித் தேவர்களுக்குப் புரோகிதராய் இருந்தார். மேலுமவர் சுக்ராசாரியருடைய ஸாமர்த்யத்தால் அசுரர்களிடத்திலிருந்த தேவராஜ்ஜியத்தை விஷ்ணு சம்பந்தமான வித்தையைக் கொண்டு (நாராயண கவசம்) இந்திரனிடம் திருப்பிக் கொடுத்தார். அந்த வித்தையினால் முன் ஒருக்கால் இந்திரன் காப்பாற்றப்பட்டு அசுர சைன்யங்களை ஜயித்தார். அதனை இப்பொழுது மிகுந்த புத்திசாலியாகிய விச்வரூபர் மகேந்திரனுக்கு உபதேசித்தார்.

அத்தியாயம் 8

நாராயண கவசம்

1—2. அதனைக் கேட்ட அரசர் மகரிஷியை நோக்கி, "ஓ பகவன்! எந்த நாராயண கவசத்தால் மகேந்திரன் எதிர்த்துவரும் சத்துரு சைன்யங்களை ஜயித்து மூவுலகத்தின் ராஜ்ஜியத்தை அனுபவித்தாரோ, அந்த நாராயண

கவசத்தைச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

3—42. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி "தேவர்களுக்கு புரோகிதராகிய விச்வரூபர் மகேந்திரனுக்கு உபதேசித்த நாராயண கவசத்தைச் சொல்லுகிறேன்: கவனமாகக் கேளும். கால் கைகளை அலம்பி, ஆசமனஞ் செய்து, சுத்தராக வடக்கு முகமாக உட்கார்ந்து அங்கந்யாஸ கரந்யாஸங்களைச் செய்துகொண்டு ஆபத்து வந்த காலத்தில் நாராயண கவசத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டும். கால்களிலும், முழங்கால்களிலும், தொடைகளிலும், வயிற்றிலும், ஹிருதயத்திலும், உரஸிலும், முகத்திலும், சிரஸிலும் அஷ்டாட்சர மந்திரத்தால் கிரமமாகவாவது, மாறுதலாக வாவது அங்கந்யாஸஞ் செய்யவேண்டும். பின்பு, பிரணவம் முதல் யகாரம் வரையில் துவாதசாக்ஷர வித்தையால் விரல் களின் கணுக்களில் கரந்யாஸஞ் செய்யவேண்டும். ஹிருதயத்தில் ஓங்காரத்தையும், வி என்பதை சிரஸிலும், ஷகாரத்தை புருவங்களின் மத்யத்திலும், ணகாரத்தைச் சிகையிலும், வேகாரத்தை நேத்ரங்களிலும், நகாரத்தை ஸந்திகளிலும் (மணிக்கட்டு முதலியவை), மகாரத்தை அத்ஸ்ரமாகவும் தியானஞ் செய்துகொண்டவன் மந்திர சரீரமுள்ளவனாக ஆகிறான். விஸர்க்கத்துடன் பட் என்பதைக் கடைசியாக வைத்துக்கொண்டு ஸகல திக்குகளிலும் தியானிக்கவேண்டும். விஷ்ணுவிற்கு நமஸ்காரம் என்று சொல்லி, ஐசுவரியம் முதலிய ஆறு சக்திகளுடன் கூடினவரும், வித்தை, தேஜஸ், தபஸ் இவைகளின் சுரூபியுமான பகவானைத் தியானஞ் செய்யவேண்டும். மேலும், பின்வரும் மந்திரத்தையும் உச்சரிக்கவேண்டும். கருடன்மீது வீற்றிருப்பவரும், சங்கம், சக்கரம், கதாயுதம், கத்தி, பாணம்,

வில், பாசம் இவைகளை எட்டுக் கைகளால் தரிப்பவரும், அணிமா முதலிய அஷ்ட ஐசுவரியமுள்ளவருமான ஸ்ரீ நாராயணன் என்னை எப்பொழுதும், எவ்விடத்திலும காப்பாற்றட்டும். மத்ஸ்ய சரீரமுள்ள பகவான் ஜலஜந்துக்கள், வருண பாசம் ஆகிய இவைகளிலிருந்து என்னை ரட்சிக்கட்டும். வாமன சரீரமுள்ள பகவான் நிலத்தில் என்னை சம்ரட்சிக்கட்டும். திருவிக்ரம சரீரமுள்ள பகவான் ஆகாசத்தில் என்னை ரட்சிக்கட்டும். அசுர சிரேஷ்டர்களுக்குச் சத்துருவான நரஸிம்ம மூர்த்தியானவர் வனம், சண்டை முதலிய துர்க்கமான இடங்களில் என்னைக் காப்பாற்றட்டும். அவர் அட்டகாசம் செய்தபோது திக்குகளில் எதிரொலி உண்டாயின; கர்ப்பங்கள் கலங்கி விழுந்தன. யஞ்யவராகமாக அவதரித்துத் தம்முடைய சிங்கப் பற்களால் பூமியைப் பாதாளத்திலிருந்து கொண்டு வந்த பகவான், மார்க்கத்தில் என்னை சம்ரட்சிக்கட்டும். பரதனுக்குத் தமயனுகிய ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் மலையின் சிகரங்களிலும், தேசாந்தரத்திலும் என்னைக் காப்பாற்றட்டும். நாராயணரூபியான பகவான் ஆபிசார கர்மத்திலிருந்து என்னை ரக்ஷிக்கட்டும். நராவதாரஞ் செய்த ஈச்வரன் கர்வத்திலிருந்து என்னை ரக்ஷிக்கட்டும். தத்தாத்ரேயராக அவதரித்த பகவான் யோகப்ரம்சத்திலிருந்து (யோகாப்யாஸத்திலிருந்து தவறுவது) காப்பாற்றட்டும். கபிலாவதாரஞ்செய்த பகவான் கர்மபந்தத்தை நிவர்த்திக்கட்டும். ஸனத்குமார ரூபியான பகவான் மன்மதனிடத்திலிருந்து ரட்சிக்கட்டும். ஹயக்ரீவர், மார்க்கத்தில் தேவர்களுக்குச் செய்த அபராதத்திலிருந்து (வழி நடப்பதற்கு முன் தேவர்களை நமஸ்கரிக்காமல் செல்வது தேவர்களை அவமதித்ததாகும்) காப்பாற்றட்டும். நாரதரூபியாண

யில் மூர்த்தம், அமூர்த்தமாகிய இந்த ஜகத் முழுவதும் பகவத் சுரூபமாகையால் அந்த ஸத்யத்தால் எல்லா உபத்திரவங்களும் நசிக்கட்டும். எல்லாவற்றையும் பகவத் சுரூபமாகப் பாவிப்பவர்களுக்கு விகற்பமற்றவராகத் தோன்றும் பகவான் தம்முடைய மாயையால் ஆபரணம், ஆயுதம், அடையாளம் முதலிய சக்திகளைத் தரிக்கிறார். ஸகல சுரூபியும், எப்பொழுதும், எங்கும் இருப்பவரும், எல்லாவற்றையும் அறிந்தவருமாகிய மகாவிஷ்ணு உண்மையான அந்தப்பிரமாணத்தைக்கொண்டு என்னை ரக்ஷிக்கட்டும். நாஸிம்ம மூர்த்தியான பகவான் திக்குகளிலும், விதிக்குகளிலும், மேலும், கீழும், உள்ளும், வெளியிலும், நாலு பக்கத்திலும் தம்முடைய கர்ஜிதத்தால் பயத்தைப் போக்கடிக்கட்டும்.'' என்று விசுவரூபன் நாராயண கவசத்தை மகேந்திரனுக்கு உபதேசித்து, "ஓ மகேந்திர! இந்தக் கவசத்தை ஜபஞ்செய்வதால் அசுரர்களை ஜயிப்பாய். இந்தக் கவசத்தை ஜபித்துக்கொண்டு எவனைப் பார்க்கிறாயோ, எவனைக் காலால் தொடுகிறாயோ அவனுக்கும் பயம் நேரிடாது. இந்த வித்தையைத் தரிப்பவனுக்கு அசுரர்கள், திருடர்கள், வியாதி, கிரகங்கள் முதலிய ஓரிடத்திலும் பயமில்லை. முன்னொருகால் குசிக வம்சத்தில் பிறந்த ஒரு பிராம்மணர் ஜலமில்லாத காட்டில் இந்தக் கவசத்தை ஜபித்து யோக மகிமையால் சரீரத்தை விட்டார். பின்பு கந்தர்வர்களுக்கதிபதியான சித்ரரதன் ஸ்திரீகளுடன் விமானத்தின் மீதேறி அந்தப் பிராம்மணன் மரணமடைந்த இடத்திற்கு மேலாகச் சென்றான். அப்பொழுது விமானத்துடன் தலைகீழாகப் பூமியில் விழுந்தான். பிறகு அவன் வாலகில்யர்களுடைய உபதேசத்தால் அந்தப் பிராமணருடைய எலும்புகளை ஸாரஸ்வதி நதியில் போட்டு ஸ்நானஞ்செய்து தன்னு

டைய லோகஞ் சென்றான். எவன் இதனைக் கேட்கிறானோ, ஆதரவுடன் தரிக்கிறானோ, அவனை ஸகல பிராணிகளும் நமஸ்கரிக்கிறார்கள். அவன் ஸகல பயத்திலிருந்தும் நிவர்த்தி அடைகிறான்". ஓ மஹா ராஜ! விச்வரூபரால் உபதேசிக்கப் பட்ட இந்த வித்தையை மகேந்திரன் அடைந்து, அசுரர்களை ஜயித்து, மூன்று லோகங்களையும் அனுபவித்தார்.

நோட்டு.

முப்பத்திரண்டு— தேவாலயத்தில் பாதுகையைத் தரித்துக் கொண்டாவது வாகனத்தின்மீதேறியாவது செல்வது, பகவானு டைய உத்ஸவத்தை ஸேவியாமலிருப்பது, பகவானுடைய ஸன்னிதி யில் தவறுதல் செய்வது, அசுத்தனாக இருக்கும்போதும் ஆசௌச மிருக்கும்போதும் பகவானை நமஸ்கரிப்பது, ஒரு கையால் நமஸ் கரிப்பது, பின் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வது, ஸன்னிதியில் கால் நீட்டு வது, கட்டில் முதலியவைகளைப் போட்டுக்கொள்வது, படுத்துக் கொள்வது, போஜனஞ்செய்வது, பொய் சொல்வது, உரக்கப் பேசுவது, ஒருவருக்கொருவர் சண்டை செய்வது, அழுவது, நிக்ர ஹிப்பது, அநுக்ரஹிப்பது, ஸ்திரீகளையும் மனிதர்களையும் நிஷ்டூர மாகப் பேசுவது, கம்பளம் போர்த்துக்கொள்வது, பிறரை நிந்திப் பது, பிறரைத் துதிப்பது, அமங்கள வார்த்தையைச் சொல்லுவது, அபான வாயுவை விடுவது, சக்தியிருக்கும்பொழுது சொற்ப உபகாரஞ்செய்வது, நிவேதனஞ் செய்யப்படாததைப் புசிப்பது, அந்த அந்தக் காலத்திலுண்டான பழங்கள் முதலியவைகளைப் பகவா னுக்கு நிவேதனஞ் செய்யாமலிருப்பது, நிவேதனம் பண்ணி பாக்கி யான வியஞ்சனத்தைப் பிறருக்குக் கொடுப்பது, பின்காட்டி உட்காருவது, தகாதவர்களை நமஸ்கரிப்பது, ஆசாரியனைத் துதிக்கா மல் தன்னைப் புகழ்ந்துகொள்வது, தேவதைகளை நிந்திப்பதுமாகிய வைகள், — நாரதர்.

அத்தியாயம் 9

விசுவரூப வதம்

1—10. அந்த விசுவரூபருக்கு ஸோமபீதம், ஸுராபீதம், அந்நாதமென்ற மூன்று தலைகளுண்டென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அவர் யக்ஞத்தில் 'இது இந்திரனுக்கு, இது அக்னிக்கு' என்று வணக்கத்துடன் ஹவிர்ப்பாகத்தைத் தேவர்களுக்குச் சொன்னார். ஏனென்றால், தேவர்கள் அவருக்குப் பிதிருக்கள். ஆனாலும் அவர் மாதிரு ஸ்நேகத்தால் தேவர்களுக்குத் தெரியாமலேயே அசுரர்களுக்குப் பாகத்தைக் கொடுத்துவந்தார். தேவர்களை அவமதிப்பதாகிய அவருடைய அபராதத்தைக் கண்ட மகேந்திரன் அவருடைய தலையை வெட்டினார். ஸோமபீதமென்ற அவருடைய சிரஸானது கபிஞ்ஜலமாயிற்று. ஸுராபீதமென்றது கலவிங்கமாயிற்று. அந்நாதமானது தித்திரியாயிற்று. மகேந்திரன் விசுவரூபரைக் கொன்றதால் நேர்ந்த பிரம்மஹத்தியை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளும் சாமர்த்தியமுள்ளவரானாலும் அதனை அஞ்ஜலியால் பெற்றுக்கொண்டார். ஒரு வருஷத்திற்குப் பிறகு உலக அபவாதத்தை நிவர்த்திப்பதற்காகப் பூமி, ஜலம், மரம், ஸ்திரீகள் ஆகிய இவர்களிடத்தில் நான்கு வகையாகப் பிரித்துக்கொடுத்தார். பூமியானவள் வெட்டின இடம் திரும்பவும் பூர்த்தியாகும்படி வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டாள். அந்த பிரம்மஹத்தியின் சுவரூபமானது ஊஷர பூமியாக இருக்கிறது (களர் நிலம்). மரங்களும் வெட்டின அவயவங்கள் திரும்பவும் முளைக்கவேண்டுமென்ற வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, தோஷத்தின் நாலில் ஒரு பாகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டன. அவைகளில் இந்த தோஷமானது பிசினாகக் காணப்படுகிறது. ஸ்திரீகள்

பிரசவிக்கிறவரையில் புருஷனுடைய ஸம்போகம் இருக்க வேண்டும் என்ற வரத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு, அந்தத் தோஷத்தின் நான்கிலொரு பாகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். அந்தத் தோஷமானது ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ரஜஸ்ஸாகக் காணப்படுகிறது. ஜலமானது தான் பால் முதலிய திரவியங்களில் சேர்ந்து மிகுதியாக ஆகவேண்டுமென்ற வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தத் தோஷத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டது. அந்த ஜலத்தில் காணப்படும் குமிழ், நுரை ஆகிய இவைகளே அந்தத் தோஷத்தின் சுரூபங்களாம்.

11—19. பிறகு துவஷ்டாவானவர் புத்திரசோகம் உள்ளவராகிச் சத்துருவாகிய இந்திரனைக் கொல்ல விரும்பி, 'இந்திரனுக்குச் சத்துருவாக விருத்தியடை' என்ற அர்த்தமுள்ள வாக்கியத்தை உச்சரித்து ஹோமஞ்செய்தார். அப்பொழுது தக்ஷிணாக்னியிலிருந்து ஒருவன் உண்டானான். அவன் பயங்கரமான பார்வையுள்ளவன்; பிரளய காலத்திய யமன்போன்றவன்; ஒவ்வொரு நாளும் நான்கு பக்கத்திலும் ஒரு விற்கடை தூரம் விருத்தியடையும் சரீரமுள்ளவன். நெருப்பினால் எரிக்கப்பட்ட மலைபோன்றவன்; ஸந்தியாகால மேகம்போன்ற காந்தியுள்ளவன்; நெருப்பில் காய்ச்சப்பட்ட தாமிரம் போன்ற தலைமயிர், மீசை இவைகளுள்ளவன்; மேலும், அவனுடைய கண்கள் மத்யான்ன சூரியன்போல உக்கிரமாயிருக்கின்றன; அவனுடைய முச்சூலமானது ஆகாசம், பூமி இவைகளை வியாபித்திருக்கிறது; மேலுமவன் நர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டும், கர்ஜித்துக்கொண்டுமிருக்கிறான்; மேலும் அவனுடைய அடிவைப்பினால் பூமி அசைகின்றது; அவனுடைய மூகமானது மலையின் குகைபோல்

இருப்பதால் ஆகாசத்தை விழுங்குகிறவன்போலும், நாக்கினால் நட்சத்திரங்களை நக்குகிறவன்போலும், மூன்று லோகத்தையும் பட்சிக்கிறவன்போலும் பிரகாசித்தான். மேலுமவன் பயங்கரமாகிய சிங்கப்பற்களுள்ளவன்; அடிக்கடி கொட்டாவி விடுகிறவன்; அவனைக் கண்டு சகல ஜனங்களும் பயந்து பத்துத் திக்குகளிலும் ஓடினார்கள். அவனுக்கு விருத்ரன் என்று பெயர் விளங்கிற்று. அவனைக் கண்ட தேவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய திவ்யமான அஸ்திரங்களாலும், ஆயுதங்களாலும் அவனை அடித்தார்கள். அவன் அவை யாவையும் விழுங்கினான். பிறகு அதனைக் கண்ட தேவர்கள் ஆச்சரியம், துக்கம் இவைகளை அடைந்து, அந்தர்யாமியும் ஆதிபுருஷனுமாகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவைப் பின்வருமாறு தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

20—41. "வாயு, ஆகாசம், அக்னி, ஜலம், பூமி ஆகிய ஐந்து பூதங்களும், மூன்று லோகங்களும் பிரம்மா முதலிய நாங்களும் எவருடைய ஆக்ஞையை அனுசரிக்கிறோமோ, இந்த யமனும் எவரிடத்தில் பயப்படுகிறானோ அவரைச் சரணமடைகிறோம். அந்தப் பகவான் அகங்காரமற்றவர்; சாந்தர்; ஆத்ம லாபத்தாலேயே பூர்ணர்; உற்பத்தியற்றவர்; அப்படிப்பட்ட பரமேசுவரனை விட்டு மற்றவர்களை எவன் சரணமடைகிறானோ, அவன் மூடன். நாயின் வாலைக் கொண்டு சமுத்திரத்தைத் தாண்ட விரும்பினவனுக்குச் சமமானவன். எவருடைய பெரியதான சிங்கத்தில் ஓடம் போன்ற பூமியைக் கட்டி மனுவானவர் சங்கடங்களை நிவர்த்தித்துக்கொண்டாரோ, அந்த மத்ஸ்யமூர்த்தியாகிய பகவான் அந்த விருத்ராசுரனிடத்தில் சேர்ந்த பயத்திலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றட்டும். கடுமையான காற்றுகளால் பயங்கரமான பிரளய ஜலத்தில் தொப்புளிலிருக்கும்

தாமரைப் புஷ்பத்திலிருந்து விழுந்த பிரம்மதேவர் எவருடைய ஒத்தாசையால் அந்தப் பயத்திலிருந்து க்ஷேமத்தை அடைந்தாரோ, அவர் நம்மைக் காப்பாற்றட்டும். எந்தப் பகவான் ஒருவராயிருந்தும் தம்முடைய மாயையைக் கொண்டு எங்களைச் சிருஷ்டித்தாரோ, எவரால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்ட நாங்கள் ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறோமோ, அவர் எங்களுக்கு முந்தியே அந்தர்யாமியாக இருப்பதால் தனித் தனி ஈசுவரனென்ற அபிமானமுள்ள நாங்கள் அவருடைய சுரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. மேலும், அவர் தேவர்கள், ரிஷிகள், திர்யக்ஜாதி, மனிதர் ஆகிய இவைகளில் தம்முடைய மாயையைக்கொண்டு அவதரித்து ஒவ்வொரு யுகத்திலும் சத்துருக்களால் பீடிக்கப்படும் எங்களைச் சம்ரட்சிக்கிறார். ஆனதால் ஆத்மாவும், தேவதையும், ஜகத்ரூபியும், ஜகத் காரணரும், மாயையின் சுரூபியும், சரணமடையக்கூடியவருமான அந்தப் புருஷனைச் சரணமடைகிறோம். அவர் பக்தர்களான நமக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்வார்" என்று தேவர்கள் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது தேவர்களுக்கு முன்பாக மேற்குத் திக்கில் சங்கம், சக்கரம், கதை முதலியவைகளைத் தரித்தவரும், ஸ்ரீவத்ஸம், கௌஸ்துபம் தவிர மற்ற ஆபரணங்களால் தமக்குச் சமானர்களான ஸுநந்தர் முதலியவர்களால் சேவிக்கப்பட்டவருமான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் பிரகாசித்தார். சரத்காலத்திய தாமரை மலர்போன்ற கண்கள் உள்ள அந்தப் பகவானைத் தரிசித்து மிகவும் சந்தோஷமடைந்த தேவர்கள் பூமியில் தண்டம்போல் விழுந்து எழுந்திருந்து அந்தப் பகவானை நோக்கி, "யக்ஞத்தை வீரியமாக உடையவரும், காலரூபியும், அசுரர்களிடத்தில் சக்கரத்தைப் பிரயோகிப்பவரும், அழகான அநேக திவ்ய

நாயங்களுள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். முக்குணங் களுக் கதிபதியான உம்முடைய நிர்க்குண சுரூபத்தை உம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவன் அறியமாட்டான். அப்படிப் பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ பகவன்! நாராயண! வாஸு தேவ! எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவரே! மிகுந்த மாஹாத் மியமுள்ளவரே! மிகுந்த மங்களகரமுள்ளவரே! மிகுந்த தயவுள்ளவரே! பரமஹம்ஸர்களான சந்நியாசிகள் சித்தத்தை அடக்கி, பகவானை ஸேவிப்பதாகிய தர்மத்தை அநுஷ்டித்து, அதனால் தமோகுணமாகிய கதவைத் திறந்து சுத்தமாகிய சித்தத்தில் பிரத்யக் ரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் எந்தச் சுகத்தை அநுபவிக்கிறார்களோ, அந்த அநுபவம் நீரே! உம்முடைய விளையாட்டானது ஒருவராலும் அறிய முடியாதது. நீர் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமேயொழிய உமக்கு ஆதாரமொன்றுமில்லை. மேலும் நீர் சரீரமற்றவர்; குணங்களற்றவர். அப்படியிருந்தும் எங்களுடைய உதவியை எதிர்பாராமல் ஸகுணமான ஜகத்தைத் தாமே சிருஷ்டிக்கிறீர்; காப்பாற்றுகிறீர்; நாசஞ்செய்கிறீர். ஜனங்கள் வீடு முதலானவைகளைக் கட்டி அதில் வசித்துக்கொண்டு தங்களுடைய புண்ணிய பாவத்தின் பலனை எப்படி அநுப விக்கிறார்களோ, அப்படி நீர் பிரம்ம ரூபியானாலும், ஜீவ ரூபியாக ஸம்ஸாரத்தை அடைந்து சுக துக்கங்களை அநுப விக்கிறீரா? அல்லது ஆத்மாராமராக இருந்து சாக்ஷியாக இருக்கிறீரா என்பது எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் மேற்சொல்லிய இரண்டு வகையும் உம்மிடத்தில் பொருந் தும். நீர் அளவற்ற குணங்களுள்ளவர்; சுதந்திரர்; விகற்பம், விதர்க்கம், விசாரம் என்ற பிரமாண ஆபாஸங் கள், அவற்றிற்கு உதவியான குதர்க்கம் இவைகளின் சுரூபத்தை நிரூபிக்கும் சாஸ்திரங்களால் கலங்கிய அந்தக்

காரணமுள்ளவர்களும், துர் அபிமானமுள்ளவர்களுமான வாதிகளுடைய விவாதத்திற்கு எட்டாதவரும், ஸம்ஸார மற்றவரும், சித்ரூபியாயுமிருக்கிற சுரூபத்தில் மாயையைக் கொண்டு எதுதான் பொருந்தாது? இரண்டு வகையான சுரூபமில்லாததினால் சம புத்தியுள்ளவர்களும், விஷம புத்தியுள்ளவர்களுமான ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயப்படி மாயையால் அநுக்கிரகமாவது, நிக்ரகமாவது உம்மிடத்தில் தோன்றுகிறது. கயிற்றைப் பார்த்து ஸர்ப்பமென்று நினைத்தவன் பயத்தை அடைகிறான்; அதனைக் கயிறென்றே நினைத்தவன் பயத்தை அடைகிறதில்லை. எல்லா வஸ்துக் களிலும் பலவகையாகத் தோன்றுகிறவரும், ஸத்ரூபியும், எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறவருமான அவர் ஒருவரே என்று வேதத்தால் நிச்சயமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஓ மதுவென்ற அசுரனைக் கொன்றவரே! புருஷார்த்தத்தை அடைவதில் ஸமர்த்தர்களும், உம்மையே பிரியஸுஹிருதாகக் கொண்டவர்களுமான ஸாதுக்கள் உம்முடைய பாதாரவிந்த ஸேவையை விடுவார்களா? உம்மு டைய பாதாரவிந்தத்தை ஸேவித்தவன் திரும்பவும் ஸம்ஸா ரத்தை அடையமாட்டான். உம்முடைய மகிமையாகிற அமிருத ரஸத்தால் நிறைந்த ஸமுத்திரத்தின் ஜலத்துளியை ஒரு தடவை பானஞ்செய்து அதனால் தங்களுடைய மனதில் விசேஷ சுகமுண்டாகி, அதனால் விஷய சுகங்களை மறந்த பரம பாகவதர்கள் ஸகல பிராணிகளுக்கு ஸுஹிர்த்தும், ஸகல சுரூபியுமான உம்மையே தியானஞ்செய்து ஆனந் தத்தை அடைகிறார்கள். மேலும் நீர், மூன்று உலகங்களை யும் சுரூபமாகவும், வீடாகவும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர். மூன்று பாதங்களுள்ளவர்; மூன்று உலகங்களையும் காப்பாற்றுகிறவர். மூன்று உலகங்களாலுங் கொண்டாடக்

கூடிய மகிமையுள்ளவர்; தேவர்களும், அசுரர்களும், மனிதர்களும் உம்முடைய விபூதிகளேயாம். அவர்கள் முயற்சிக்கக்கூடிய காலம் இது அல்லவென்று நினைத்துத் தம்முடைய மாயையால் தேவனாகவும், மனிதனாகவும், நரஸிம்மமாகவும், ஜலஜந்துவாகவும் அவதரித்து அவரவர்களுடைய அபராதத்திற்குத் தக்கபடி சிட்சையைச் செய்தீர். அப்படியே இந்த விருத்திராசுரனையும் கொல்லும். ஓ பகவன்! உமக்கு இஷ்டமிருக்குமானால் உம்மைச் சார்ந்தவர்களும், உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ்செய்துகொண்டிருப்பவர்களுமான எங்களுக்கு உம்முடைய சுரூபத்தைப் பிரகாசப்படுத்தித் தயையுள்ளதும், அநுராகத்தால் நிறைந்ததும், அழகானதும், குளிர்ந்ததுமான பார்வையாலும், இனிமையான அமிர்தம்போன்ற வார்த்தையாலும் தாபத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டும். ஓ பகவன்! ஸகல ஜகத்தைப் படைப்பது, ரக்ஷிப்பது, நாசஞ்செய்வது ஆகிய இவைகளில் உம்முடைய மாயை காரணமாயிருக்கிறது. மேலும் நீர் ஸகல பிராணிகளுடைய ஹிருதய குகையில் பிரம்மரூபியாயும், அந்தர்யாமியாகவும், வெளியில் பிரதான ரூபத்தாலும், தேசம் காலம், தேகத்தின் இருப்பு இதற்குத் தக்கபடி அவைகளுக்கு உபாதான காரணமாகவும், உபலம்பகமாகவும் இருக்கிறீர். சகல புத்திக்கும் சாட்சியாகவும், ஆகாசம் போன்ற சரீரமுள்ளவருமாய், ஸாக்ஷாத் பரப்பிரம்மமாகவும் இருக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவாகிய உம்மிடத்தில் எங்களால் சொல்லிக்கொள்ளக்கூடியது என்ன இருக்கிறது? எல்லாம் தங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயமே. அக்கினிக்கு அதன் பொறிகள் பிரகாசத்தை உண்டுபண்ணுமா? ஆனதால் பகவானும், பரம குருவுமான உம்முடைய பாதச் சாயையை நாங்கள் எதற்காக ஆசிரயித்திருக்கிறோமோ,

அதனைப் பூர்த்திசெய்யும். அந்தப் பாதச் சாயையானது பலவகையான துக்கத்தைக் கொடுக்கும் சம்ஸார சிரமத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடியது. ஓ ஈசுவர! இந்த விருத்திரனால் எங்களுடைய தேஜஸும், அஸ்திரங்களும், ஆயுதங்களும் விழுங்கப்பட்டன. அந்த விருத்திரனைக் கொல்லும் ஹரியும், சகல பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தில் வசிப்பவரும், சாட்சியும், கீர்த்தியுள்ளவரும், சுத்தரும், ஆதியற்றவரும், ஆனந்த ரூபியும், சாதுக்களால் சேவிக்கப்பட்டவரும், ஸம்சாரமாகிய மார்க்கத்தில் கஷ்டப்படுவோர்களைக் காப்பாற்றுபவருமான உமக்கு நமஸ்காரம்."

42—51. இப்படி தேவர்களால் துதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு அவர்களை நோக்கி, "ஓ தேவ சிரேஷ்டர்களே! உங்களுடைய ஸ்தோத்திரத்தால் நான் பிரீதி அடைந்தேன். உங்களால் செய்யப்பட்ட ஸ்தோத்திரத்தால் ஸம்ஸார நிவர்த்தி, பகவானுடைய ஸ்மரணம், பக்தி இவைகள் உண்டாகின்றன. ஏ தேவர்களே! நான் சந்தோஷமடைந்தால் எதுதான் கிடைக்காது? ஆனாலும் என்னிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தியவன் வேறு ஒன்றையும் யாசிக்கமாட்டான். விஷயங்களைத் தத்துவங்களாக நினைத்த மூடன் தனக்கு க்ஷேமகரமான விஷயம் இன்னதென்று அறியமாட்டான். அந்த விஷயங்களை விரும்பும் அவனுக்கு அவனைப்போலிருப்பவன் அவைகளைக் கொடுப்பான். வித்துவானாக இருப்பவன் மூடனுக்குக் கர்மதவைத க்ஷேமகரமென்று சொல்லமாட்டான். ரோகமுள்ளவன் அபத்தியமான வஸ்துவை விரும்பினாலும் சிறந்த வைத்தியன் அதனைக் கொடுக்கமாட்டான். ஓ மகேந்திர! நீங்கள் தத்யக் என்ற மகரிஷி (ததீசி) யினிடம் சென்று வித்தை

யாலும், விரதத்தாலும், தவத்தினாலும் கெட்டியான அவருடைய சரீரத்தைக் கொடுக்கும்படி பிரார்த்தியுங்கள். அந்த மகரிஷி சுத்தமான பிரம்மத்தை அறிந்தவர். அசுவசிரஸ் என்ற பெயருள்ள நாராயண கவசத்தை அசுவினி தேவர்களுக்கு உபதேசஞ் செய்து அவர்களைத் தேவர்களாகச் செய்தார். பின்னும் அவர் துவஷ்டாவுக்கு அதனை உபதேசித்தார். துவஷ்டா விசுவரூபருக்குச் சொன்னார். விசுவரூபரிடமிருந்து நீ பெற்றுக்கொண்டாய். அந்த மகரிஷியை அசுவினி தேவர்களும், நீங்களும் யாசித்தீர்களானால் உங்களுக்குத் தமது சரீரத்தைக் கொடுப்பார். அவருடைய எலும்புகளால் விசுவகர்மா ஆயுதத்தைச் செய்வான். அந்த ஆயுதங்கொண்டு என்னுடைய தேஜஸால் நிறைந்தவனாகி விருத்திரனைக் கொல்வாய். அவன் அடிபட்ட பிறகு நீங்கள் தேஜஸ், அஸ்திரம், ஆயுதம், சம்பத்து முதலியவைகளைத் திரும்பவும் அடைவீர்கள். என்னைச் சார்ந்தவர்கள் ஒரு பொழுதும் துக்கத்தை அடையமாட்டார்கள். உங்களுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்" என்று அனுக்கிரகித்தார்.

நோட்டு

ஹோமஞ் செய்தார்:— மந்திரத்தை அக்ஷரப் பிழையுடனாவது ஸ்வரப் பிழையுடனாவது உச்சரித்தால் அதன் பயனைக் கொடுக்கிறதில்லை. 'இந்திர சத்ரோவர்த்தஸ்வ' என்று ஹோமஞ் செய்தார். ஆனாலும் ஸ்வரப்பிழை உண்டானதால் இந்திரனைக் கொல்லக்கூடிய புத்திரன் பிறந்தான். **அசுவினி தேவர்களுக்கு:—** முன்னொருகால் அசுவினி தேவர்கள் ததீசு என்ற மகரிஷியினிடஞ் சென்று தங்களுக்கு நாராயண கவசத்தை உபதேசிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவர் அப்பொழுது கர்மகாலமாகையால் 'பிறகு உபதேசிக்கிறேன்' என்றார். பின்பு மகேந்திரன் மகரிஷியினிடம்

வந்து, 'ஓ மகரிஷியே' அசுவினி தேவர்களுக்கு வித்தை உபதே சிக்கக்கூடாது. என்னுடைய வார்த்தையை மீறி உபதேசித்தால் உம்முடைய தலையை வெட்டுவேன்' என்ருன். பின்பு அசுவினி தேவர்கள் வந்து கேட்டார்கள். அப்பொழுது மகேந்திரன் சொன் னதை மகரிஷி சொன்னுர். அதனைக் கேட்டு அவர்கள், 'ஓ மக ரிஷியே! உம்முடைய தலையை நாங்கள் வெட்டி, குதிரையின் தலையை உடலில் ஒட்டிவிடுகிருேம். அந்த முகத்தைக்கொண்டு வித்தையை எங்களுக்கு உபதேசியும். இந்திரன் அத்தலையை வெட்டின பின்பு உம்முடைய தலையை ஒட்டிவிடுகிருேம்.' அதனைக் கேட்ட மகரிஷி அசுவமுகத்தால் அவர்களுக்கு வித்தையை உபதே சித்தார். அதனுல் அதற்கு அசுவசிரசு என்னும் பெயர் உண்டா யிற்று.

அத்தியாயம் 10

விருத்திராசுர யுத்தம்

1—4. ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு இம்மாதிரி மகேந்திரனுக்குக் கட்டளையிட்டு, தேவர்கள் பார்த்திருக்கும்போது மறைந் தார். தேவர்களும் பகவானுடைய கட்டளையின்படி ததீயக் மகரிஷியைக் கேட்டார்கள். அதைக் கேட்டு மகரிஷி சிரித்துக் கொண்டு தேவர்களை நோக்கி, "ஓ தேவர்களே! பிராணி களுக்கு மரணத்தில் நேரிடும் துக்கமானது மிகவும் சகிக்கக் கூடாதது. அதனை நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள். உயிரை வைத்திருக்கவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவர்களுக்கு ஆத்மாவானது மிகவும் பிரியமான வஸ்து. அதனை யாசிப்ப வர் விஷ்ணுவேயானுலும் யார்தான் கொடுப்பான்?" என்ருர்.

5—6. அதனைக் கேட்ட தேவர்கள் மகரிஷியை நோக்கி, "ஓ பிராம்மணோத்தம! பிராணிகளிடத்தில் தயவுள்ளவர் களும், புண்ணியசுலோகர்களால் சிலாகிக்கக்கூடிய சரித

முள்ளவரும், உம்மைப் போன்றவர்களுமான மகான்கள் எதனைத்தான் கொடுக்கமாட்டார்கள்? யாசகர்கள் தம் காரியத்தையே முக்கியமாகக்கொண்டவர்கள். பிறருடைய உபத்திரவத்தை அறியாதவர்கள். அப்படிப் பிறருடைய உபத்திரவத்தை அறிவார்களேயானால் சரீரத்தைக் கொடுக்கும்படி யாசிப்பார்களா? பிரபுவானவன் யாசகர்களுடைய உபத்ரவத்தை அறிவானேயானால் அவன் கொடுக்கமாட்டேனென்று சொல்லமாட்டான்' என்றார்கள்.

7—12. அதனைக் கேட்ட மகரிஷி அவர்களை நோக்கி, "உங்கள் முகமாகத் தர்மத்தைக் கேட்க விரும்பிக் கொடுக்க மாட்டேனென்று சொன்னேன். என்னை விட்டுப் பிரிந்து போகக்கூடிய சரீரத்தை நானே விடுவிடுகிறேன். எந்தப் புருஷன் நிலையற்ற சரீரத்தில் அபிமானம் வைத்துத் தர்மத்தையும், கீர்த்தியையும் கெடுத்துக்கொள்ளுகிறானோ, அவன் தாவரங்களாலும் துக்கிக்கத்தகுந்தவனாக ஆகிறான். பிராணிகள் துக்கிப்பதனால் எவனுடைய ஆத்மா துக்கிக்கிறதோ, பிராணிகள் சந்தோஷிப்பதனால் எவனுடைய ஆத்மா சந்தோஷிக்கிறதோ இதுவே பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சாசுவதமான தர்மம். நாய், நரி முதலியவைகளால்பட்சிக்கக்கூடியதும், தனக்கு உபயோகப்படாததுமான மனது, புத்திரன் முதலிய பந்துக்கள், சரீரம் இவைகளால் பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்யாமலிருப்பது மிகவும் கஷ்டமான காரியம்" என்று சொல்லி, சித்தத்தைப் பரப்பிரம்மத்தினிடம் செலுத்திச்சரீரத்தை விட்டார். இந்திரியம், மனது, புத்தி, பிராணன் இவைகளை அடக்கிக்கொண்டும் ஆத்ம தத்துவத்தைத் தரிசித்துக்கொண்டும் மேலான யோக்கியதை அடைந்திருந்த அந்த மகரிஷிக்குச் சரீர நாசமும் தெரியவில்லை.

13—33. பிறகு அந்த மகரிஷியின் எலும்புகளைக் கொண்டு விசுவகர்மாவானவர் வஜ்ராயுதத்தைச் செய்தார். மகேந்திரன் அதனை எடுத்துக்கொண்டு பகவானுடைய தேஜஸை அடைந்து, தேவகணங்களுடன் ஐராவதத்தின் மீதேறி மகரிஷிகளால் தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டு மூன்று லோகத்தையும் சந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு விருத்திரனை எதிர்த்தார். அந்த விருத்திரனை அசுர சைனியங்கள் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன. மேலும், பிரளயகால ருத்ரன் போலக் கோபித்துக்கொண்டிருந்தான். திரேதா யுகத்தின் முன்பாகமாகிய அந்தக் காலத்தில் நர்மதையின் கரையில் முதல் மகா யுகத்தில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் யுத்தம் நேர்ந்தது. அப்பொழுது ருத்திரர்களும், வசுக்களும், ஆதித்யர்களும், அசுவினி தேவர்களும், பிதிருக்களும், அக்னிகளும், மருத்துக்களும், ரிபுக்களும், சாத்தியர்களும், விசுவேதேவர்களும் இந்திரனைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதனைக் கண்ட அசுரர்கள் பொறுமைகொண்டு நமுசி, சம்பரன், அநர்வா, துவிமூர்த்தா, விருஷபன், சம்பரன், ஹயக்ரீவன், சங்குசிரஸ், விப்ரசித்தி, அயோமுகன், புலோமா, விருஷபர்வா, பிரஹேதி, ஹேதி, தாம்ரகேசன், விரூபாக்ஷன், கபிலன், விபாவசு, இல்வலன், பல்வலன், தந்தசூகன், விருஷத்துவஜன், கலாநாபன், மகாநாபன், பூதசந்தபனன், விருகன், சுமாலி, மாலி முதலியவர்கள் விருத்திரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு மகேந்திரனை எதிர்த்தார்கள். மேலுமவர்கள் கதாயுதம், பரிகம், பாணம், பிராஸம், முத்கரம், தோமரம், சூலம், பரச்வதம், கட்கம், சதக்நி, முசண்டி முதலிய ஆயுதங்களையும், அஸ்திரங்களையும் தேவர்களின் மீது பிரயோகித்தார்கள். அவைகளால் தேவ சைனியம் மறைக்கப்பட்டுப் பிரகாசிக்கவில்லை. பின்பு தேவர்கள் சஸ்தி

ரங்களாலும், அஸ்திரங்களாலும் அசுர சைனியங்களை அடித்தார்கள். அப்பொழுது அசுர சைனியத்திற்கு அஸ்திரங்களும், சஸ்திரங்களும் குறைந்தன. பின்பு அவர்கள் கற்களையும், மலைகளையும், மரங்களையும் தேவர்களின்மீது வருஷித்தார்கள். தேவர்கள் அதனையும் நாசஞ்செய்தார்கள். இப்படி அஸ்திரங்களாலும், சஸ்திரங்களாலும், மரங்களாலும், கற்களாலும், மலைகளாலும் அடிக்கப்பட்டும் தேவர்கள் க்ஷேமமாய் இருப்பதைப் பார்த்த அசுரர்கள் பயந்தார்கள். அசுரர்களால் தேவர்கள் விஷயமாய்ச் செய்யப்பட்ட எல்லா முயற்சிகளும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பக்தர்களான மகான்களிடத்தில் அற்பர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட கடுஞ் சொற்கள் போல வியர்த்தமாயின. அப்பொழுது அவர்கள் தங்களுடைய முயற்சி பயனற்றதாக இருப்பதைப் பார்த்து யுத்தத்தை விட்டு ஓடுவதற்கு யத்தனித்தார்கள். இப்படிப் பயந்து ஓடுகிற அசுரர்களைக் கண்டு விருத்திரன் சிரித்துக்கொண்டு, "ஓ விப்ரசித்தியே, நமுசியே, புலோமாவே, ஓ மய, ஓ அநர்வாவே, ஹே சம்பர! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். ஜனித்தவனுக்கு மரணம் நேரிடுவது நிச்சயமே. அது நிவர்த்திக்க முடியாதது. ஆனால் அந்த மரணத்தால் சுவர்க்கமும், கீர்த்தியும் கிடைக்குமானால் எவன்தான் அதனை விரும்பமாட்டான்? பிரம்மத் தியானத்தால் சரீரத்தைவிட்டு மரணமடைவதும், யுத்தத்தில் பயப்படாமல் யுத்தஞ்செய்து மரணத்தை அடைவதும் சாஸ்திர சம்மதமே" என்றான்.

அத்தியாயம் 11

[முன் அத்தியாயத் தொடர்ச்சி]

1—27. அசுரர்கள் விருத்திரனுடைய தர்மமான வார்த்தையைக் கேட்டும், பயத்தால் விவேகமற்றவர்களாகித் திரும்பாமலே ஓடினார்கள். தேவர்களுக்கு நல்ல காலமாகையால் அவர்களிடமிருந்து பயந்து ஓடும் அசுர சைனியத்தைப் பார்த்து இந்திரனுக்குச் சத்துருவாகிய விருத்திரன் தேவர்களை யதட்டி, "ஓ தேவர்களே! யுத்தத்தில் பயந்து ஓடுகிறவர்களைத் துரத்துகிறவர்களாகிய உங்களால் என்ன பிரயோசனம்? பயந்து ஓடுகிறவர்களைச் சூரர்கள் கொல்லுவார்களா? அதனால் அவர்களுக்குச் சுவர்க்கம் கிடைக்குமா? ஓ அற்பர்களான தேவர்களே! உங்களுக்கு யுத்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று விருப்பமும், மனத்தில் தைரியமும் இருக்குமானால் கிராம்மிய சுகத்தில் ஆசையில்லாமலுமிருந்தால் என் முன்பாகக் கணநேரம் நில்லுங்கள்" என்று கர்ஜித்தான். அந்தப் பேரொலியைக் கேட்டு உலகங்கள் மூர்ச்சை அடைந்தன. தேவர்களும் வஜ்ஜிரத்தால் அடிபட்டவர்கள் போல மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தார்கள். அப்பொழுது அசுரன் சூலாயுதத்தை உயரத் தூக்கிக் கொண்டு மதங்கொண்ட யானையானது தாமரையை நாசஞ் செய்வதுபோலக் கண்களை மூடிக்கொண்டு, துன்பங்களைச் சகித்துக்கொண்டிருக்கும் தேவ சைனியத்தைக் காலால் உதைத்துப் பிடித்தான். அதனைப் பார்த்த மகேந்திரன் மிகவும் பொறுமைகொண்டு பெரிதான கதாயுதத்தை அந்த அசுரன் மீது பிரயோகித்தார். சகிக்க முடியாத அந்த ஆயுதத்தை அந்த அசுரன் இடது கையால் கிரகித்துக் கொண்டான். பின்பு அந்த அசுரன் மிகுந்த கோபத்துடன்

கதாயுதத்தால் இந்திரனுடைய வாகனமாகிய ஐராவதத்தின் தலையிலடித்தான். அதனை எல்லாரும் கொண்டாடினார்கள். வஜ்ஜிரத்தால் அடிபட்ட மலைபோல விருத்திரனுடைய கதையாலடிபட்ட ஐராவதமானது ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு ஏழு விற்கடை தூரம் பின் சென்றது. அப்பொழுது அசுரன் ஐராவதம் அடிபட்டதால் வருத்தமடைந்திருக்கும் இந்திரனிடத்தில் ஆயுதத்தைப் பிரயோகிக்கவில்லை. மகேந்திரன் அமிருதப் பெருக்குள்ள தம்முடைய கையால் ஐராவதத்தைத் தொட்டு, அதனால் அதைச் சுகப்படுத்தினார். பிறகு யுத்தத்திற்காக எதிரில் நிற்பவனும், விசுவரூபரைக் கொன்றவருமான மகேந்திரனைப் பார்த்து 'அசுரன் அவர் செய்த காரியங்களை நினைத்து, சோகம், மோகம் இவைகளையடைந்து சிரித்துக்கொண்டு, "சத்துருவாகிய நீ தெய்வச் செயலாய் என் முன் வந்தாய். நீ பிராம்மணனைக் கொன்றவன்; ஆசாரியனைக் கொன்றவன்; பிரகோதரனைக் கொன்றவன்; ஓ அசத்துக்களுக்குட் சிறந்தவனே! சூலத்தால் உன்னுடைய கல்போன்ற ஹிருதயத்தைப் பிளந்து கடனில்லாதவனாக ஆகிறேன். (விசுவரூபனைக் கொன்றதற்குப் பதில் செய்கிறேன் என்று தாத்பரியம்.) பிரம்மத்தை அறிந்தவரும், பிராம்மணரும், உனக்கு ஆசாரியரும், பாபமற்றவருமான என் சகோதரனுடைய தலையைக் கத்தியால் நீ சுவர்க்கத்தை அடையவேண்டி வெட்டினவனல்லவா? நீ தயை, வெட்கம், சம்பத்து இவைகளற்றவன்; ராட்சதர்களாலும் நிந்திக்கக்கூடிய கர்மத்தைச் செய்பவன்; அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய சரீரத்தைச் சூலத்தால் பிளக்கிறேன். அதனைக் கழுகுகள் சீக்கிரத்தில் புசிக்கப்போகின்றன. மேலும் உன்னைச் சார்ந்த மூடர்களான எவர்கள் அஸ்திரங்களால் அடிக்கிறார்களோ அவர்

களுடைய கழுத்தைச் சூலத்தால் பிளந்து பூதகணங்களைத் திருப்தி செய்துவைக்கிறேன்; அல்லது நீ வஜ்ஜிராயுதத்தால் என்னுடைய தலையை வெட்டிவாயானால் நான் கர்மபந்தத்தை விட்டு என்னுடைய உடலால் பூதங்களைத் திருப்தி செய்து பெரியோர்களால் அடையக்கூடிய உத்தம கதியை அடைவேன். ஓ இந்திரா! கிருபணனை யாசித்தால் அது எப்படிப் பயனைக் கொடுக்காதோ அதுபோல் உன்னுடைய வஜ்ஜிரமானது வியர்த்தமாகப் போய்விடுமென்று நீ சந்தேகப்படவேண்டாம். அது அமோகமான சஸ்திரம். எதிரில் நிற்கும் சத்துருவாகிய என் மீதில் ஏன் அதைப் பிரயோகிக்கவில்லை? மேலும் இந்த வஜ்ரமானது மகாவிஷ்ணுவின் தேஜசினாலும், ததீசி மகரிஷியின் தவத்தினாலும் கூர்மையாக இருக்கிறது. அதைக்கொண்டு சத்துருவை அடிக்கும்படி மகாவிஷ்ணு உனக்கு ஆக்ஞை செய்தாரல்லவா? மகாவிஷ்ணு ஜயம், சம்பத்து, குணங்கள் இவைகளைக் கொடுக்கக்கூடியவர்; நான் சங்கர்ஷணர் சொன்னபடி அவருடைய பாதாரவிந்தத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி உன்னுடைய வஜ்ரத்தின் வேகத்தால் கிராம்யமான ஆசைகளை ஒழித்துச் சரீரத்தை விட்டு யோகிகளாலடையக்கூடிய உத்தம கதியை அடைகிறேன். பகவான் தம்மிடத்தில் ஏகாந்த பக்திசெய்த பக்தர்களுக்குச் சுவர்க்கம், பூமி, பாதாளம் இவைகளிலுள்ள ஐசுவரியத்தைக் கொடுக்கிறதில்லை. ஏனென்றால் அவைகளால் விரோதம், பயம், மனோவிசாரம், மதம், யுத்தம், துக்கம், சிரமம் இவைகள் உண்டாகின்றன. ஓ மகேந்திர! என்னுடைய நாதனாகிய பகவான் தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளில் ஆசைப்படாமலிருக்கும்படி செய்வார். அதனால் பகவானுடைய பிரசாதமேற்பட்டதென்று உணரவேண்டும். அது மற்றவர்களால் அடையமுடியாதது.

(உனக்கு பகவானுடைய பிரசாதம் நன்றாக உண்டாகாத தனால் சம்பத்துக்கள் கிடைத்திருக்கின்றன என்று தாத் பரியம்) ஓ பகவன் நாராயண! உம்முடைய பாதாரவிந்தத் தையே சரணமடைந்த தாஸர்களுக்கு நான் மிகவும் தாஸனாக இருக்கிறேன். பிராணநாதனாகிய உம்முடைய குணங்களை என்னுடைய மனமானது நினைக்கட்டும். வாக்கானது அவைகளையே உச்சரிக்கட்டும். சரீரமானது உம்மையே பூஜிக்கட்டும். ஓ பகவன்! உம்மைவிட்டுப் பிரிந்து துருவ பதத்தையாவது, பிரம்மலோகத்தையாவது, எல்லாப் பூமிக் கும் அரசனாயிருப்பதையாவது, யோக சித்திகளையாவது, மோட்சத்தையாவது நான் விரும்பேன். தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவரே! இறக்கை முளையாத பறவை கள் தாயை அபேட்சிப்பது போலவும், துய்பினால் கட்டப் பட்ட இளங்கன்றுகள் பாலை அபேட்சிப்பது போலவும், மன்மதனால் பிடிக்கப்பட்ட ஸ்திரீயானவள் தேசாந்திரம் போன புருஷனை எதிர்பார்ப்பது போலவும் என்னுடைய மனமானது உம்மைப் பார்க்க விரும்புகிறது. ஓ நாத! உம் முடைய மாயையால் ஸம்ஸார சக்கரத்தில் சுற்றிக்கொண் டிருக்கும் எனக்கு உத்தம சுலோகர்களாகிய மகான்களிடத் தில் சிநேகம் உண்டாகவேண்டும். புத்திரன், ஸ்திரீ, பணம், வீடு இவைகளிலும், இவைகளில் ஆசைகொண்டவர்களிடத் திலும் எனக்குப் பிரியம் திரும்பவும் உண்டாகவேண்டாம்" என்றான்.

அத்தியாயம் 12

விருத்திர வதம்

ஓ பரீக்ஷித் மகாராஜரே! விருத்திராசுரன், சத்ருஜயிப்பதைக் காட்டிலும் மரணமே மேலானது என்று நினைத்து சரீரத்தைவிட விரும்பி, சூலாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு மகேந்திரனை எதிர்த்தான். அது பிரளய ஜலத்தில் கைடபன் என்ற அசுரன் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை எதிர்த்தது போல இருந்தது. பின்பு அசுரன் பிரளயகால அக்னிபோல் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் சூலத்தைச் சுழற்றி மகேந்திரன்மீது பிரயோகித்தான், 'அட பாபியே! இதனால் நீ அடிக்கப்பட்டாய்' என்றும் கோபத்துடன் உரக்கச் சொன்னான். பிறகு மகேந்திரன் கிரகம்போலவும், கொள்ளிபோலவும் ஆகாசத்தில் வரும் அந்தச் சூலத்தைப் பார்த்துப் பயப்படாமல் நூறு முனைகளுள்ள வஜ்ராயுதத்தால் அந்த சூலத்தையும், வாசுகியினுடைய உடல் போன்ற அவனுடைய கையையும் வெட்டினார். பின்பு அசுரன் ஒரு கையினால் பரிகம் என்ற ஆயுதத்தை எடுத்து, பரபரப்புடன் தேவேந்திரனுடைய கன்னத்தில் அடித்ததுமன்றி ஐராவதத்தையும் அடித்தான். அதனால் மகேந்திரனின் கையிலிருந்த வஜ்ராயுதம் கீழே விழுந்தது. அந்த அற்புதமான அசுரனுடைய பராக்கிரமத்தை சித்தர்களும், சாரணர்களும், தேவர்களும், அசுரர்களும் கொண்டாடினார்கள். ஆனால் இந்திரனுக்கு நேர்ந்த சங்கடத்தைப் பார்த்து 'ஹா ஹா' என்று வருத்தத்தையும் அடைந்தார்கள். இந்திரன் வெட்கமடைந்து கீழே விழுந்த வஜ்ரத்தைத் திரும்பவும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அவனை நோக்கி அசுரன், "ஓ மகேந்திர! வஜ்ரத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்; சத்ருவைக் கொல்லும்;

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE

துக்கப்படுவதற்கு இது காலமல்ல; சத்துருக்களைக் கொல்ல விரும்பி யுத்தம் செய்பவர்களான தேகாபிமானமுள்ள பிராகிருத ஜனங்களுக்கு எப்பொழுதும் ஜயமே வருமென்ற நிச்சயமில்லை. ஆனால் உத்பத்தி, லயம், பரிபாலனம் ஆகிய இவைகளுக்கு அதிபதியும், எல்லாவற்றையும் அறிந்தவரும், எல்லாவற்றிற்கும் முந்தினவரும், புராண புருஷருமாகிய மகாவிஷ்ணு ஒருவரே எப்பொழுதும் ஜயத்தை அடைகிறார். லோகபாலர்கள் முதலிய எல்லோரும் அந்த பகவானுக்கு அதீனர்களாகக் கர்மங்களைச் செய்கின்றார்கள். மேலும், பறவைகள் வலையால் கட்டப்படுவதுபோல் ஜனங்கள் காலத்தினால் வசப்பட்டிருப்பதால் ஜயத்திற்கும் அபஜயத்திற்கும் அந்தக் காலரூபியான பகவானே காரணம். தேஜஸ், மனோபலம், தேகபலம், பிராணன், அமிருதம், மிருத்யு இவைகளுக்கு அந்தப் பகவானே காரணமென்பதை ஜனங்கள் தெரிந்துகொள்ளாமல் மூடர்களாகத் தங்களையே காரணமாக நினைக்கிறார்கள். கட்டையால் செய்யப்பட்ட பெண் பொம்மை போலவும், யந்திரத்தால் செய்யப்பட்ட மிருகம்போலவும் பிராணிகள் பரமேசுவரனுக்கு சுவாதீனப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள் புருஷன், பிரகிருதி, மகத்தத்வம், அகங்காரம், மகாபூதங்கள், இந்திரியங்கள், மனது ஆகிய இவைகள் சிருஷ்டி முதலிய காரியங்களை அந்தப் பரமேசுவரனுடைய அனுக்ரகத்தாலேயே செய்கின்றன. இதனுடைய உண்மையை அறியாதவன் அசமர்த்தனாகிய தன்னை சுவதந்திரனாக நினைக்கிறான். உண்மையில் அந்தப் பகவானே பிராணிகளைக்கொண்டு பிராணிகளை சிருஷ்டிக்கிறார்; பிராணிகளைக்கொண்டு பிராணிகளைக் கொல்லுகிறார் மேலும் ஆயுள், சம்பத், கீர்த்தி, ஐசுவரியம் இவைகள் எந்தக் காலத்தில் எவனுக்கு, எவைகள் கிடைக்க

வேண்டுமோ அவன் அவைகளை விரும்பாவிடினும் அந்த அந்தக் காலத்தில் அவனுக்கு அவை கிடைக்கின்றன. அப்படியே அபகீர்த்தி முதலியவைகளும் அந்த அந்தக் காலத்தில் அவரவர்களை அடைகின்றன. ஆனதால் அபகீர்த்தி, கீர்த்தி, ஜயம், அபஜயம், சுகம், துக்கம், மரணம், பிழைத்திருப்பது இவைகளில் சம புத்தியுள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்கள் பிரக்ருதியைச் சார்ந்தவைகள்; ஆத்மாவினுடையவைகளல்ல. ஆத்மா சாட்சியாக இருப்பவர் என்று எவன் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ அவனுக்குக் கர்மபந்தம் இல்லை. ஓ இந்திர! என்னுடைய ஆயுதங்களும், கையும் உன்னால் வெட்டப்பட்டன. அப்படியும் நான் சக்தியுள்ளவரையில் உன்னைக் கொல்வதற்கு முயற்சிக்கிறேனல்லவா! இந்த யுத்தமானது சொக்கட்டானாட்டத்திற்குச் சமானம். வாகனங்களே சொக்கட்டான் பலகை. பாணங்களே காய்கள். பிராணனே பந்தயத் திரவ்யம். இந்த விளையாட்டில் இன்னாருக்கு ஜயம், இன்னாருக்கு அபஜயம் என்று அறியமுடியாது" என்றான்.

18—35. அதனைக் கேட்ட மகேந்திரன் அசுரன் கபடமற்றுப் பேசினதற்காக சந்தோஷித்து வஜ்ராயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு கர்வமற்றவனாகிப் புன்சிரிப்புடன், "அட அசுர! நீ சித்தனாய்விட்டாய். உனக்கு இம்மாதிரியான நல்ல எண்ணம் உண்டானது மிகவும் வியக்கத்தக்கது. எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியாகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை மூன்று கரணங்களாலும் சேவித்தாய். ஜனங்களை மோகிக்கச் செய்யும் விஷ்ணு சம்பந்தமான மாயையை நீ தாண்டினாய். அசுரத்தன்மையை விட்டு மகாபுருஷனாய்விட்டாய். ரஜோகுண சுபாவமுள்ள உனக்கு

பகவானும், சகல சுகிருதயமான ஸ்ரீ வாசுதேவனிடத்தில் திருடமான பக்தி உண்டானது மிகவும் ஆச்சரியப்படக் கூடியது. அமிருத சமுத்திரத்தில் விளையாடுகிறவனுக்கு அற்ப ஜலங்களால் எப்படிப் பிரயோசனமில்லையோ அப்படி மோட்சத்திற்கதிபதியான பகவானிடத்தில் பக்தி செய்பவனுக்கு சுவர்க்கம் முதலியவைகளால் என்ன பிரயோசனம்?" என்று சொல்லி பின்பு இந்திரன், விருத்திரன் இருவர்களும் யுத்தஞ் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அப்பொழுது அசுரன் இரும்பினால் செய்யப்பட்ட பரிகம் என்ற ஆயுதத்தை இடது கையால் எடுத்து, அதனைச் சுழற்றி இந்திரன்மீது பிரயோகித்தான். மகேந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் அந்தப் பரிகத்தை அடித்து ஒடித்ததுமன்றி அசுரனுடைய மற்றொரு கையையும் வெட்டினார். அப்பொழுது அசுரனுக்கு இரண்டு கையும் வெட்டப்பட்டதனால் ரத்தமானது பெருகியது. அப்படிப்பட்ட அசுரன் முன்காலத்தில் இந்திரனால் இறக்கைகள் வெட்டப்பட்டு ஆகாசத்திலிருந்து விழுந்த மலைபோல் பிரகாசித்தான். பின்பு அந்த அசுரன் கீழுதட்டைப் பூமியிலும், மேலுதட்டை ஆகாயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஆகாயம்போல் கம்பீரமான முகமுள்ளவனாகி, மிருத்யுவினுடையதைப் போன்ற சிங்கப்பற்களால் மூன்று லோகத்தையும் விழுங்குகிறவன்போலப் பருத்த சரீரத்துடன் காலால் சஞ்சரிக்கும் மலைபோலப் பூமியை அசைத்துக்கொண்டு மகேந்திரனிடம் வந்து ஐராவதத்துடன் அவரை விழுங்கினான். அது பெரிதாகிய சர்ப்பம் பறவையை விழுங்கினதுபோலிருந்தது. அதனைக் கண்டு பிரஜாபதிகள், தேவர்கள், மகரிஷிகள் முதலிய எல்லோரும் 'கஷ்டம், கஷ்டம்' என்று கதறினார்கள். அசுரனால் விழுங்கப்பட்ட மகேந்திரன் ஸ்ரீ நாராயணனுடைய கவசத்தைத் தரித்

திருந்தபடியாலும், யோக பலத்தாலும், மாயா பலத்தாலும் மரணத்தை அடையவில்லை. ஆனால் அவர் வஜ்ராயுதத்தால் அவனுடைய வயிற்றைப் பிளந்து வெளியில் வந்து மலையின் சிகரம்போன்ற அவனுடைய தலையை வெட்டினார். மிகுந்த வேகமுள்ள வஜ்ரமானது அவனுடைய தலையை நான்கு பக்கமும் வெட்டி, முன்னூற்று அறுபது தினங்களுள்ளதும், இரண்டு அயனங்களுள்ளதுமான ஸம்வத்ஸர சக்ரத்தில் விருத்திரனைக் கொல்லக்கூடிய தினத்தில் அவனுடைய தலையை வெட்டித் தள்ளியது. அப்பொழுது ஆகாயத்தில் தேவ துந்துபிகள் முழங்கின. கந்தர்வர்களும், மகரிஷிகளும் விருத்திரனைக் கொன்ற மஹேந்திரனை அவருடைய பராக்கிரமங்களைக் குறிப்பிடும் மந்திரங்களைக்கொண்டு தோத்திரம் செய்ததுமன்றிப் புஷ்பங்களையும் வர்ஷித்தார்கள். அப்பொழுது சகல லோகங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அசுரனுடைய தேகத்திலிருந்து கிளம்பிய தேஜஸ்ஸானது பகவானை அடைந்தது.

அத்தியாயம் 13

பிரம்மஹத்யா தோஷமுள்ள இந்திரன் விஷ்ணுவினால் காப்பாற்றப்பட்டது

விருத்திரன் அடிபட்டபிறகு சகல லோகத்தினரும் சந்தோஷித்தார்கள். தேவர்கள், மகரிஷிகள், பித்ருக்கள், பூதங்கள், தேவர்களைச் சார்ந்த தைத்யர்கள், பிரம்மா, பரமசிவன் முதலியவர்கள் இந்திரனுக்குச் சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே தங்கள் தங்கள் லோகம் சென்றார்கள். ஆனால் இந்திரன் மாத்திரம் சந்தோஷப்படவில்லை என்று சுகர் சொல்லக் கேட்ட அரசர், 'ஓ மகரிஷியே! தேவர்கள்

முதலிய எல்லோருக்கும் சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணிய விருத்திரவதமானது மஹேந்திரனுக்கு ஏன் சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணவில்லை? அதனைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டார்.

4—15. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "விருத்திரனுடைய பராக்கிரமத்தால் பயந்த தேவர்களும், மகரிஷிகளும் அவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று மஹேந்திரனைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். மஹேந்திரன் பிராம்மணனைக் கொல்வதில் இஷ்டமில்லாதவராக அவர்களை நோக்கி, "விசுவரூபனைக் கொன்றதாலுண்டாகிய தோஷத்தை ஸ்திரீ, பூமி, ஜலம், மரம் ஆகிய இவர்கள் பிரித்து எடுத்துக்கொண்டார்கள். விருத்திரனைக் கொன்றதாலுண்டாகிய தோஷத்தை எவ்விடத்தில் நிவர்த்திப்பேன்" என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட மகரிஷிகள், 'ஓ மஹேந்திர! நீர் பயப்படவேண்டாம். உமக்கு அசுவமேத யாகம் செய்துவைக்கிறோம். எவன் அசுவமேதம் செய்து பரமாத்மாவைப் பூஜிக்கிறானோ அவன் ஜகத்தை நாசஞ்செய்தவனானாலும் சுத்தனாவான். மேலும் பிராம்மணனைக் கொன்றவன், பிதாவைக் கொன்றவன், பசுவைக் கொன்றவன், மாதாவைக் கொன்றவன், ஆசாரியனைக் கொன்றவன், நாய் மாம்சத்தைப் புசிப்பவன், சண்டாளன் ஆகிய யாரானாலும் எந்தப் பகவானுடைய நாமத்தையுச்சரித்தால் சுத்தர்களாவார்களோ அந்தப் பகவானை நீர் சிரத்தையுடன் எங்களால் செய்யப்படும் அசுவமேதமென்னும் பெரிதான யாகத்தால் பூஜித்தீரேயாகில் பிராம்மணர்களுடன் கூடிய இந்த ஜகத்தைக் கொன்றாலும் நீர் சுத்தராகிவிடுவீர். துஷ்டனைச் சிட்சிப்பதால் உமக்கு தோஷம் ஏற்படுமா' என்று சமாதானஞ் சொன்னார்கள். மஹேந்திரன் விருத்திரனைக் கொன்றார். பின்பு அவருக்கு பிரம்மஹத்யா தோஷம்

சேர்ந்தது. அதனால் இந்திரன் சத்ருவை ஜயித்தும் சந்தோஷத்தை அடையவில்லை. புருஷன் குணசாலியானாலும், ஐசுவரியமுள்ளவனானாலும் பிறரால் நிந்திக்கக்கூடிய தோஷம் உள்ளவனானால் அந்த ஐசுவரியங்கள் அவனுக்கு பாதத்தைக் கொடுக்கிறதில்லை. அப்பொழுது அந்தப் பிரம்மஹத்தியானது இந்திரனைப் பின் தொடர்ந்தது. அது சண்டாள ஸ்திரீபோல் இருந்தது; கிழத்தனத்தால் நடுக்கமுள்ள சரீரமுள்ளது; க்ஷயரோகமுள்ளது; சிவந்த வஸ்திரமுள்ளது; நரைத்த மயிர்களை விரித்துக்கொண்டிருக்கிறது; நில் நில் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது; அது மத்ஸ்ய கந்தமுள்ளதாயிருப்பதால் மார்க்கமெல்லாம் துர்நாற்றம் உண்டாகிறது. மஹேந்திரன் அதனால் துரத்தப்பட்டு எல்லா திக்குகளிலும் அலைந்து ஈசான திக்கை நோக்கிச் சென்று மானஸ ஸரஸில் தாமரைத் தண்டின் நூலில் வசித்தார். அவர் அக்கினியைத் தூதராகக் கொண்டவராகையால் ஜலத்தில் வசிக்கும் வரையில் யக்ஞபாகம் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. இப்படி, பிரும்மஹத்தியா தோஷத்திலிருந்து எப்பொழுது சுத்தனாவேன் என்று யோசித்துக்கொண்டே ஆயிர வருஷங்களைக் கழித்தார்.

16—23. அந்தக் காலத்தில் வித்தை, தபசு, யோக பலம் இவைகளுடைய மகிமையுள்ள நகுஷனென்ற அரசன் மஹேந்திரனாக இருந்து சுவர்க்கத்தைப் பரிபாலித்தார். அவர் ஐசுவரிய மதங்கொண்டு இந்திராணியிடம் ஆசை கொண்டதால் மலைப் பாம்பாக ஆனார். பிறகு இந்திரன் வேதவாக்கியத்தால் அழைக்கப்பட்டு, பகவானைத் தியானஞ் செய்ததால் பாபமற்றவராகி சுவர்க்கத்திற்கு வந்தார். விஷ்ணுவின் சக்தியாலும் ஈசான திக்கிற்கு அதிபதியான

ருத்திரனாலும் காப்பாற்றப்பட்ட அந்த மகேந்திரனை ஆயிரம் வருஷங்களிலும் அந்தத் தோஷமானது உபத்திரவிக்கவில்லை. பின்பு பிரம்மரிஷிகள் மகேந்திரனுக்குத் தீட்சைசெய்வித்து அசுவமேதத்தை ஆரம்பித்தார்கள். அதனால் சகல தேவ சுரூபியாகியாகிய பகவான் பூஜிக்கப்பட்டு, சந்தோஷமடைந்தார். உடனே விருத்திரனுடைய வதத்தால் ஏற்பட்ட பாபமானது மிருந்ததாலும் அந்தப் பகவதாராதனத்தால் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் நீங்கியது. மரீசி முதலிய மகரிஷிகள் விதிப்படி அசுவமேதத்தைச் செய்து, புராண புருஷனைப் பூஜித்து, மகேந்திரனுடைய தோஷத்தை விலக்கினார்கள். இந்த யாகமானது சகல பாபங்களையும் போக்கடிக்கக்கூடியது; பகவானிடத்தில் பக்தியை உண்டு பண்ணக்கூடியது; பக்த ஜனங்களுடைய மகிமையுள்ளதும், இந்திரன் சுத்தனாகியதுமான இதனை எல்லோரும், எப்பொழுதும் படிக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு பர்வத்திலும் இந்த இதிகாசத்தைக் கேட்கவேண்டும். இதனால் பணம், கீர்த்தி, பாப நிவர்த்தி, சத்ரு ஜயம், க்ஷேமம், தீர்க்கமான ஆயுள் இவைகள் விருத்தியடையும்.

அத்தியாயம் 14

விருத்திரனுடைய வரலாறு

அதனைக் கேட்ட அரசன் மகரிஷியை நோக்கி, "ஓ பிராம்மண! ரஜோ குணம், தமோ குணம் ஆகிய இவைகளின் சுபாவமுள்ள மிக்க பாபியான விருத்திரனுக்குப் பகவானாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்தில் திருடமான பக்தி உண்டாவதற்கு என்ன காரணம்? சத்துவ குண சுருபி

களான தேவர்களுக்கும், சுத்த சித்தமுள்ள மகரிஷிகளுக்கும் ஸ்ரீ பகவானுடைய பாதத்தில் பெரும்பாலும் பக்தி உண்டாகிறதில்லையே. பூமியின் தூள்கள் எப்படிக் கணக்கிடக்கூடாதவைகளோ, அப்படியே ஜனங்கள் அநேகர்; அவர்களில் க்ஷேம மார்க்கத்தை விரும்புவோர் மிகவும் சொற்பமானவர்கள்; ஓ பிராம்மணோத்தம! சில ஜனங்களே மோட்சத்தை அடையவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள்; அப்படி விரும்பிய அநேகர்களுக்குட் சிலருக்கே வைராக்கியம் உண்டாகிறது; அப்படி வைராக்கியமடைந்த அநேகர்களுக்குட் சிலரே ஆத்ம தத்துவத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். முக்தர்களான கோடி ஜனங்களுக்குள் ஸ்ரீ நாராயணனையே தியானஞ்செய்துகொண்டு அவரிடத்திலேயே ஆசக்தியுள்ளவனாக இருப்பவன் மிகவும் அரிது. அப்படியிருக்க, சகல உலகங்களையும் உபத்திரவிப்பவனாகிய விருத்திரனுக்கு யுத்தகாலத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் திருடமான பக்தி உண்டான விஷயத்தில் எனக்கு மிகுந்த சந்தேகமிருக்கிறது. அதனைச் சொல்லவேண்டும். அந்த அசுரனுடைய பராக்கிரமத்தால் மகேந்திரனும் சந்தோஷித்தாரே" என்று கேட்டார்.

8—13. அதனைக் கேட்ட வியாஸ புத்திரராகிய சுகர் கேள்வியைப் பற்றிச் சிலாகித்து, சிரத்தையுள்ள அரசனை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! ஒரு இதிகாசத்தைச் சொல்லுகிறேன். அதனைச் சாவதானராகக் கேளும். நான் வியாசரிடமிருந்தும், நாரதரிடமிருந்தும், தேவலரிடமிருந்தும் தெரிந்துகொண்டேன். சூரசேனமென்ற தேசத்தில் சித்ரகேது என்ற ஓர் அரசனிருந்தார். அவருக்குப் பூமிதேவி சகல வஸ்துக்களையும் உண்டுபண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்.

அவருக்குக் கோடி பாரியைகள் இருந்தார்கள். அரசன் யுவாவாக இருந்தும் அவர்களிடத்தில் அரசனுக்குப் புத்திரன் உண்டாகவில்லை. அரசன் அழகு, ஔதாரியம், வயது, குலம், வித்தை, ஐசுவரியம், காந்தி ஆகிய இவைகளுள்ளவரானாலும் புத்திரனில்லாததனால் மிக்க கவலை அடைந்தார். அவர் சகல சம்பத்துக்களிலும் அநேக பாரியைகளிடத்திலும், ராஜ்ஜியத்திலும் பிரியப்படவில்லை. இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் ஆங்கிரஸ் என்ற மகரிஷி லோகசஞ்சாரம் செய்துகொண்டு தெய்வச் செயலாக அந்த அரசனுடைய அரண்மனைக்கு வந்தார். அரசன் மகரிஷியை சாஸ்திர முறைப்படி பூஜித்து ஆதித்தியஞ்செய்து மகரிஷி ஆசனத்தில் உட்கார்ந்த பிறகு வணக்கத்துடன் தலை குனிந்து தாம் பூமியில் உட்கார்ந்தார். அப்பொழுது மகரிஷி சித்ரகேதுவை நோக்கி, 'க்ஷேமமா? பிரகிருதிகள் க்ஷேமமாய் இருக்கிறார்களா? (யஜமானன், மந்திரி, தேசம், கோட்டை, பொக்கிஷம், தண்டம், மித்திரம் ஆகிய ஏழும் பிரகிருதி எனப்படுகின்றன.) மேலும், ஜீவன் மகத் தத்துவம் முதலிய ஏழு பிரகிருதிகளால் காப்பாற்றப் படுவதுபோல் அரசனும் மேற்காட்டிய பிரகிருதிகளால் காப்பாற்றப்படுகிறான். ஆனதால் அவைகளை அனுசரித்திருக்கும் அரசன் க்ஷேமத்தை அடைவான். பிரகிருதிகளும் அரசனை அநுவர்த்தித்தால்தான் சம்பத்தை அடைவார்கள். ஓ மகாராஜ! பிரஜைகளும், மந்திரிகளும், மித்திரர்களும், பிரதானர்களும், பட்டணத்திலிருப்பவர்களும், தேசவாசிகளும், அரசர்களும், புத்திரர்களும் உம்முடைய உத்தரவின்படி நடக்கிறார்களா? எவனுக்கு மனது வசப்பட்டிருக்கிறதோ அவனுக்கு மேற்சொல்லியவர்களும் சுவாதீனப்படுவார்கள். சகல உலகத்தினரும் அவனைப் பூஜிப்பார்கள். நீர் இப்பொழுது மனத்தால் பிரீதியில்லாமலிருக்

கிறீரா? அல்லது பிறரால் பிரியமில்லாமலிருக்கிறீரா? சுபாவத்தில் இப்படி இருக்கிறீரா? உம்முடைய முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது கவலையுள்ளவராக இருக்கிறீர் என்று நினைக்கிறேன். அதனைச் சொல்லும்" என்றார்.

24—27. அதனைக் கேட்ட சித்திரகேது, "ஓ பகவன்! தவம், ஞானம், சமாதி இவைகளால் சுத்தர்களான யோகிகளுக்குப் பிராணிகளுடைய மனத்திலும் வெளியிலுமிருக்கிற விஷயங்கள் நன்றாகத் தெரியும். ஆனதால் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை முற்றிலும் அறிந்தவரான நீர் கேட்பதால் அதனைச் சொல்லுகிறேன். லோகபாலர்களாலும் பிரார்த்திக்கக்கூடிய ராஜ்ய சம்பத்தானது எனக்கு இருந்தும் அபுத்திரனாக இருப்பதால் அவைகள் எனக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணவில்லை. பசி தாகத்தால் வருத்தப்பட்டவனுக்குச் சந்தனம், புஷ்பம் இவைகளால் சந்தோஷமுண்டாகுமா? ஆனதால் பிதிருக்களுடன் நான் நரகத்தை அடையாமலிருப்பதற்காகப் புத்திரன் உண்டாகும்படி அனுக்கிரகியும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

28—30. இதனைக் கேட்ட பிரம்மபுத்திரரான அந்த அங்கிரஸ மகரிஷி துவஷ்டாவைத் தேவதையாகக்கொண்ட சருவைப் பாகஞ்செய்து துவஷ்டாவைப் பூஜித்தார். மேலும், அவர் அரசனுடைய பத்தினிகளுக்குள் மூத்தவளும், சிறந்தவளுமான கிருதத்யுதி என்பவளுக்கு யக்ஞ சேஷத்தைக் கொடுத்தார். பிறகு அரசனை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! சந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு புத்திரன் உண்டாவான்" என்று சொல்லித் தமது இஷ்டப்படி சென்றார்.

31—62 அந்தக் கிருதத்யுதி என்பவள் அந்த யக்ஞ சேஷத்தைப் புசித்ததால் கர்ப்பிணியானாள். அது கிருத்திகா

தேவி அக்னியிடமிருந்து கர்ப்பத்தைத் தரித்ததுபோலிருந்தது. மேலும், அவளுடைய கர்ப்பமானது ஒவ்வொரு நாளும் சுக்லபக்ஷ சந்திரன்போல விருத்தியடைந்தது. பின்பு பிரசவகாலம் நேர்ந்தபொழுது அந்த கிருதத்யுதி குமாரனைப் பெற்றாள். அப்பொழுது சூரசேன தேசத்தில் வசிக்கும் ஜனங்கள் அதனைக் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்தார்கள். அரசன் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் ஸ்நானஞ் செய்து சுத்தனாக அலங்காரங்கள் செய்துகொண்டு பிராம்மணர்களைக்கொண்டு ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்வித்து ஜாத கர்மம் செய்தார். மேலுமவர் பிராம்மணர்களுக்குத் தங்கம், வெள்ளி, வஸ்திரம், ஆபரணம், கிராமங்கள், யானைகள், குதிரைகள், ஆறு அற்புதம், பசுக்கள் ஆகிய இவைகளைக் கொடுத்ததுமன்றி அவர்களுக்கு இஷ்டமான வஸ்துக்களை வருணன் மழை பெய்வதுபோல் வருஷித்தார். பின்னும் அவர் குமாரனுக்குக் கீர்த்தி, தீர்க்கமான ஆயுள், சம்பத்து இவைகளை உண்டுபண்ணக்கூடியவைகளையே செய்துவந்தார். தரித்திரனுக்கு மிக்க சிரமப்பட்டுக் கிடைத்த பணத்தில் எப்படிப் பிரீதியிருக்குமோ, அப்படி சிரமப்பட்டுப் பிறந்த அந்தப் புத்திரனிடத்தில் அந்த அரசனுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் பிரீதி விருத்தியடைந்தது. மாதாவான கிருதத்யுதிக்கு இரண்டு மடங்கு அதிகப் பிரீதியுண்டாயிற்று. மற்ற ஸபத்னிகளுக்கு தங்களுக்குப் புத்திரனில்லாததனால் விசேஷ வருத்தமுண்டாயிற்று. அரசரும், புத்திரனுள்ளவளான கிருதத்யுதியினிடத்தில் மிகவும் பிரியமுள்ளவராக இருந்தார்; மற்ற பத்னிகளிடத்தில் பிரியப்படவில்லை. அப்பொழுது மற்ற ஸ்திரீகள் தங்களுக்குப் புத்திரனில்லாதிருப்பதாலும், அரசன் தங்களிடத்தில் பிரியப்படாதிருப்பதாலும் மிகவும் வருத்தப்பட்டுத் தங்களுக்குள் பின்வருமாறு

யோசிக்கலானார்கள்: "புத்திரனில்லாதவளும், அதனால் மிக்க பாபியும், பர்த்தாவினுடைய மனத்திற்குப் பிடிக்காதவளும், நல்ல பிரஜைகளுள்ள ஸபத்னிகளால் வேலைக்காரியைப்போல் அவமதிக்கப்பட்டவளுமான ஸ்திரீயை நிந்திக்க வேண்டும். ஆனால் தாசிகள் பசமானியான ஸ்திரீயைச் சேவிக்கவேண்டியதே யொழிய அவர்களுக்கு வருத்தமேது? வேலைக்காரியின் வேலைக்காரி எப்படியோ அதுபோல நாங்கள் எல்லோரும் அதிருஷ்டமில்லாதவர்கள்" என்று விசேஷமாகத் துக்கித்து கிருதத்யுதியின் புத்திரனிடத்தில் மிக்க விரோதத்தை அடைந்தார்கள். அந்த விரோதத்தால் விவேகமில்லாதவர்களாகி அந்தக் குழந்தைக்கு விஷத்தைக் கொடுத்தார்கள். கிருதத்யுதியானவள் ஸபத்னிகளால் செய்யப்பட்டதை அறியாதவளாகி, குழந்தை தூங்குகிறான் என்றே நினைத்திருந்தாள். பிறகு சிறிது நேரம் கழித்துக் குழந்தையை எடுத்துவரும்படி தன்னுடைய வேலைக்காரியை ஆக்ஞாபித்தாள். அவள் குழந்தையின் சமீபம் சென்று பார்க்கும்பொழுது அக்குழந்தையின் கண்கள் வெளியில் வந்திருந்தன. மேலும் அந்தப் பாலன் பிராணன், இந்திரியம், ஜீவன் இவைகளால் விடப்பட்டவனாயிருந்தான். அதனைக் கண்ட அவள் பூமியில் விழுந்து புரண்டு அழுதாள். அதனைக் கேட்டு கிருதத்யுதியானவள் இரு கைகளால மார்பில் அடித்துக்கொண்டு குழந்தையின் சமீபம் சென்று பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சை அடைந்தாள். இப்படித் தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு துக்கப்படும் ராஜ பத்தினியைப் பார்த்து அரசனுடைய அந்தப்புரத்தில் வசிக்கும் புருஷர்களும, ஸ்திரீகளும் சம துக்கமுள்ளவர்களாக அழுதார்கள். அந்த ஸபத்னிகளும் ஒன்றையும் அறியாதவர்கள்போலத் துக்கித்தார்கள். அரசர் தன்னுடைய புத்திரனுக்கு

நேர்ந்த மரணத்தைக் கேட்டுக் கண் தெரியாதவராகி வழியில் விழுந்துகொண்டு மூர்ச்சையடைந்து பிரகிருதிகளாலும், பிராம்மணர்களாலும் சூழப்பட்டு, வஸ்திரம் அவிழ்ந்தவராகித் தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு அந்தப் பாலனுக்குச் சமீபத்தில் வந்து விழுந்தார். பின்னுமவர் தீர்க்கமாயும் உஷ்ணமாயும் பெருமூச்சுவிட்டுக் கண்ணீரால் கண்டம் அடைத்துப் பேசமுடியாதவராக இருந்தார். அப்பொழுது கிருதத்யுதியானவள் தன்னுடைய புருஷன் துக்கிப்பதையும் குலத்திற்கு ஒரே சந்ததியான புத்திரன் மரணமடைந்ததையும் ஜனங்கள் துக்கிப்பதையும் பார்த்துக் கண்ணீரால் இரண்டு ஸ்தனங்களையும் நனைத்துக்கொண்டு விரித்த தலைமயிர்களுடன் குரரியென்ற பட்சிபோலப் பலவகையாகப் பிரலாபித்தாள். எப்படியெனில், "ஓ பிரம்மதேவரே! நீர் மிகவும் மூடர்! உம்முடைய சிருஷ்டிக்கு விரோதமானதைச் செய்கிறீர். வயது சென்றவர்கள் ஜீவித்திருக்கும் போது சிறுவன் மரணத்தை அடைகிறான். இம்மாதிரியான விபரீதத்தை நீர் செய்வதால் உலகத்திற்கு நீர் சத்துருவேயாம். 'நான் ஜீவர்களுடைய கர்மத்தை அனுசரித்து அவர்களை உண்டுபண்ணுகிறேன். சுயமாக ஒன்றும் செய்கிறதில்லை. பிராணிகளுக்கு மரணம், ஜனனம் இவைகள் கிரமமாக உண்டாகிறதென்பது இல்லை' என்று சொல்வீரானால் அவரவர்களுடைய கர்மங்களாலேயே அவரவர்களுக்கு ஜனன மரணங்கள் உண்டாகின்றன. உம்மால் என்ன பிரயோசனம்? உம்முடைய சிருஷ்டியின் விருத்திக்காக உம்மால் உண்டுபண்ணப்பட்ட சிநேக பாசத்தை நீரே கெடுக்கலாமா? ஓ குழந்தாய்! அநாதையான என்னையும், துக்கிக்கும் பிதாவையும்விட்டுத் தயவில்லாத யமனுடன் நீ செல்லுவது நியாயமல்ல. அபுத்திரர்களுக்கு ஏற்படும்

நரகத்தை உன்னால் நாங்கள் தாண்டவேண்டும். ஓ ராஜ புத்திர! உன்னுடைய தோழர்கள் விளையாடுவதற்கு உன்னைத் தேடுகிறார்கள். நீ தூங்கி வெகு நாழியாகிவிட்டது. எழுந்திரு; என்னுடைய ஸ்தன்யத்தைப் பானஞ்செய். பந்துக்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கடி; நான் உன்னுடைய சமீபம் வந்தபொழுது புன்சிரிப்புள்ள உன் முகத்தைப் பார்க்கவில்லை. இப்பொழுது இனிமையான உன்னுடைய வார்த்தைகளையும் கேட்கவில்லை; திரும்பி வாராமல் சென்றாயே" என்று அழுதாள். அப்பொழுது சித்திரகேதுவும் மிகுந்த துக்கத்துடன் வாய்விட்டு அழுதார். அவ்விருவர்களும் துதிக்கும்பொழுது அங்கிருக்கும் ஜனங்கள் எல்லோரும் அழுதார்கள். இதனைத் தெரிந்துகொண்ட அங்கிரஸ் என்னும் மகரிஷி நாரதருடன் அவ்விடம் வந்தார்.

அத்தியாயம் 15

சித்திரகேதுவுக்கு ஞானோபதேசம் செய்தது

அந்த இரண்டு மகரிஷிகளும் மரணமடைந்த பாலகனுடைய சமீபத்தில் விழுந்து, இறந்தவனுக்குச் சமமாயிருக்கும் அரசனை நோக்கி, 'ஓ சிறந்த அரசனே! இப்பொழுது யாரைப்பற்றி நீர் துக்கிக்கிறீரோ அவனுக்கும் உமக்கும் என்ன சம்பந்தம்? முந்திய சிருஷ்டியில் இவனுக்கு நீர் யார்? இனி உமக்கும், அவனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஜலத்தின் வேகத்தால் மணல்கள் ஒன்றோடொன்று சேருவதுபோலவும், பிரிவது போலவும் ஜனங்கள் காலத்தால் சேருவதும், பிரிவதுமாக இருக்கிறார்கள். விதைகளில் வேறு விதைகள் எப்படி சில காலஞ் சேர்ந்தும், சில

காலஞ் சேராமலும் இருக்கின்றனவோ அப்படி பிராணிகள் ஈசுவரனுடைய மாயையால் தூண்டப்படுகிறார்கள். ஓ மகாராஜ! நான், நீர், இன்னும் இங்கிருப்பவர்கள் ஆகிய எல்லோரும் ஜனனத்திற்கு முந்தியும், மரணத்திற்குப் பிறகும் எப்படி சேர்ந்திருப்பதில்லையோ அப்படியே இப்பொழுதும் என்று தெரிந்துகொள்ளும். ஈசுவரன் ஒன்றிலும் பற்றுதலில்லாதவரானாலும் குழந்தைபோல விளையாட்டாகப் பிராணிகளைக்கொண்டு பிராணிகளைச் சிருஷ்டிக்கிறார்; காப்பாற்றுகிறார்; நாசஞ் செய்கிறார்; பிதாவினுடைய தேகத்தால் மாதாவினுடைய தேகத்திலிருந்து புத்திரனுடைய தேகம் உண்டாகிறது. விதையிலிருந்து விதை உண்டாகவில்லையா? ஆனால் ஜீவன் நித்தியன். சாமானியம் விசேஷமென்று வஸ்துவினிடத்தில் விபாகம் ஏற்படுத்தியதுபோல தேகமுள்ளவன், தேகம் என்பது அவிவேகத்தால் ஏற்பட்டதேயாம். கட்டையினுடைய விகாரங்கள் அக்னியில் தோற்றுவதுபோலப் பலவகையாக இருப்பது, ஜன்ம நாசம், குறைவு, விருத்தி, கர்ம பலம் ஆகிய இவைகள் தேகத்தின் சேர்க்கையால் தேகியான ஆத்மாவினிடத்தில் தோன்றுகின்றன. தூங்குகிறவனுக்கு அந்தச் சமயத்தில் அகங்காரமில்லாததனால் கோரமான சம்ஸாரம் அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. அதுபோலவே முக்தனுக்கும் அகங்காரம் இல்லாததனால் ஜாக்ரத அவஸ்தையில் ஸம்ஸாரம் தோன்றுகிறதில்லை. ஆனதால் அகங்காரமாகிற தமோ குணத்தைப் போக்கடித்துக்கொள்ளும். பகவானாகிய வாசுதேவரும், ஈசுவரனும், எல்லோருக்கும் ஆத்மாவுமான மகாபுருஷனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தும்" என்று சொன்னார்கள்.

13—20. அதனைக் கேட்ட சித்திரகேது முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு கவலையற்றவனாகி, "நீங்கள் யார்?

பெரியோர்களுக்கும் பெரியோர்களாக இருக்கிறீர்கள். அவதூதவேஷத்துடன் இவ்விடம் வந்திருக்கிறீர்கள். பகவத் பக்தர்களான பிராமணர்கள் பைத்தியங்கொண்டவர்கள் போல என்னைப்போலொத்த மூடர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பூமியில் சஞ்சரிப்பார்கள். ஸனத்குமாரர், நாரதர், ரிபு, அங்கிரஸ், தேவலர், அஸிதர், மார்க்கண்டேயர், கௌதமர், வஸிஷ்டர், பலராமர், கபிலர், வியாசர், தூர்வாஸர், யாக்ஞவல்கியர், ஜாதுகர்ணி, ஆருணி, ரோமசர், சியவனர், தத்தர், ஆசுரி, பதஞ்சலி, பராசரர், மைத்திரேயர், பரத்துவாஜர், வாருணி, தேவசிரஸ், போத்தியர், பஞ்சசிகர், இரணியநாபர், கௌசல்லியர், சிருததேவர், ரிதத்துவஜர் ஆகிய இவர்களும் இன்னும் மற்ற சித்தர்களும் அஞ்ஞர்களுக்கு ஞானத்தை உபதேசிப்பதற்காகச் சஞ்சரிக்கிறார்கள். ஆனதால் கிராம்ய விஷயத்தில் ஆசைப்பட்டவனும், மூடனும், சம்சாரத்தில் முழுகியவனுமான எனக்கு ஞானத்தை உபதேசியுங்கள்" என்று கேட்டார்.

2—30. அதனைக் கேட்டு அங்கிரஸ் என்ற மகரிஷி, "ஓ மகாராஜ! நீர் அபுத்திரனாக இருந்த காலத்தில் உமக்குப் புத்திரனுண்டாகும்படி அனுக்கிரகித்த அங்கிரஸ் என்பவன் நானே. இவர் பிரம்மபுத்திரராகிய நாரத மகரிஷி. இப்பொழுது புத்திர சோகத்தால் துக்கிக்கும் உமக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து, விஷ்ணுபக்தராகிய உம்மை அனுக்கிரகிப்பதற்காக நாங்கள் இவ்விடம் வந்தோம். பிராம்மணர்களைத் தெய்வமாகக்கொண்ட பகவத்பக்தன் துக்கிக்கத் தகுந்தவனல்ல. முந்தி உமக்குப் புத்திரனுண்டாகும்படி அனுக்கிரகித்ததுபோல இப்பொழுது மேலான ஞானத்தைக் கொடுக்கிறேன். இப்பொழுது புத்திரனில்லாதவர்கள்

வருத்தப்படுவதுபோலத் துக்கப்படுகிறீர். இந்த மாதிரியே ஸ்திரீகள், வீடு, பணம், பலவகையான சம்பத்து, சப்தம் முதலிய விஷயங்கள், ராஜ்யம், பூமி, சேனை, பொக்கிஷம், வேலைக்காரர்கள், மந்திரிகள், மித்திரர்கள் ஆகிய எல்லோரும் அநித்தியர்கள்; சோகம், மோகம், பயம் இவைகளைக் கொடுப்பவர்கள். இவைகள் சொப்பனம் போலவும், மாயை போலவும், மனோரதம்போலவும் மித்தியா பூதமான மாயைகளேயாம். மேலும், கந்தர்வ நகரம்போன்றவைகள்; மனத்தால் சங்கற்பிக்கப்பட்டவைகள்; உண்மையானவைகளல்ல. உண்மையாக இருந்தால் எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டும்; அப்படி இல்லை. மேலும், கர்ம வாசனைகளைக்கொண்டு விஷயங்களைத் தியானிப்பதால் மனதாலேயே கர்மங்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்தத் தேகமானது திரவியம், ஞானம் ஆகிய இவைகளின் சுரூபமானது. இதனாலேயே தேகியான ஜீவனுக்குப் பலவகையான சந்தாபம் உண்டாகிறது. ஆனதால ஸ்திரமான மனத்தால் ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்து, துவைதத்தை உண்மையென்று நம்பாமல் வைராக்கியத்தை அடையும்" என்றார்.

31—32. பிறகு நாரதர் அரசனை நோக்கி, "ஒரு மந்திரத்தை உமக்கு உபதேசிக்கிறேன்; அதனைப் பெற்றுக்கொள்ளும். அதனை ஏழு நாள் ஜபம் செய்தால் சங்கர்ஷண பகவானை நேரில் தரிசிக்கலாம். அந்தப் பகவானுடைய பாதத்தை உபாசித்த பரமசிவன் முதலியவர்கள் இந்தத் துவைதப் பிரம்மத்தை விட்டு மேலானதும், நிகரற்றதுமான மகிமையை அடைந்தார்கள். அதற்கும் மேலானது ஒன்றுமில்லை. நீரும் சீக்கிரத்தில் அம்மாதிரியான மகிமையை அடைவீர்" என்றார்.

அத்தியாயம் 16

சித்ரகேதுவுக்கு நாரதர் வித்தையை உபதேசித்தது

பிறகு தேவரிஷியாகிய நாரதர் மரணமடைந்த ராஜ புத்திரனைத் தம்முடைய யோக பலத்தால் பிழைக்கச்செய்து துக்கிக்கும் பந்துக்களுக்கு முன்பாக, 'ஓ ஜீவாத்மாவே! உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகட்டும். உன்னுடைய தாயும், தகப்பனும், மித்திரர்களும், பந்துக்களும் உன்னுடைய மரணத்தால் துக்கிக்கிறார்கள். ஆனதால் இந்தச் சரீரத்தில் இன்னும் சில காலம் இருந்து போகங்களை அனுபவி. அரசனுடைய ஸிம்மாசனத்தை யடைந்து, ராஜ்ஜியத்தைக் காப்பாற்று" என்று சொன்னார்.

4—11. அதனைக் கேட்ட அந்த ஜீவன் அவரை நோக்கி, "ஓ பிராம்மண! எந்த ஜன்மத்தில் எனக்கு இவர்கள் தாய்தகப்பனாக இருந்தார்கள்? கர்மங்களால் தேவ சரீரத்திலும், திர்யக் ஜாதிகளின் சரீரத்திலும், மனித சரீரத்திலும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஜீவனுக்கு எல்லோரும் பந்துக்களாகவும், ஞாதிகளாகவும், சத்துருக்களாகவும், மத்தியஸ்தர்களாகவும், மித்திரர்களாகவும், உதாசீனர்களாகவும், த்வேஷிகளாகவும் ஆகிறார்கள். விற்கக்கூடியதும், வாங்கக்கூடியதுமான தங்கம் முதலிய வஸ்துக்கள் வியாபாரிகளிடத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதுபோல ஜீவனும் அநேக யோனிகளில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறான். ஸ்திரமாக இருக்கும் பசு முதலிய வஸ்துக்களும் ஒருவனிடத்திலேயே நிலைத்திருக்கிறதில்லை. அதனால் வஸ்துக்களுக்கும், புருஷனுக்கும் சம்பந்தம் நித்தியமல்ல. எதுவரையில் சம்பந்தமிருக்கிறதோ அதுவரையில் அந்த வஸ்துவினிடத்தில் 'என்னுடையது' என்ற அபிமானம் இருக்கிறது. இப்

படியே ஜீவன் சரீரத்தை அடைந்து, பிதா முதலியவர்களு டைய சம்பந்தத்தை அடைந்தாலும் அவன் நித்தியனே யாம். உண்மையில் அபிமானமற்றவன்; எந்தச் சரீர சம்பந் தத்தை எது வரையில் அடைகிறானோ, அது வரையில்தான் அந்தச் சரீரத்தில் அபிமானமே யொழிய மரணத்திற்குப் பின்னும் அதில் அபிமானம் இல்லை. இந்த ஜீவன் உண்மை யில் நித்தியன்; குறைவற்றவன்; ஜனனம் முதலியவைகள் இல்லாதவன்; ஒருவன் தேகம் முதலியவைகளுக்கு ஆதார மாக இருப்பவன்; தானாகப் பிரகாசிப்பவன்; தன்னுடைய மாயா குணங்களால் தன்னையே ஜகத்ரூபமாகச் சிருஷ்டிப் பவன்; இவனுக்கு மிகவும் பிரியனாவது, பிரியனில்லாதவனா வது, பந்துவாவது, அன்னியனாவது ஒருவனும் இல்லை. குண தோஷங்களை உண்டுபண்ணுகின்ற சகல பிராணி களுடைய புத்திக்குச் சாட்சியாக இருப்பவன்; மேலும் அவன், சுகத்தையாவது துக்கத்தையாவது, கர்ம பலத்தை யாவது அடைகிறதில்லை. காரிய காரணங்களுக்குச் சாட்சி யாகவும், உதாசீனனாகவும், சுதந்திரனாகவும் இருக்கிறான்; ஆனதால் எனக்கும், உங்களுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை" என்று சொல்லி அந்த ஜீவன் சென்றான்.

12—26. அதனைக் கேட்ட அந்த பந்துக்கள் சிநேக பாசம் அற்றவர்களாகித் துக்கத்தை விட்டார்கள். பின்னும் அவர்கள் அந்த தேகத்திற்கு சம்ஸ்காரங்கள் செய்து சோகம், மோகம், பயம் ஆகிய இவைகளைக் கொடுக்கும் விடமுடியாத துக்கத்தை விட்டார்கள். அந்தக் குழந்தையை விஷங் கொடுத்துக் கொன்றவர்களான ஸபத்தினிகள் வெட்கம் அடைந்து, பாலஹத்தியால் ஏற்பட்ட தோஷத்தை நிவர்த் தித்துக்கொள்ளுவதற்காக அங்கிரஸ் சொன்னபடி யமுனா நதியில் விரதத்தை அனுஷ்டித்தார்கள். அந்தச் சித்திர

கேது என்ற அரசனும் அந்தப் பிராம்மணருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு விவேகத்தை அடைந்து, சம்சாரமாகிய பாழுங் கிணத்தை விட்டு வெளியில் வந்தான். அது சேற்றில் அகப்பட்டிருந்த யானையானது அதிலிருந்து நிவர்த்தி அடைந்ததுபோலிருந்தது. பின்னும் அவன் யமுனையில் ஸ்நானம் செய்து, பிதிரு தர்ப்பணம் முதலியவைகளை முடித்து, மௌனமாக இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு, பிரம்ம தேவரின் புத்திரர்களான அந்தப் பிராம்மணர்களை நமஸ்கரித்தார். பிறகு நாரதர் சுத்தரும், பக்தரும், சரணமடைந்தவருமாகிய அரசனுக்கு இந்த வித்தையை உபதேசித்தார்: "பகவானாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். வாசுதேவராகிய உம்மைத் தியானம் செய்கிறோம். பிரத்யும்ன சுரூபியும், அனிருத்தரும், சங்கர்ஷணருமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். ஞான சுரூபியும், ஆனந்த மூர்த்தியும், ஆத்மாவிடத்திலேயே ரமிப்பவரும், சாந்தருமான உமக்கு நமஸ்காரம். மாயையால் உண்டான ராகத்துவேஷம் முதலியவைகளை ஆத்மானந்தானுபவத்தால் போக்கடித்தவரும், இந்திரியங்களுக்கு அதிபதியும், அளவற்ற சக்தியுள்ளவருமான மகா புருஷனுக்கு நமஸ்காரம். வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாதவரும், நாமரூபங்களற்றவரும், காரியகாரணங்களுக்கு மேலானவரும், சித்ரூபியுமாகிய பகவான் நம்மைக் காப்பாற்றட்டும். மண்ணால் செய்யப்பட்ட வஸ்துக்களில் அதன் ஜாதி (மண்) தொடர்ந்திருப்பதுபோல எந்தப் பகவானிடத்திலிருந்து இந்த ஜகத்தானது உண்டாகிறதோ, எவரிடத்தில் வசிக்கிறதோ, எவரிடத்தில் லயமடைகிறதோ அந்தப் பிரம்மத்திற்கு நமஸ்காரம். ஆகாசம்போல உள்ளிலும் வெளியிலும் வியாபித்திருக்கும் எவரை மனம், புத்தி,

இந்திரியங்கள், பிராணன் இவைகள் தொடுகிறதில்லையோ, தெரிந்துகொள்ளுகிறதுமில்லையோ அவருக்கு நமஸ்காரம். அக்கினியில் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பானது திருணங்களை எரிப்பதுபோலத் தேகம், இந்திரியங்கள், பிராணன், மனது புத்தி ஆகிய இவைகள் எவருடைய சைதன்ய சம்பந்தத்தால் சேஷ்டிக்கின்றனவோ, எவருடைய சைதன்ய சம்பந்தமில்லாதபொழுது [சுஷுப்தி மூர்ச்சைகளில்] சேஷ்டிக்கிறதில்லையோ, ஜாக்ரத் முதலிய அவஸ்தைகளில் ஜீவன் திரஷ்டா என்ற பெயரை எவருடைய அனுக்கிரகத்தால் அடைகிறானோ அந்தப் பகவானுக்கு நமஸ்காரம். ஓ சிறந்த பக்தர்களுடைய அஞ்சலியினால் பூஜிக்கப்பட்ட பாதாரவிந்தமுள்ளவரே! எல்லோருக்கும் மேலானவரே! எல்லோருக்கும் அதிபதியே! மிகுந்த மகிமை உள்ளவரும், மகா விபூதிகளுள்ளவரும், மகா புருஷரும், பகவானுமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்'' என்று இம்மாதிரியான வித்தையை பக்தரான அரசனுக்கு நாரதர் உபதேசித்து, அங்கிரஸ் என்ற மகரிஷியுடன் தம்மிருப்பிடம் சென்றார்.

27—48. சித்திரகேது நாரதரால் உபதேசிக்கப்பட்ட அந்த வித்தையை ஏழு நாள் ஜலத்தைப் புசித்து ஜபித்தார். கடைசியில் அந்த வித்தையின் மகிமையால் வித்தியாதரர்களுக்கு அதிபதியாயிருப்பதை அடைந்தார். பிறகு சில தினங்களில் ஆதிசேஷனுடைய பாதாரவிந்தத்தை அடைந்தார். [அவரைத் தரிசித்தாரென்று கருத்து] அந்தச் சேஷன் தாமரைத் தண்டுபோல் வெளுத்த சரீரமுள்ளவர்; கருத்த வஸ்திரமுள்ளவர்; கிரீடம், தோள் வளை, அரைநாண், வளை இவைகளால் பிரகாசிப்பவர்; பிரசன்னமான முகமுள்ளவர்; சிவந்த கண்களுள்ளவர்; சித்தர்களால் சுற்றப்பட்டவர்; அப்படிப்பட்ட பகவானைத் தரிசித்து, அரசன்

சகல பாபங்களற்றவராகி, சித்த சுத்தி அடைந்து, மிகுந்த பக்தியுடன் ஆனந்தத்தால் கண்ணீரைப் பெருக்கி மயிர்க் கூச்சலடைந்து, புராண புருஷரான அந்தப் பகவானைத் துதிக்கலானார். அந்த அரசன் உத்தம சுலோக ராகிய பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை ஆனந்த ஜலத்தால் நனைத்து, பகவானிடத்திலிருக்கும் பிரீதி விசேஷத்தால் கண்டமடைத்துத் தோத்திரம் பண்ணுவதற்கும் முடியாத வராக வெகு காலம் இருந்தார். பிறகு மனத்தைச் சமா தானம் செய்துகொண்டு, வெளியிலிருக்கும் விஷயங்களில் செல்லும் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு, சாத்வத சாஸ் திரத்தில் சொல்லப்பட்ட சரீரமுள்ளவரும், ஜகத்குருவு மாகிய பகவானைத் துதிக்கலானார். 'ஓ பகவன்! நீர் ஒருவ ராலும் ஜயிக்கப்படாதவரானாலும், சமபுத்தியுள்ள பக்தர் களால் ஜயிக்கப்படுகிறீர். அந்தப் பக்தர்களும் உம்மால் ஜயிக்கப்படுகிறார்கள். ஒன்றையும் விரும்பாதவர்களானா லும், அவர்களுக்கு ஆத்மாவைக் கொடுக்கிறீர். ஓ பகவன்! ஜகத்தைப் படைப்பது, காப்பாற்றுவது, நாசஞ்செய்வது முதலியவை உம்முடைய மகிமையேயாம். பிரஜாபதிகள் எல்லோரும் உம்முடைய அம்சத்தின் அம்சமேயாம். ஆனால் அவர்கள் தாமே ஈசுவரனென்ற அபிமானத்தை அடைந்து, வீணுகச் சண்டை செய்கிறார்கள். பரமாணுவுக்கும், பரம மகத்தான காரியத்திற்கும் முதலிலும், கடைசியிலும், மத்தியிலும் இருப்பவர் நீரே. ஆதி, அந்தம், மத்தியம் என்ற மூன்றும் உமக்கு இல்லை காணப்படும் காரியங்களில் ஆதியிலும் கடைசியிலும் எது இருக்கிறதோ, அதுவே மத்தியிலும் இருக்கக்கூடியது. இந்த அண்டகோசமானது பூமி முதலிய ஏழு ஆவரணங்களால் சுற்றப்பட்டிருக்கிறது.

ஒவ்வொரு ஆவரணங்களும் ஒன்றைவிட மற்றொன்று பத்து மடங்கு பெரிதானவை. அந்த அண்டகோசமானது மற்ற கோடி அண்டங்களுடன் உம்மிடத்தில் பரமாணுப்போல இருக்கிறது. அதனால் நீர் அனந்தரென்று சொல்லப்படுகிறீர். விஷயத்தில் ஆசைகொண்ட பசுக்கள் போன்ற மனிதர்கள் உம்முடைய விபூதிகளாகிய இந்திரன் முதலியவர்களை உபாசிக்கிறார்கள்; உம்மை உபாசிக்கிறதில்லை. அரசனுடைய அரண்மனை நாசம் அடைந்தபோது சேவகர்களுக்கும் எப்படிக் கெடுதி நேரிடுகிறதோ, அப்படி அந்த இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடைய ஐசுவரியம் நசிக்கும்போது உபாசகனுக்கும் கெடுதி உண்டாகிறது. ஓ மேலானவரே! விஷய ஆசையினாலாவது உம்மை உபாசித்தால், அந்தக் காமமானது வறுக்கப்பட்ட விதைபோல முளைக்கிறதில்லை. [வேறு சரீரத்தை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை.] உண்மையில் ஞான சுரூபியும் குண சம்பந்தமில்லாதவனுமான ஜீவனுக்கு குணத்தாலேயே சுக துக்கங்கள் உண்டாகின்றன. ஓ பகவன்! நீர் தோஷமற்ற பாகவத தர்மத்தை எப்பொழுது சொன்னீரோ அப்படிப்பட்ட உம்மை ஆத்மாவிடத்திலேயே ரமிப்பவர்களான சனத்குமாரர் முதலியவர்கள் மோக்ஷத்திற்காக உபாசிக்கிறார்கள். அதனால் நீரே எல்லாருக்கும் மேலானவர். இந்த பாகவத தர்மத்தில் 'நான், நீ, உன்னுடையது, என்னுடையது' என்ற பேத புத்தி இல்லை. காம்ய தர்மமானது பேத புத்தியினாலேயே ஏற்பட்டது. அது சுத்தமானதல்ல; அநித்தியமானது; அதர்மமுள்ளது; தனக்கும் பிறருக்கும் துரோகத்தைச் செய்யும் தர்மத்தால் என்ன பிரயோசனம்? ஆத்மாவிற்குத் துரோகம் செய்வதால் உமக்குக் கோபம் உண்டாகிறது. பிறரை இம்சிப்பதால் அதர்மம் நேரிடுகிறது. பாகவததர்மத்தில் துரோகம் முதலிய

வைகள் இல்லை. தாவர ஜங்கம பிராணிகளிடத்தில் சம புத்தி உள்ளவர்களான பெரியோர்கள் அதனை உபாசிக்கிறார்கள். உம்முடைய சங்கற்பமானது ஒருபொழுதும் உண்மையை விடுகிறதில்லை. ஓ பகவன்! உம்மைத் தரிசித்ததால் சகல பாபங்களும் நசிக்கின்றன என்பது ஆச்சரியம் அல்ல. உம்முடைய நாமதேயத்தை ஒருகால் சிரவணஞ் செய்ததால் சண்டாளனுலும் சம்சாரத்திலிருந்து நிவர்த்தி அடைகிறான். ஆனதால் உம்மைத் தரிசித்து சுத்த சித்தனாக ஆனேன். உம்முடைய பக்தராகிய நாரத மகரிஷியால் சொல்லப்பட்டது மாறுதலை அடையுமா? சூரியனுக்கு மினுமினுப் பூச்சிகளால் எப்படிப் பிரயோசனம் இல்லையோ, அதுபோல சகல ஜகத்சுரூபியும் எல்லா ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்தவருமான உமக்கு நான் சொல்லக் கூடியது ஒன்றுமில்லை. எல்லா ஜகத்தையும் படைத்துக் காப்பாற்றி நாசஞ்செய்பவரும், அற்பர்களான யோகிகளால் பேத புத்தியைக்கொண்டு அறியமுடியாதவரும், பரமஹம்ஸருமான உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். எந்தப் பகவான் சேஷ்டித்தால் பிரஜாபதிகளும் கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ, எவர் பார்த்தால் இந்திரியங்கள் அவைகளின் சாமர்த்தியத்தையடைகின்றனவோ, எவருடைய சிரசில் பூமண்டலமானது கடுகுபோல இருக்கிறதோ அந்த ஆயிரம்தலையுள்ள பகவானுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன்'.

49—65. இப்படித் திரியான சித்திரகேதுவினால் துதிக்கப்பட்ட பகவான் அவரை நோக்கி, "நாரதர், அங்கிரஸ் இவ்விருவர்களும் எதனை உமக்கு உபதேசித்தார்களோ, அந்த வித்தையாலும், என்னைத் தரிசித்ததாலும் சித்தனாக ஆய்விட்டீர். நானே சகல பிராணிகளின் சுரூபமாகவும், பிராணிகளுக்குக் காரணமாகவும் இருக்கிறேன். மேலும்,

எனக்கு சப்த பிரம்மம், பரப்பிரம்மம் என்ற இரண்டு சரீரங்கள் இருக்கின்றன. போக்கியமாகிய பிரபஞ்சத்தில் போக்தாவாக இருக்கும் ஆத்மாவையும், போக்கியமாயிருக்கும் லோகத்தை ஆத்மாவிடத்தில் வியாபித்திருப்பதாயும், அவ்விரண்டும் என்னால் வியாப்தமாக இருப்பதையும், என்னிடத்தில் அவ்விரண்டும் கற்பிதமென்றும் நினைக்கவேண்டும். தூங்கும் புருஷன் மலை, காடு முதலியவைகளைத் தன்னிடத்தில் இருப்பதாக எப்படிப் பார்க்கிறானோ, தூங்கி எழுந்திருக்கும்போது தான் ஒரே இடத்திலிருப்பதாக எப்படிப் பார்க்கிறானோ, அதுபோல ஜீவனுக்கு ஜாக்கிரத், அவஸ்தை முதலியவைகள் மாயையால் ஏற்பட்டவைகள் என்று தெரிந்துகொண்டு, அவைகளுக்குச் சாட்சியும் உபாதியற்றவருமாக ஆத்மாவை நினைக்கவேண்டும். தூங்கும் சமயத்தில் புருஷன் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத சுகத்தையும், துக்கத்தையும் எந்த சுரூபத்தால் அறிகிறானோ, அதனையே பிரம்மம் என்று தெரிந்துகொள். [தூங்கி விழித்தவன் சுகமாகத் தூங்கினேன் என்று சொல்லுகிறான். ஆனால் அந்த சுகம் இம்மாதிரியென்று சொல்லமுடியவில்லை] தூக்கம், ஜாக்ரதவஸ்தை ஆகிய இரண்டையும் அனுபவிக்கும் புருஷனுக்கு இரண்டு காலத்திலும் எது தொடர்ந்து இருக்கிறதோ அந்த ஞானமே பரப்பிரம்மம். அதுவே நான். இந்த என்னுடைய சுரூபத்தை எவன் மறந்துவிடுகிறானோ அவனுக்கு ஆத்மாவை விடப் பிரம்மம் வேறாகத் தோன்றும். அதனால் ஜனன மரண ரூபமான சம்சாரம் உண்டாகும். சாஸ்திரத்தைப் படிப்பதால் உண்டாகும் ஞானம், அபரோட்ச ஞானம் ஆகிய இவைகளை உண்டு பண்ணக்கூடிய மனித சரீரத்தை அடைந்தும் எவன் ஆத்தும தத்துவத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ,

அவன் ஒருபொழுதும் க்ஷேமத்தை அடையமாட்டான். மேலும், புருஷன் ஆசையால் உண்டாகும் கஷ்டத்தையும் ஆசைப்படாமலிருப்பதால் மோட்சம் கிடைப்பதையும் நினைத்து, ஒன்றையும் சங்கற்பிக்காமல் இருக்கவேண்டும். மேலும், தம்பதிகள் சுகத்தை அடைவதற்கும், துக்கத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்கும் கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். அதனால் துக்கமும் நிவர்த்தியாகிறதில்லை; சுகமும் கிடைக்கிறதில்லை. தங்களை ஞானமுள்ளவர்களென்று நினைத்திருக்கும் மனிதர்களுக்கு மேற்சொல்லியபடி பலத்தில் மாறுதல் உண்டாவதையும், ஆத்மாவினுடைய நான்காவது அவஸ்தையையும் அறிந்து இகலோகம், பரலோகம் ஆகிய இவைகளில் அடையக்கூடிய விஷயங்களில் ஆசைப்படாமல் ஞானத்தாலும், விஞ்ஞானத்தாலும் சந்தோஷமடைந்து, புருஷன் என்னிடத்தில் பக்தனாய் இருக்கவேண்டும். மந்திரத்தை அறிந்தவர்களும், யோகத்தில் சாமர்த்தியமுள்ள புத்தியுள்ளவர்களுமான புருஷர்கள் பரமாத்மாவைத் தெரிந்துகொள்வதையே புருஷார்த்தமென்று நினைக்கவேண்டும். ஓ அரசனே! நீரும் என்னுடைய வார்த்தையைச் சிரத்தையுடன் புத்தியில் தரித்து ஞானம், விஞ்ஞானம் இவைகளை அடைந்து சீக்கிரத்தில் சித்தியடைவீர்" என்று ஜகத்குருவாகிய பகவான் சித்திரகேதுவைச் சமாதானஞ் செய்து, அவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே மறைந்தார்.

அத்தியாயம் 17

சித்திரகேது சாபத்தால் அசுர ஜன்மத்தை அடைந்தது

எந்த இடத்தில் பகவான் மறைந்தாரோ, அந்த திக்குக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து சித்திரகேதுவானவர் ஆகாசத்தில் சஞ்சரித்தார். அவர் யோகைசுவரியத்தை அடைந்தவரானையால் சித்தர்களாலும், சாரணர்களாலும், மகரிஷிகளாலும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராகி பலம், இந்திரிய சாமர்த்தியம் இவைகள் குறையாமல் லட்ச வருஷகாலம் குல பர்வதங்களின் குகைகளில் ஸ்திரீகளுடன் பகவானுடைய சரித்தைக் கானஞ் செய்துகொண்டு ரமித்தார். ஒரு நாள் அந்த சித்திரகேது விஷ்ணுவினால் கொடுக்கப்பட்ட விமானத்தின் மீதேறி சஞ்சரிக்கும்போது பரமசிவனைக் கண்டார். அந்தப் பரமசிவன் பார்வதியை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு மகரிஷிகளுடைய கூட்டத்தில் சித்தர்களாலும், சாரணர்களாலும் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டிருந்தார். அப்பொழுது சித்திரகேது சிரித்து, பார்வதி கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, "இவர் லோகத்திற்கு குரு; சகல பிராணிகளுக்கும் தர்மத்தைச் சொல்பவர்; ஜடையைத் தரித்துக்கொண்டு கடுமையாகத் தபசு செய்பவர்; சாதுக்களுக்கு அதிபதி; அப்படியிருந்தும் பிராகிருத புருஷன்போல சபையில் ஸ்திரீயை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு வெட்கமில்லாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறார். பிராகிருத ஜனங்கள்கூட பெரும்பாலும் ஸ்திரீயை ரகசியத்தில் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொள்கிறார்கள். மேலான விரதத்தைத் தரிக்கும் இவர் சபையில் பாரியையை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்" என்று பரிகசித்தார். அதனைக் கேட்ட கம்பீர புத்தியுள்ள பகவான் சிரித்துக்கொண்டு மௌனமாக இருந்தார். சபையிலிருப்பவர்களும் பகவானு

னுடைய அபிப்பிராயத்தை அனுசரித்து மௌனமாக இருந்தார்கள். இம்மாதிரி பகவானுடைய மகிமையை அறியாமல் சித்திரகேது பரிகாசம் செய்ய, அதனைக் கேட்ட பார்வதி கோபங்கொண்டு பின்வருமாறு சொன்னாள்: 'இவன் வெட்கமில்லாத நம்மைப்போலொத்த துஷ்டர்களைச் சிட்சிக்கும் பிரபுவா? பிரம்மதேவரும் அவருடைய புத்திரர்களான பிருகு, நாரதர் முதலியவர்களும், சனத்குமாரரும் கபில மகரிஷியும் சாஸ்திரத்தை மீறி நடக்கும் பரமசிவனைத் தடுக்கவில்லையாதலால் அவர்கள் தர்மத்தை அறியாதவர்களா? மேற்சொல்லியவர்களால் தியானம் பண்ணக்கூடிய பாதாரவிந்தமுள்ளவரும், ஜகத்துக்கு குருவும், மேலான மங்களமூர்த்தியுமான பரமசிவனை இந்த க்ஷத்திரியன் [வித்வான்களை அவமதித்துப்] பரிகசிப்பதால் இவன் சிட்சிக்கக்கூடியவன். சாதுக்களால் சேவிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ நாராயணனுடைய பாதாரவிந்தத்தை அகங்காரமுள்ளவனும், வணக்கமில்லாதவனுமாகிய இவன் அடையத் தகுந்தவனல்ல. ஆனதால் நீ அசுர ஜன்மத்தை அடையக்கடவாய். இப்படி சிட்சிக்கப்பட்டால்தான் இனியாவது இம்மாதிரியான கெட்ட செய்கையைச் செய்யாமலிருப்பாய்" என்று சபித்தாள்.

16—25. இந்தச் சாபத்தைக் கேட்ட சித்திரகேது விமானத்திலிருந்து இறங்கிப் பார்வதியை நமஸ்கரித்து நல்வார்த்தை சொன்னார். 'ஓ அம்பிகே! உம்முடைய சாபத்தை அங்கீகரிக்கிறேன். தேவர்கள் மனிதர்களுக்கு எதனைச் சொல்லுகிறார்களோ, அது முந்தியே ஏற்படுத்தப்பட்டதேயாம். இந்த சம்சாரத்தில் பிராணிகள் அஞ்ஞானத்தால்

மோகமடைந்து சுகத்தையும், துக்கத்தையும் எங்கும் எக் காலத்திலும் அனுபவிக்கிறார்கள். தன்னுடைய சுகதுக்கங் களுக்கும் பிறருடைய சுக துக்கங்களுக்கும் ஒருவனும் கர்த் தாவல்ல. வித்துவான்கள் பரமாத்மாவையே கர்த்தா வாக நினைக்கிறார்கள். மாயா குணங்களுடைய பிரவாக முள்ள இந்த சம்சாரத்தில் சாபமேது? அனுக்கிரகம் ஏது? சுவர்க்கம் ஏது? நரகம் ஏது? சுகதுக்கங்கள் எவை? பகவான் ஒருவரே சகல லோகத்தையும் தம்முடைய மாயை யைக்கொண்டு படைக்கிறார். இந்த பிராணிகளுக்கு பந்தத்தை யும், மோட்சத்தையும், சுகத்தையும், துக்கத்தையும், உண்டு பண்ணுகிறார். அவருக்கு வேண்டியவனொருவனுமில்லை, அவருக்கு விரோதியுமில்லை, ஞாதியுமில்லை, பந்துவுமில்லை, தம்மைச் சார்ந்தவனுமில்லை, அன்னியனுமில்லை, எல்லாரி டத்திலும் சமரும், உபாதியற்றவருமான அந்தப் பகவா னுக்கு ஆசையும் துவேஷமும் உண்டாகுமா? ஆனாலும் அவருடைய மாயா சக்தியால் பிராணிகளுக்கு சுக துக்கங் களும், ஹிதமும், அஹிதமும், பந்தமும், மோட்சமும்' ஜனனம், மரணம் ஆகிய இவைகளும் உண்டாகின்றன, அதனால் சாபத்தை நிவர்த்திக்கவேண்டுமென்று நான் பிரார்த்திக்கவில்லை. நான் பரிகாசம் செய்ததாக நினைத்தா யல்லவா? அந்த என்னுடைய அபராதத்தை மன்னிக்க வேண்டுமாகப் பிரார்த்திக்கிறேன்" என்று சித்திரகேது பார் வதியையும் பரமசிவனையும் சமாதானஞ் செய்து, அவர்கள் சிரிப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது விமானத் தின் மீது ஏறிச் சென்றார்.

26—35. பின்பு பரமசிவன் பார்வதியை நோக்கி. தேவர்கள், ரிஷிகள், தைத்தியர்கள், சித்தர்கள், பார்ஷதர் கள் ஆகிய இவர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது "அற்

புதமான காரியங்களைச் செய்யும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய வேலைக்காரர்களை அனுசரித்தவர்களுடைய மகிமையைப் பார்த்தாயா? அவர்கள் ஆசைற்றவர்கள்; நாராயணனையே தெய்வமாகக்கொண்டவர்கள்; ஓரிடத்திலும் பயப்படாதவர்கள்; சுவர்க்கம்; மோட்சம்; நரகம் ஆகிய இவைகளையும் சமமாகப் பார்ப்பவர்கள்; பிராணிகளுக்கு சுக துக்கம், ஜனனம், மரணம், சாபானுக்கிரகமென்ற துவந்துவங்கள் பகவானுடைய மாயையால் ஏற்படுகின்றன. புஷ்பமாலையை சர்ப்பமென்று நினைப்பது போல ஆத்துமாவினிடத்தில் பேதபுத்தியும் குணதோஷங்களும், அவிவேகத்தால் ஏற்பட்டவைகளேயாம். பகவானாகிய வாசுதேவரிடத்தில் பக்தி செய்பவர்களும், ஞான பலமுள்ளவர்களும், வைராக்கிய பலமுள்ளவர்களுமான பக்தர்கள் ஒன்றையும் விரும்பார்கள். நான், பிரதமதேவர், சனத்குமாரர், நாரதர், பிரதம புத்திரர்களான மகரிஷிகள், தேவசிரேஷ்டர்கள் ஆகிய எல்லோரும் பகவானுடைய அம்சத்தின் அம்சமுள்ளவர்களானாலும் அவருடைய லீலையை அறியச் சக்தியற்றவர்களாக இருக்கிறோம். அப்படியிருக்க தாமே ஈசுவரனென்று நினைத்திருப்பவர்களால் அறியமுடியுமா? அவருக்கு மிகுந்த மித்திரனாவது, துவேஷியாவது, பந்துவாவது, அன்னியனாவது ஒருவருமில்லை. சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பதால் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு சகல பிராணிகளுக்கும் பிரியமானவர். இந்த சித்திரகேது அந்தப் பகவானுடைய பக்தர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவன்; எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பார்ப்பவன்; சாந்தன்; நானும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவிடத்தில் பிரீதியுள்ளவன்; ஆனதால் மகாபுருஷனிடம் பக்தியுள்ளவர்களும், சாந்தர்களும், சமமாகப் பார்ப

பவர்களுமான புருஷர்களிடத்தில் கோபிக்கக்கூடாது" என்றார்.

36—41. அதனைக் கேட்ட பார்வதி தேவி கோபமற்றவளானாள். பகவத் பக்தனாகிய சித்திரகேது பார்வதிக்கு பதில் சாபம் கொடுக்கும் சக்தியுள்ளவனானாலும் அப்படிச் செய்யாமல் சாபத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். இதுவே சாதுவின் அடையாளம். அந்தச் சித்திரகேதுவே துவஷ்டாவினுடைய தட்சிணாக்கினியில் விருத்திரனென்ற பெயருடன் அசுரனாகப் பிறந்தான். அசுரனாகிய விருத்திரனுக்கு பகவானிடத்தில் பக்தியுண்டான காரணம் இதுதான். இந்த சித்திரகேதுவின் இதிகாசத்தைச் சிரவணஞ் செய்வதால் சகல பந்தங்களும் நிவர்த்தியாகின்றன. எவன் காலையில் எழுந்திருந்து பகவானை ஸ்மரித்து சிரத்தையுடன் இந்த இதிகாசத்தைப் படிக்கிறானோ அவன் உத்தம கதியை அடைவான்.

அத்தியாயம் 18

மருத்துக்களின் உற்பத்தி

[ஆறுவது அத்தியாயம் முதல் துவஷ்டாவின் வம்சம் சொல்லப்பட்டது. இனி சவிதாவின் வம்சம் நிரூபிக்கப் படும்.]

1. சவிதான் பத்னியாகிய பிரச்னி என்பவள் சாவித்திரியையும், மூன்று வியாகிருதிகளையும், ஸோம யாகத்தையும் சாதுர்மாஸ்யத்தையும், பஞ்சமகா யஜ்ஞத்தையும் உண்டுபண்ணினாள்.

2. பகருடைய பத்தினியாகிய சித்தியென்பவள் மஹிமா, விபு, பிரபுவென்ற புத்திரர்களையும், ஆசிஸ் என்ற பெண்ணையும் பெற்றாள்.

3. தாதாவின் பத்தினியாகிய குஹூ: என்பவள் ஸாயனென்ற புத்திரனையும் (சாயங்காலம்), ஸினீவாலீ என்பவள் பிராதக்காலத்தையும் (விடியற்காலம்), அநுமதி என்பவள் பூர்ணிமையையும் பெற்றாள்.

4. விதாதா என்பவர் கிரியை என்பவளிடத்தில் புரீஷ்யர்களென்ற ஐந்து அக்கினிகளை உண்டுபண்ணினார்.

5—6. வருணனுடைய பத்தினியாகிய சர்ஷணியினிடத்தில் பிரமபுத்திரராகிய பிருகு திரும்பவும் பிறந்தார். மகாயோகியாகிய வால்மீகியும் வருணனுடைய புத்திரர். வல்மீகத்திலிருந்து வெளிப்பட்டதால் வால்மீகியானார். [ஆனதால் பிருகுவும் வால்மீகியும் சகோதரர்கள்.] மித்திரன், வருணன் ஆகிய இருவர்களும் ஊர்வசியென்ற அப்ஸரஸ்திரீயைக் கண்டு மோகித்துத் தங்களுடைய ரேதஸ்ஸை ஒரு குடத்தில் விட்டார்கள். அதிலிருந்து அகஸ்தியரும் வசிஷ்டரும் உண்டானார்கள். அதனால் அவ்விருவர்களும் மித்திராவருணர்களுடைய புத்திரர்களானார்கள்.

7—9. மித்திரனென்பவர் ரேவதீ என்பவளிடத்தில் உத்ஸர்க்கனையும், அரிஷ்டனையும், பிப்பலனையும் உண்டுபண்ணினார். சக்கிரனென்பவர் [இந்திரன்] பௌலோமி என்பவளிடத்தில் ஜயந்தன், ரிஷபன், வித்வான் என்ற மூன்று புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினாரென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மேலும், திருவிக்கிரமாவதாரஞ் செய்த மாயா வாமனருடைய பத்தினியாகிய கீர்த்தியினிடத்தில் சௌபகன் முதலிய சிறந்த புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். அவர்களுடைய சரிதம், குணங்கள், பராக்கிரமம் ஆகிய

இவைகளையும் காசியபருடைய பத்தினியாகிய அதிதியி னிடத்தில் பகவான் அவதாரஞ் செய்ததையும் பின்பு சொல்லுகிறேன்.

10—11. பின்னர் காசியபருடைய புத்திரர்களான தைத்தியர்களைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். அந்த வமிசத் தில் பிரகலாதர், பலி ஆகிய இரண்டு புத்திரர்களே பரம பாகவதர்கள். மேலும் ஹிரண்யகசிபு என்றும், ஹிரண் யாட்சன் என்றும் இரண்டு புத்திரர்கள் இருந்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறோம். இவ்விருவர்களும் தைத்தியர்களா லும், தானவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவர்கள். ஹிரண்ய கசிபுவின் பத்தினி கயாது என்பவள். அவள் ஜம்பனுடைய பெண். அவளுக்குப் பிரகலாதன், அனுஹ்லாதன், ஸம் ஹ்லாதன், ஹ்லாதன் என்ற நான்கு புத்திரர்களுண்டானார் கள். அந்தக் கயாதுவின் சகோதரியான ஸிம்ஹிகை என்பவள் விப்ரசித் என்பவரை விவாகஞ் செய்துகொண்டு ராகு வென்ற புத்திரனைப் பெற்றாள். அவன் அமிருதபானம் செய்யும்பொழுது ஸ்ரீமந் நாராயணன் சக்கரத்தால் அவனு டைய தலையை வெட்டினார். ஸம்ஹ்லாதருடைய பத்தினி யாகிய கதி யென்பவள் பஞ்சஜனன் என்பவனைப் பெற் றாள். ஹ்லாதருடைய பத்தினியாகிய தமனீ யென்பவள் வாதாபி, இல்வலனென்ற இரண்டு புத்திரர்களை உண்டு பண்ணினாள். அந்த இல்வலன்தான் அதிதியான அகஸ் தியருக்காக வாதாபியைக் கொன்று சமைத்தான். அநுஹ் லாதனுடைய பத்தினியாகிய சூர்மியை என்பவள் பாஷ் கலன், மஹீஷதன் என்ற புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணி னாள். பிரகலாதருடைய* புத்திரன் விரோசனன் என்ப வர். அவருடைய புத்திரன பலி யென்பவர். அவருக்கு அசனை என்பவளிடத்தில் நூறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள்.

அவர்களுக்குள் மூத்தவர் பாணன் என்பவர். பலியின் மகிமை கானஞ் செய்யக்கூடியது. அது பிந்திச் சொல்லப் படும். பாணன் பரமசிவனை ஆராதித்து அவருடைய பார் ஷதராக ஆனார். அவனுடைய பட்டணத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு பகவான் இப்பொழுதும் இருக்கிறார். நாற்பத்து ஒன்பது மருத்துக்கள் திதியின் புத்திரர்களாம். அவர்கள் இந்திரனால் தேவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள்" என்றார்.

20—21. அதனைக் கேட்ட அரசன், "ஓ குருவே! அவர்கள் இயற்கையான அசுர சுபாவத்தை விட்டு தேவத் தன்மையை எப்படி அடைந்தார்கள்? அவர்கள் செய்த நல்ல காரியம் என்ன? இதனைக் கேட்க நானும் இந்த மக ரிஷிகளும் சிரத்தைப்படுகிறோம்; சொல்லவேண்டும்". என்றார்.

22—27. ஓ சௌனகரே! சுக மகரிஷியானவர் இம் மாதிரியான பரீட்சித்தினுடைய சொற்ப அட்சரங்களுள் ளதும், மிக்க அர்த்தமுள்ளதுமான வார்த்தையைக் கேட்டு அதனை சிலாகித்துப் பதில் சொல்லலானார். ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவைச் சகாயமாகக்கொண்ட இந்திரனால் திதியின் புத்திரர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். அப்பொழுது திதி தேவி துக்கத்தையும், கோபத்தையுமடைந்து யோசித்தாள். 'சகோதரர்களைக் கொன்றவனும், இந்திரியங்களைத் திருப்தி செய்பவனும், குரூர சுபாவமுள்ளவனும், தயை இல்லாதவ னும், பாபியுமான மகேந்திரனைக் கொன்று கவலையில்லாமல் எப்பொழுது தூங்குவேன்? எந்தச் சரீரத்துக்குக் கடைசியில் கிருமி, விட், பஸ்மம் என்ற பெயருண்டாகிறதோ, அந்தத் தேகத்திற்காக பூதத் துரோகத்தைச் செய்பவன் தனக்கு ஹிதமானதை அறியான். பிராணிகளுக்குத் துரோகஞ் செய்வதால் நரகம் நேரிடுகிறது. இந்தத் தேகத்தை நித்திய

மென்று நினைத்தவனும், கெட்ட மார்க்கத்தில் பிரவர்த்தித்த மனமுள்ளவனுமான இந்திரனுடைய கர்வத்தைப் போக்கக் கூடிய புத்திரன் பிறக்கும் உபாயத்தைச் செய்யவேண்டும்'' என்று யோசித்து, சிசுருஷை செய்வது, பிரியமாகப் பேசுவது, வணக்கம், இந்திரியங்களை அடக்குவது, பக்தி, கடைக்கண் பார்வை முதலியவைகளால் பர்த்தாவை உபசரித்து அவரைச் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டாள். அந்தக் கசியபர் வித்துவானுலும் ஸ்திரீயினால் ஜயிக்கப்பட்டு அவளுடைய அபிப்பிராயத்திற்கு வசப்பட்டார். ஆனால் ஸ்திரீகள் பர்த்தாவை வசப்படுத்துவது ஆச்சரியமல்ல. பரமசிவன் முன் காலத்தில் பிராணிகள் தனித்திருப்பதைப் பார்த்து, சிருஷ்டி விருத்திக்காக ஸ்திரீயைப் பாதி சரீரத்தில் வைத்துக்கொண்டார். ஸ்திரீகள் புருஷர்களுடைய புத்தியை அபகரிப்பவர்கள்; இப்படி மிகவும் சிசுருஷைசெய்யும் திதியை நோக்கிக் காசியபர் சிரித்துக்கொண்டு, "ஓ அழகான தொடையுள்ளவளே! உன்னிடத்தில் சந்தோஷமடைந்தேன். இஷ்டமான வரத்தைக் கேள். பர்த்தா ஸ்திரீகளிடத்தில் பிரியமடைந்தால் எதுதான் கிடைக்காது? பர்த்தாவே ஸ்திரீகளுக்கு முக்கியமான தெய்வம். எந்தப் பகவான் சகல ஜனங்களுடைய மனத்திலும் வசிக்கிறாரோ, ஸ்ரீதேவியின் பதியாகிய எவர் நாமரூபங்களுடன் பலவகையான தேவதைகளாக இருக்கிறாரோ, எவர் புருஷர்களாலும் ஸ்திரீகளாலும் பூஜிக்கப்படுகிறாரோ அவரே பர்த்தாவாக இருப்பதால் க்ஷேமத்தை விரும்பிய பதிவிரதைகளான ஸ்திரீகள் தங்கள் புருஷனைப் பகவானாக நினைத்துப் பூஜிக்கிறார்கள். இம்மாதிரியான எண்ணத்துடன் நீ என்னைப் பூஜித்தபடியால் கெட்ட ஸ்திரீகளுக்கு அரிதாகிய எதனை உனக்குச் செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

37. அதனைக் கேட்ட திதியானவள், 'ஓ பிராம்மண! எனக்கு நீர் வரங்கொடுப்பவரானால் என்னுடைய புத்திரர்களை இந்திரன் கொன்றதால் அவனைக் கொல்லக்கூடிய சக்தியுள்ள புத்திரன் பிறக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டாள்.

38—45. அதனைக் கேட்ட காசியபர் கவலையடைந்து, "மிகுந்த அனர்த்தம் நேர்ந்ததே, என்ன செய்கிறது?" என்று துக்கித்தார். விஷயங்களிலும் இந்திரியங்களிலும் ஆசைப்பட்டு ஸ்திரீ ரூபமான மாயையால் பிடிக்கப்பட்டு நான் நரகத்தில் விழப்போகிறேன். ஸ்திரீயாகிய திதியின்மீது என்ன குற்றம்? அவளுடைய இனிமையான வார்த்தையால் மோகித்து நான் என்னுடைய அனுகூலத்தில் தவறுதலடைந்தேன்; என்னை நிந்திக்கவேண்டும். ஸ்திரீகளுடைய முகமானது சரத்காலத்திய தாமரை மலர் போல் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; வார்த்தையோ கேட்க இனிமையானது; இருதயமோ கத்தியின் முனை போன்றது; அவர்களுடைய சரிதத்தை யாரால் அறிய முடியும்? ஸ்திரீகள் தங்கள் காரியத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டவர்கள்; அவர்கள் புருஷனையும் புத்திரனையும் சகோதரனையும் கொல்வார்கள்; கொல்லும்படி செய்வார்கள். ஆனால் கேட்டதைக் கொடுக்கிறேன் என்று பிரதிக்ஞை செய்ததும் வீணாகக்கூடியதல்ல. இந்திரனுக்கும் கெடுதி நேரிடக்கூடாது. அதற்கு ஒரு உபாயம் செய்கிறேன்" என்று யோசித்துக் காசியபர் கொஞ்சம் கோபங்கொண்டு திதியை நோக்கி, "ஒரு வருஷ காலம் நான் சொல்லும் விரதத்தை நீ அனுஷ்டிப்பாயானால் இந்திரனைக் கொல்பவனான புத்திரனுண்டாவான். விரதத்தில் குறைவு நேரிடுமானால் தேவர்களுக்குப் பந்து ஆவான்" என்றார்.

46. அதனைக் கேட்ட திதியானவள், "என்னால் செய்யக்கூடிய விரதத்தைச் சொல்லும். அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டியது? எவைகளைத் தள்ளவேண்டியது? விரதத்தைக் கெடுக்கக்கூடியவைகள் எவை?" என்று கேட்டாள்.

47—51. அதனைக் கேட்ட காசியபர் திதியை நோக்கி, "இந்த விரதத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள் பிராணிகளை இம்சிக்கக்கூடாது; பிறரை நிந்திக்கக்கூடாது; பொய் சொல்லக்கூடாது. நகத்தைக் கிள்ளுவது, மயிர்களை வெட்டுவது, அசுத்தமான வஸ்துக்களைத் தொடுவது ஆகிய இவைகளைச் செய்யக்கூடாது; ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது; கோபிக்கக்கூடாது; துஷ்டர்களுடன் பேசக்கூடாது; சுத்தமில்லாத வஸ்திரத்தைத் தரிக்கலாகாது; நிர்மாலியமான புஷ்ப மாலை முதலியவைகளைத் திரும்பவும் தரிக்கக்கூடாது; எச்சில், பத்திரகாளிக்கு நிவேதனஞ்செய்யப்பட்ட அன்னம், கீழ்க்குலத்தார் கொண்டுவந்த மாமிசம், ரஜஸ்வலையினால் பார்க்கப்பட்ட அன்னம் ஆகிய இவைகளைப் புசிக்கலாகாது. அஞ்சலியால் ஜலத்தைக் குடிக்கக்கூடாது. சந்தியா காலங்களில் தலைமயிரை அவிழ்த்துக்கொண்டாவது, அலங்காரஞ் செய்துகொள்ளாமலாவது, போர்வை இல்லாமலாவது, வெளியில் போகக்கூடாது. கால்களை அலம்பாமலும், அசுத்தையாகவும், ஈரமான வஸ்திரத்துடனும், வடக்குத் திக்கில் தலை வைத்துக்கொண்டும், மேற்கில் தலைவைத்துக் கொண்டும், வஸ்திரமில்லாமலும் படுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. மேலும், சந்தியா காலங்களில் படுக்கக்கூடாது. பிறருடன் சேர்ந்தும் படுக்கக்கூடாது. சுத்தமான வஸ்திரம் உடுத்திக்கொண்டு மங்களமான அலங்காரமுள்ளவளாகிக் காலையில் போஜனம் செய்வதற்கு முன் பசுக்களையும், பிராம்மணர்களையும், ஸ்ரீதேவியையும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவையும்

பூஜிக்கவேண்டும். சுமங்கலிகளான ஸ்திரீகளைச் சந்தனத்தாலும், புஷ்பத்தாலும், உபகாரத்தாலும் பூஜித்துத் தன்னுடைய பர்த்தாவையும் பூஜித்து, மனத்திலும் வெளியிலும் தியானிக்கவேண்டும். இம்மாதிரியான பும்ஸவனமென்ற விரதத்தை ஒரு வருஷ காலம் பூரணமாக யாதொரு குறைவு அன்னியில் அனுஷ்டித்தால் சத்துருவைக் கொல்லும் புத்திரன் பிறப்பான்" என்றார்.

55—63. அதனைக் கேட்ட திதியானவள் அப்படியே அனுஷ்டிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டு விரதத்தை அனுஷ்டித்தாள்; கர்ப்பத்தையும் அடைந்தாள். மகேந்திரன் திதியின் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு திதியின் ஆசிரமஞ் சென்று அவளுக்குச் சிசுருஷை செய்தார். மேலுமவர் ஒவ்வொரு நாளும் புஷ்பம், பழம், கிழங்கு, சமித்து, தர்ப்பம், இலைகள், தளிர்கள், மண், ஜலம் ஆகிய இவைகளைக் கொண்டுவந்தார். மிருகத்தைக் கொல்வதற்காக வேடன் மிருக வேஷத்தைத் தரிப்பதுபோல் விரதத்திற்குக் குறைவு நேரிடும் சமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு மகேந்திரன் கபடமாகச் சிசுருஷை செய்தார். அவளுடைய விரதத்தில் குறைவு நேரிடவேயில்லை. அப்பொழுது இந்திரன் தமக்கு க்ஷேமம் எப்படி உண்டாகுமென்று கவலை அடைந்தார். ஒரு நாள் மிகுந்த சிரமத்தால் திதியானவள் சந்தியாகாலத்தில் அசுத்தையாகக் காலை அலம்பாமல் படுத்துத் தூங்கினாள். அந்தச் சமயம் பார்த்து மகேந்திரன் யோக பலத்தால் அவளுடைய வயிற்றில் பிரவேசித்தார். பின்னும் அவர் சுவர்ணம் போலப் பிரகாசிக்கும் அந்தக் கர்ப்பத்தை ஏழு துண்டுகளாக வெட்டினார். பின்னும் ஒவ்வொரு துண்டையும் ஏழாக வெட்டினார். அப்பொழுது அந்தக் கர்ப்பம் அழுதது. அதனை 'அழாதே' என்றும் சொன்னார். அப்பொழுது அந்தத் துண்டுகள் எல்லாம் கை கூப்பி, "ஓ இந்திர! சகோதரர்களான மருத்துக்களை ஏன் கொல்லுகிறாய்?" என்றன.

64—67. அதனைக்கேட்ட இந்திரன், 'நீங்கள் எனக்குச் சகோதரர்கள்தான்; பயப்படாதீர்கள்' என்று சொல்லி

அந்த மருத்துக்களைத் தம்முடைய பார்ஷதர்களாக வைத்துக்கொண்டார். ஓ பரீக்ஷித்தே! அசுவத்தாமாவினுடைய அஸ்திரத்தால் அடிக்கப்பட்டும் பகவானுடைய கிருபையால் நீர் பிழைத்ததுபோல் அந்தக் கர்ப்பமானது வஜ்ஜிரத்தால் வெட்டப்பட்டும் ஸ்ரீ நாராயணனுடைய அனுக்கிரகத்தால் மரணம் அடையவில்லை, பகவானை ஒரு தடவை தரிசித்தாலும் அவருடைய சாரூப்பியத்தை அடைகிறார்கள். கொஞ்சம் குறைவாக ஒரு வருஷ காலம் திதியானவள் பகவானைப் பூஜித்தபடியால் அக் குழந்தைகள் மரணமடையவில்லை. அந்த நாற்பத்தொன்பது மருத்துக்களும் இந்திரனுடன் ஐம்பது மருத்துக்களானார்கள். திதியின் குற்றத்தை நினையாமல் மகேந்திரன் அவர்களைச் சோமபானமுள்ளவர்களாகச் செய்தார்.

68—70. திதியானவள் தூங்கி விழித்து அக்கினி போலப் பிரகாசிக்கும் புத்திரர்களை இந்திரனுடன் கண்டு களித்தாள். பிறகு இந்திரனை நோக்கி, "தேவர்களுக்கு பயத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய ஒரு புத்திரன் பிறக்க வேண்டி இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்தேன். அப்படியிருக்க நாற்பத்தொன்பது புத்திரர்கள் எப்படி உண்டானார்கள்? உனக்குத் தெரியுமானால் உண்மையைச் சொல்" என்றாள்.

71—78. அதனைக் கேட்ட மகேந்திரன் திதியை நோக்கி, 'உன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைத்தெரிந்துகொண்டே நான் உனக்குச் சிசுருஷை செய்வதற்கு வந்தேன். அசுத்தையாகத் தூங்கும் சமயம் பார்த்து உன்னுடைய கர்ப்பத்தை வெட்டினேன். நான் தருமத்தை அறியாதவன்; தன் காரியத்திலேயே நோக்கமுள்ளவன்; உன்னுடைய கர்ப்பமானது ஏழு துண்டுகளாக வெட்டப்பட்டு ஏழு புத்திரர்களாக ஆயிற்று. பின்னும் அவைகளை ஏழாக வெட்டியும் அவைகள் மரணமடையவில்லை. அம்மா! அந்த ஆச்சரியத்தைப் பார்த்து, 'இது மகாபுருஷனுடைய பூஜையின் சித்தி' என்று நிச்சயித்தேன். பகவானைப் பலனை உத்தேசியாமல் ஆராதிப்பவர்களான எந்த மகான்கள் மோட்சத்தையும் விரும்புகிற

தில்லையோ, அவர்கள்தான் தங்களுடைய அனுக்கிரகத்தைத் தேடியவர்கள். ஜகத்திற்கு அதிபதியான தேவ தேவராகிய பகவானை ஆராதித்தும் எவன் விஷய போகத்தை விரும்புவான்? [ஒருவனும் விரும்பமாட்டான் என்று கருத்து.] அந்த விஷய பாகமானது நரகத்திலும் கிடைக்கிறது. ஓ அம்ம! தெய்வச் செயலாகக் குழந்தைகள் மரணமடையவில்லை. ஆனதால் மூடனுகிய என்னுல் செய்யப்பட்ட குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டார். அப்பொழுது திதியானவள் கபடமற்றுச் சந்தோஷமாக இந்திரனுக்கு விடையளித்தாள். பின்பு மகேந்திரன் அவளை நமஸ்கரித்து மருத்துக்களுடன் சுவர்க்கஞ் சென்றார். ஓ மகாராஜ! உம்மால் கேட்கப்பட்ட மங்களமாகிய மருத்துக்களின் உற்பத்தியைச் சொன்னேன். இனி எதனைச் சொல்லவேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

அத்தியாயம் 19

பும்ஸவன விரதத்தின் சுரூபம்

அதனைக் கேட்ட அரசன் மகரிஷியை நோக்கி, "ஓ பிராமணோத்தம! பும்ஸவனம் என்ற விரதத்தைச் சொன்னீரல்லவா? ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவிற்குப் பிரியமான அந்த விரதத்தின் சுரூபத்தைச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார்.

2—33. அதனைக் கேட்ட மகரிஷி அரசனை நோக்கி, "மார்க்கசீரிஷ மாதத்தில் சுக்லபட்சத்தில் இந்த விரதத்தைப் பர்த்தாவினுடைய அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு ஸ்திரீகள் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். இது சகல இஷ்டத்தையும் கொடுக்கக்கூடியது; ஸ்நானஞ் செய்து சுத்தையாக, சுத்தமான வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொண்டும், அலங்காரஞ் செய்து கொண்டும், முதலில் மருத்துக்களின் உற்பத்தியைக் கேட்டு பிராம்மணர்களிடம் உத்தரவு பெற்றுப் போசனஞ் செய்வதற்கு முந்தியே லக்ஷ்மீதேவியுடன் ஸ்ரீ பகவானைப் பூஜிக்க வேண்டும். 'ஓ பகவன்! நீர் பூரணர். உமக்குப் பிறரால்

காரியமில்லை. ஒன்றிலும் உமக்கு அபேட்சையில்லை; நீர் மகா விபூதிகளுக்கு அதிபதி; அணிமா முதலிய சகல சித்திகளுள்ளவர்; மேலும் நீர் விபூதியையும், தேஜசையும், தேக பலத்தையும், காந்தியையும் அடைந்திருப்பதுபோல சகல குணங்களாலும் பூர்ணராக இருக்கிறீர்; அப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். விஷ்ணுவின் பத்தினியாகிய ஓ மாயையே! மகா புருஷனுடைய குணங்களுள்ளவளே! ஓ பிரியையே! மகா பாக்கியமுள்ளவளே! லோக மாதாவாகிய உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன்' என்று நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டும். 'பகவானும், மகா புருஷனும், மகானுபாவருமாகிய ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவை மகா விபூதிகளுடன் பூஜை செய்கிறேன்' என்ற மந்திரத்தால் பிரதிதினமும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவிற்கு ஆவாகனம், ஆசனம், அர்க்கியம், பாத்தியம், ஆசமனீயம், ஸ்நானம், உபவீதம், பூஷணம், சந்தனம், புஷ்பம், தூபம், தீபம், அன்னம் முதலிய நிவேதனம் ஆகிய உபசாரங்களைச் சாவதானமாகச் செய்யவேண்டும். மீதியான ஹவிஸ்ஸைப் 'பகவானும், மகா புருஷனும், மகா விபூதிகளுள்ளவருமாகிய பகவானுக்கு' என்ற மந்திரத்தால் அக்கினியில் பன்னிரண்டு தடவை ஹோமஞ்செய்யவேண்டும். ஸ்ரீ தேவியும், மகா விஷ்ணுவும் சகல காமங்களையும் கொடுக்கக்கூடியவர்கள். ஆனதால் சம்பத்தை விரும்பியவர்கள் பக்தியுடன் அவர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும். பக்தியால் வணங்கிய மனத்துடன் நமஸ்கரிக்க வேண்டும். மந்திரத்தைப் பத்துத் தடவை ஜபிக்கவேண்டும். பின்பு தோத்திரஞ் செய்யவேண்டும். எப்படியெனில்— 'நீங்கள் இருவர்களும் உலகத்தில் எங்கும் இருப்பவர்கள்; உலகத்திற்குக் காரணர்கள்; இந்தப் பிரகிருதியானவள் சூட்சுமமான மாயா சக்தி. அதற்கு அதிபதியான ஈசுவரன் நீர் ஒருவரே. நீர் சகல யஜ்ஞ சுரூபி; இவள் யாகத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று புத்தியை உண்டுபண்ணும் பாவனை என்ற சம்ஸ்கார சுரூபி, கிரியாசுரூபி; நீர் அதன் பலனை அனுபவிப்பவர்; இவள் குணங்களின் பிரகாச ரூபியாய் இருப்பவள்; நீர் அவைகளைப் பிரகாசப்படுத்துகிறவர்; நீர்

அதன் பலனை அனுபவிக்கிறவர்; நீர் சகல சுரூபியான ஆத்மா வாக இருப்பவர்; லக்ஷ்மியானவள் தேஹி; இந்திரியங்கள் ஆகிய இவைகளை ஆச்சிரயித்தவள்; நாமரூபங்களாக இருப் பவள்; லட்சுமீதேவி; நீர் அவைகளைப் பிரகாசிக்கச்செய்பவர்; அவைகளுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவர்; நீங்கள் இருவரும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் வரத்தைக் கொடுப்பவர்களாகவும், அதிபதி களாகவும் இருப்பது போல என்னுடைய காமங்கள் பலிக் கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்' என்று லட்சுமீதேவி யுடன் பகவானைத் துதித்து, உபகாரம் முதலியவைகளைச் சமர்ப்பித்து ஆசமனியங்கொடுத்துப் பூஜிக்கவேண்டும். பின்பு சிஷ்டமான அன்னத்தை முகர்ந்து, பின்னும் பலவகையான தோத்திரஞ் செய்து ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவைப் பூஜிக்கவேண் டும். பர்த்தாவையும் மகா புருஷனைப் பாவித்து, பிரியமான வார்த்தை முதலானவைகளால் அவரையும் உபாசிக்கவேண் டும். பர்த்தாவும் மிகுந்த பிரியத்துடன் அந்த விரதத்தின் காரியங்களை நிர்வகிக்கவேண்டும். தம்பதிகளுக்குள் யாரால் செய்யப்பட்டாலும் அது இருவர்களாலும் செய்யப்பட்டதே யாம். பத்தினியால் செய்ய முடியாதபோனால் பர்த்தாவே செய்யலாம். இந்த விஷ்ணு விரதத்தை எப்படியாவது நடத்தவேண்டும்; கெடுக்கக்கூடாது. இப்படி பிராம்மண ஸ்திரீகள் புஷ்பமாலைகளாலும், சந்தனத்தாலும், அன்னம் முதலியவைகளாலும், அலங்காரத்தாலும் நியமத்துடன் பகவானைப் பூசிக்கவேண்டும். பின்பு பகவானை உத்வாசனம் செய்து, அவருக்கு நிவேதனஞ்செய்து அன்னத்தை அவரு டைய முன்பாகப் புசிக்கவேண்டும். அதனால சித்தசுத்தி யையும், சகல கர்மங்களையும் அடைவார்கள். இப்படி பன்னிரெண்டு மாதங்கள்கொண்ட ஒரு வருஷ விரதத்தை அனுஷ்டித்துக் கார்த்திகை மாதத்தின் கடைசியான நாளில் பகவானை உபாசிக்கவேண்டும். மறுநாள் காலையில சுத்தை யாக முன்போல் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பூஜித்துப் பாலில பக்குவ மான அன்னத்தை நெய்யுடன் ஹோமஞ் செய்யவேண்டும். இப்படி பர்வத்தில் செய்யப்படும் ஸ்தாலீபாக விதிப்படி பன்னிரண்டு ஹோமம் செய்யவேண்டும். பினபு பனனி

ரெண்டு பிராம்மணர்களுக்குப் போசனம் செய்விக்கவேண்டும். மேலும் அவர்களுக்கு உப பாத்திரம், எள்ளு, வெல்லம் ஆகிய இவைகளைக் கொடுத்து, பிராம்மணர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்று, அவர்களை நமஸ்கரித்து அவர்களுடைய உத்தரவின்பேரில் ஆசாரியரை முன்னிட்டுப் பந்துக்களுடன் புசிக்கவேண்டும். ஹோமஞ்செய்து எஞ்சிய சருவைப் பத்தினிக்குக் கொடுத்துப் புசிக்கச் செய்யவும். அது நல்ல புத்திரனைக் கொடுக்கக்கூடியது; இந்த விரதத்தை முறைப்படி அனுஷ்டித்த புருஷன் சகல இஷ்டத்தை அடைவான். ஸ்திரீ அனுஷ்டித்தால் சம்பத்து, பிரஜை, நீண்ட ஆயுள் உள்ள புருஷன், கீர்த்தி, நற்குணங்கள் ஆகிய இவைகளை அடைவாள். கன்னிகையாக இருப்பவள் அனுஷ்டித்தால் அழகான புருஷனை யடைவாள். விதவை அனுஷ்டித்தால் உத்தம கதியை அடைவாள். எவளுக்குக் குழந்தைகள் சிறு வயதிலேயே மரணமடைகின்றனவோ, அவள் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்தால் தீர்க்க ஆயுசுள்ள புத்திரனை அடைவாள். பணமுள்ளவளானாலும் எவள் அழகில்லாதவளோ, அவள் அழகை அடைவாள். எவள் அழகுள்ளவளோ, அவள் மேலான ரூபத்தை அடைவாள். எவள் வியாதியுள்ளவளோ அவள் ரோகமற்றவளாக ஆவாள். அவளுடைய தேகமானது திருடமான இந்திரியங்கள் உள்ளதாகும். இதனைப் பிதிரு காரியங்களில் படித்தால் பிதிரு தேவர்கள் மிகவும் திருப்தி அடைவார்கள். ஹோமஞ் செய்த பின்பு அக்கினியும் ஸ்ரீமந் நாராயணனும் சந்தோஷத்தை அடைந்து சகல காமங்களையும் கொடுப்பார்கள். ஓ மகாராஜ! மருத்துக்களுடைய பிறப்பையும் புண்ணியகரமான திதியின் விரதத்தையும் சொன்னேன்" என்றார்.

சுபம்!